



Med henblik på at fastlægge, hvilke domme, der er de centrale for den problemstilling, der behandles i dette notat, er en række medlemsstater blevet bedt om at pege på de for dem at se vigtigste domme.

Høringen har vist, at der synes at være enighed om, at de i dette afsnit behandlede domme er de centrale for vurderingen af spørgsmålet om, i hvilket omfang EU-reglerne om den fri bevægelighed kan få intern virkning i en medlemsstat og således medføre en afledet ret for en tredjelandsstatsborger til at indrejse og tage ophold i denne medlemsstat. Der er ikke fra nogen af de adspurgte lande peget på andre domme end disse. Heller ikke søgninger på de relevante EU-institutioners hjemmesider eller gennemgang af relevant litteratur har ført til andre domme af relevans.

Med det formål at give et overblik over den relevante retspraksis er de enkelte domme gengivet i det følgende. Samtidig er der i tilknytning til gengivelsen foretaget en vurdering af, hvilken betydning den enkelte dom har for de danske udlændingemyndigheders praksis.

Særligt to domme, Singh-dommen og Van der Elst-dommen, giver anledning til fortolkningsspørgsmål. En vurdering af disse dommes betydning for myndighedernes praksis er derfor udskilt til særskilt behandling i afsnit 6, således at høringssvarene, der gengives i afsnit 5, kan indgå heri.

Dommene er ikke behandlet kronologisk men i den rækkefølge, der emnemæssigt synes mest logisk.

#### *4.2. De enkelte domme*

- Singh-dommen (sag C-370/90, dom af 7. juli 1992)

##### *Sagen*

Singh-sagen og dens konsekvenser er allerede behandlet grundigt i andre sammenhænge og skal derfor her kun omtales kort.

Sagen vedrørte et engelsk/indisk ægtepar (Singh), der var bosiddende i UK, tog ophold i Tyskland i medfør af EU-reglerne om arbejdskraftens fri bevægelighed og herefter ønskede at



genindrejse i UK med henblik på ophold her. Imidlertid inddrog de britiske myndigheder den indiske ægtefælles opholdstilladelse.

Domstolen slog fast, at der i en sådan situation skal sikres en EU-borger og dennes ægtefælle, uanset nationalitet, mindst samme rettigheder som de ville have, hvis de havde taget ophold i en anden medlemsstat. Det var derfor i strid med EU-retten at nægte den indiske ægtefælle ret til ophold i UK.

Den bagvedliggende tanke med afgørelsen fra Domstolens side er, at de nationale regler ikke må føre til, at EU-borgere forhindres i eller afskrækkes fra at gøre brug af retten til fri bevægelighed. Domstolen slog dog samtidig fast, at man ikke kan påberåbe sig reglerne om fri bevægelighed og de heraf afledte rettigheder for familiemedlemmer med den hensigt uretmæssigt at unddrage sig anvendelsen af national lovgivning om fx familiesammenføring.

#### *Sagens konsekvenser for de danske udlændingemyndigheders praksis*

Singh-dommens betydning for Udlændingestyrelsens praksis er, at der i en række tilfælde skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til ægtefæller og faste samlevende til danske statsborgere, der har opholdt sig i en anden medlemsstat i medfør af reglerne om fri bevægelighed. Den nærmere fastlæggelse heraf er sket i Opholdsmeddelelse nr. 9/03, hvortil der henvises.

Som nævnt knytter der sig til dommen visse fortolkningsspørgsmål, der er nærmere behandlet i afsnit 6.

- Akrich-dommen (sag C-109/01, dom af 23. september 2003):

#### *Sagen*

Akrich-dommen præciserer på visse punkter Domstolens afgørelse i Singh-sagen og omtales derfor i forlængelse af denne.

Sagen vedrørte en marokkansk statsborger (Akrich), der efter flere ulovlige ophold i UK indgik ægteskab med en britisk statsborger og på det grundlag søgte om opholdstilladelse i UK. Han blev frihedsberøvet og efter eget ønske udsendt til Irland, hvor hans ægtefælle havde taget ophold og arbejde.

Akrich søgte herefter om tilbagekaldelse af udvisningsafgørelsen og om indrejsetilladelse til UK på grundlag af ægteskabet. Han og ægtefællen henviste i den forbindelse til Singh-dommen, idet de havde "hørt om EU-rettigheder, hvorefter man efter ophold på seks måneder

kunne vende tilbage til UK". Ægtefællen havde arbejdet i Irland nogle måneder og havde udsigt til arbejde ved en tilbagevenden til UK. Akrich' ansøgninger blev først afslået, bl.a. med henvisning til, at formålet med ægtefællens ophold i Irland reelt havde været at omgå den engelske udlændingelovgivning. Denne afgørelse blev omgjort, hvorefter de principielle spørgsmål i sagen blev forelagt Domstolen.

Domstolen udtalte for det første, a) at en tredjelandstatsborger for at blive omfattet af de rettigheder, der efter fællesskabsretten tilkommer ægtefæller til EU-borgere – dvs. ret til at følge med ægtefællen, når denne gør brug af reglerne om fri bevægelighed - må have lovligt ophold i en medlemsstat på det tidspunkt, hvor han flytter til en anden medlemsstat, hvortil EU-borgeren flytter eller er flyttet.

Dernæst udtalte Domstolen, b) at den myndighed, der i EU-borgerens hjemland i en situation som den foreliggende skal behandle en ansøgning om ret til indrejse og ophold, ikke blot kan meddele afslag med henvisning til, at tredjelandstatsborgeren ikke lovligt har opholdt sig på en medlemsstats område og derfor ikke er omfattet af de rettigheder, fællesskabsretten giver, men i sin afgørelse må inddrage EMRK art. 8. Det betyder, at der skal foretages en vurdering af, om betingelserne i art. 8, stk. 2 (i praksis navnlig betingelsen om, at en foranstaltning skal være "nødvendig i et demokratisk samfund"), er opfyldt. Domstolen henviser om denne betingelse til den Europæiske Menneskerettighedsdomstols (EMD) praksis.

Endelig fandt Domstolen c) ikke, at der i et tilfælde som det foreliggende har været tale om misbrug af fællesskabsretten, idet "de bevæggrunde, der har ført en medlemsstats arbejdstager til at søge arbejde i en anden medlemsstat, er uden betydning for hans ret til indrejse i og ophold på sidstnævnte stats område, såfremt den pågældende udøver eller ønsker at udøve en faktisk og reel beskæftigelse... Sådanne bevæggrunde er heller ikke relevante for at bedømme parrets retlige stilling på tidspunktet for deres tilbagevenden til den medlemsstat, hvori arbejdstageren er statsborger." Misbrug vil der derimod ifølge Domstolen kunne være tale om, hvis fællesskabsretten blev påberåbt under dække af et proformazægteskab.

#### *Sagens konsekvenser for de danske udlændingemyndigheders praksis*

Forholdene nævnt under a) og b) er velkendte og giver ikke anledning til ændringer i den danske praksis. Med hensyn til pligten til at inddrage EMRK art. 8, må det antages, at en afvisning eller et afslag i sig selv vil være et indgreb i den rettighed, der er beskyttet efter art. 8, stk. 1, hvorfor det afgørende bliver en vurdering af, om indgrebet kan henføres under de betingelser, der opstilles i art. 8, stk. 2. Det kan i den forbindelse overvejes, om der er behov for at underkaste de domme fra EMD, som Domstolen henviser til i sin afgørelse, en nærmere analyse.



Det under c) nævnte er i forhold til Singh-dommen en præcisering af, hvornår der kan siges at være tale om misbrug af fællesskabsretten i en sag, hvor der foreligger en "Singh-lignende" situation. Der vil herefter reelt kun være tale om misbrug, hvis det kan godtgøres, at ægteskabet alene er indgået med det formål at omgå de nationale regler om ret til indrejse og ophold. I sager, hvor motivet for en tidsbegrænset flytning til et andet EU-land reelt har været at kunne gøre brug af fællesskabsretten ved en tilbagevenden til hjemlandet, kan der ikke meddeles afslag på en ansøgning om opholdstilladelse, forudsat at de betingelser, der kan opstilles på baggrund af Singh-dommen, i øvrigt er opfyldt. Dette må indgå ved behandlingen af lignende, konkrete sager (i praksis typisk sager, hvor ægtefællerne for en periode er flyttet til Sverige). Det kan endvidere *overvejes* at justere Opholdsmeddelelse nr. 9/03 på dette punkt.

- Carpenter-dommen (sag C-60/00, dom af 11. juli 2002):

#### *Sagen*

Carpenter-sagen er i lighed med Singh-sagen allerede velbeskrevet og vil derfor også kun blive omtalt kort her.

Mary Carpenter var en filippinsk statsborger, der efter i UK at have indgået ægteskab med Peter Carpenter søgte om opholdstilladelse dér. Hun blev meddelt afslag med henvisning til, at hun inden ægteskabets indgåelse havde opholdt sig ulovligt i UK.

Peter Carpenter var bosiddende i UK men leverede tjenesteydelser til firmaer i andre medlemsstater, hvortil han også jævnligt rejste, og han var som sådan omfattet af Traktatens regler om fri udveksling af tjenesteydelser. Peter Carpenter havde fra et tidligere ægteskab 3 børn, som Mary Carpenter hjalp med at passe, bl.a. i forbindelse med ægtefællens forretningsrejser.

Domstolen udtalte, at en nægtelse af opholdstilladelse til og udvisning af Mary Carpenter ville være i strid med Traktatens art. 49 om fri udveksling af tjenesteydelser, idet en sådan beslutning ville få en negativ indflydelse på Peter Carpenters mulighed for fuldt ud at gøre brug af den frihed, der er indeholdt i artiklen. Som led i sin argumentation inddrog Domstolen også retten til et familieliv, sådan som den er fastsat i EMRK art. 8.

#### *Sagens konsekvenser for de danske udlændingemyndigheders praksis*

Carpenter-dommen betyder, at der skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til udenlandske statsborgere, såfremt deres dan-



ske ægtefælle anvender reglerne om tjenesteydelsers fri bevægelighed. De nærmere betingelser herfor er fastsat i Opholdsmeddelelse nr. 9/03, hvortil der henvises.

Ud fra en mere generel betragtning er det interessante ved dommen, at Domstolen her stiller et ret beskedent krav til sammenhængen mellem den nationale foranstaltning (her afslaget på opholdstilladelse og udvisningen) og begrænsningen af retten til fri bevægelighed (her for tjenesteydelser), idet en udvisning af Mary Carpenter ikke ville have nogen direkte indvirkning på den udveksling af tjenesteydelser, Peter Carpenter forestod, men blot i et vist omfang indirekte ville kunne tænkes at gøre denne aktivitet besværligere. Derved går Domstolen et skridt videre i forhold til tidligere afgørelser, hvor der har været en mere direkte sammenhæng. Samtidig er dommen udtryk for, at Domstolen direkte håndhæver EMRK art. 8 og fortolker de rettigheder, Traktaten giver EU-borgerne og deres familier, i lyset af art. 8.

Det anbefales, at disse forhold indgår i Udlændingestyrelsens håndtering af fremtidige sager, hvor det kan diskuteres, om en negativ afgørelse – evt. blot indirekte – vil kunne hæmme en EU-borgers mulighed for fuldt ud at udnytte de grundrettigheder, som Traktaten giver.

- Van der Elst-dommen (sag C-43/93, dom af 9. august 1994)

#### *Sagen*

Van der Elst-dommen adskiller sig fra de øvrige af de her behandlede domme, idet den vedrører tredjelandsstatsborgere, der afleder en ret til ophold på medlemsstaternes område ikke af en familierelation men af en arbejdsgiver-arbejdstagerrelation. Også denne dom og dens konsekvenser er allerede beskrevet i andre sammenhænge.

Van der Elst drev en virksomhed i Belgien, hvor han var statsborger. Han fik kontrakt på arbejde i Frankrig for en periode på en måned og medbragte til udførelse af arbejdet bl.a. nogle marokkanske medarbejdere, der havde opholds- og arbejdstilladelse i Belgien.



Marokkanerne fik udstedt visum til Frankrig men levede ikke op til de nationale franske regler, hvorefter en arbejdstilladelse er påkrævet for tredjelandsstatsborgere, der ønsker at udføre arbejde i Frankrig.

Domstolen fastslog, at et sådant krav om arbejdstilladelse i en situation som den foreliggende var i strid med Traktatens art. 59 og 60 (nu art. 49 og 50) om den fri udveksling af tjenesteydelser. Baggrunden herfor er et ønske om at undgå, at der ligger hindringer i vejen for en virksomhed, som ønsker at gøre brug af retten til fri udveksling af tjenesteydelser. Derfor må restriktioner i national lovgivning, der kan have denne virkning, ophæves. Der er således tale om, at en tredjelandsstatsborger i en sådan situation afleder en rettighed fra en EU-borger, når denne gør brug af retten til fri bevægelighed.

### *Sagens konsekvenser for de danske udlændingemyndigheders praksis*

Van der Elst-dommen indebærer, at de danske udlændingemyndigheder ikke kan stille krav om arbejdstilladelse over for tredjelandsstatsborgere, der arbejder her i landet under omstændigheder, der svarer til dem, der er beskrevet oven for. De nærmere betingelser for en sådan fritagelse er beskrevet i Opholdsmeddelelse nr. 15/03.

Som nævnt åbner dommen på et par punkter op for fortolkning. Disse omtales nærmere i afsnit 6.

- Baumbast-dommen (sag C-413/99, dom af 17. september 2002)

### *Sagen*

Baumbast var et blandet columbiansk (K)/tysk (M) ægtepar med to børn, hvoraf den ældste var columbiansk statsborger, mens den yngste havde dobbelt columbiansk/tysk statsborgerskab. Familien havde opholdstilladelse i UK på baggrund af M's beskæftigelse, der imidlertid ophørte. Herefter arbejdede M for tyske selskaber, der drev virksomhed i tredjelande. Den øvrige familie blev boende i UK, hvor børnene gik i skole.

Da familien et par år senere søgte om tidsubegrænset opholdstilladelse i UK, fandt de engelske myndigheder, at der ikke længere var et opholdsgrundlag for M, der ikke længere gjorde brug af retten til fri bevægelighed og ikke kunne støtte ret direkte på Traktatens art. 18 om unionsborgernes ret til ophold på medlemsstaternes område, mens der fortsat bestod en opholdsret for børnene, således at de kunne fortsætte deres skolegang, jf. art. 12 i for. 1612/68, og i tilknytning hertil en opholdsret for K, så længe skolegangen varede. Afgørelserne blev indbragt for en højere instans, der på baggrund af denne og en lignende sag forelagde Domstolen en række spørgsmål om fortolkningen af Traktatens art. 18 og art. 12 i for. 1612/68.



A) Domstolen slog for det første fast, at børn af en EU-borger, der som vandrende arbejdstager har taget bopæl i en anden medlemsstat, har ret til fortsat ophold i denne medlemsstat med henblik på fortsat skolegang, også selv om EU-borgeren ikke bliver boende i denne medlemsstat. Det gør ikke nogen forskel heri, at forældrene i mellemtiden er blevet skilt (som det var tilfældet i den samtidigt behandlede sag), at kun den ene af forældrene er unionsborger, og at denne ikke længere er vandrende arbejdstager i værtsmedlemsstaten. Det er også uden betydning, at børnene ikke selv er unionsborgere. Dette resultat kan ifølge Domstolen udledes af art. 12 i for. 1612/68.

B) Med hensyn til den af forældrene, der passer børnene, må den nævnte forordning fortolkes i lyset af EMRK art. 8. Domstolen lagde endvidere vægt på, at art. 12 i forordningen ikke må fratages sin virkning. Derfor har den forælder, der passer børn, der er omfattet af art. 12, uanset den pågældendes nationalitet, ret til fortsat ophold for at lette udøvelsen af børnenes ret. Heller ikke her gør det nogen forskel, at forældrene i mellemtiden er blevet skilt, eller at den forælder, der er EU-borger, ikke længere er vandrende arbejdstager.

C) Med hensyn til Traktatens art. 18 fastslog Domstolen, at Unionsborgeres ret til frit at opholde sig på medlemsstaternes område vel er begrænset af de regler, der findes i Traktatens øvrige bestemmelser og gennemførelsesforanstaltningerne hertil, men at disse begrænsninger må anvendes under iagttagelse af de almindelige fællesskabsretlige principper, herunder proportionalitetsprincippet.

I den konkrete situation var den relevante gennemførelsesforanstaltning direktiv 90/364 (se herom afsnit 2.3.), hvorefter det kunne kræves, at Baumbast havde midler til eget underhold og en fuldt dækkende sygeforsikring i værtslandet. Baumbast-familien havde aldrig ligget det sociale system i UK til last og havde en fuld sygeforsikring i Tyskland. I denne situation fandt Domstolen, at det ville være et uforholdsmæssigt indgreb i hr. Baumbasts rettigheder efter art. 18 i Traktaten, som resultatet direkte støttes på, hvis han blev nægtet ret til ophold i UK.

#### *Sagens konsekvenser for de danske udlændingemyndigheders praksis*

Med dommen sker der for det første en præcisering og videreudvikling af anvendelsesområdet for forordning 1612/68. En præcisering, fordi det ikke af art. 12 i forordningen kan ses, at børn, herunder børn, der ikke er EU-borgere, i sådanne situationer, som de to forelagte sager vedrører, vil være omfattet af bestemmelsen, jf. det oven for under A) beskrevne. En videreudvikling, fordi den af forældrene, der rent faktisk passer børnene, også kan udlede en opholdsret af forordningen, også selv om der ikke er tale om en unionsborger, jf. det oven for under B) beskrevne.



Dommen er for det andet udtryk for, at Traktatens art. 18 har en direkte virkning, jf. det oven for under C) beskrevne.

Eftersom der på det første punkt er tale om en fortolkning af et allerede gældende retsgrundlag, er det statsamterne, der i første omgang skal anvende dommens principper ved fremtidige sager, hvor de kan have relevans. Det bør derfor *overvejes* at orientere Statsamterne om den retsudvikling, dommen er udtryk for. Det bemærkes i den forbindelse, at den i 1995 udsendte vejledning til statsamterne (se afsnit 3) på dette punkt er mangelfuld og sine steder vildledende eller decideret forkert.

Også EF/EØS-bekendtgørelsen trænger på dette punkt til en opdatering, men eftersom Baumbast-dommens principper efter alt at dømme bliver kodificeret i det nye "samledirektiv" (se afsnit 2.3.), kan de nødvendige ændringer af bekendtgørelsen formentlig mest hensigtsmæssigt ske i forbindelse med den implementering af direktivet, der under alle omstændigheder skal foretages.

Med hensyn til den direkte virkning af art. 18 i Traktaten er det vanskeligt at angive mere generelt, hvilken betydning det vil få, før der foreligger flere domme om spørgsmålet, jf. også omtalen af art. 18 i afsnit 2.2. Det er imidlertid klart, at man allerede nu må være opmærksom på, at enhver fortolkning af de gældende EU-retsakter og de nationale regler, hvorved de er implementeret, må ske under iagttagelse af særligt proportionalitetsprincippet. Det kan efter omstændighederne betyde, at en begrænsning i en EU-borgers ret til at opholde sig i Danmark, uanset at denne har hjemmel i en EU-retsakt, må vige for andre hensyn.

- MRAX-dommen (sag C-459/99, dom af 25. juli 2002)

### *Sagen*

Baggrunden for sagen var et cirkulære, udstedt af den belgiske indenrigsminister og justitsminister, om udlændinges adgang til og ophold i Belgien i forbindelse med ægteskabsindgåelse og familiesammenføring, og de dokumenter, der kunne kræves i den forbindelse. Cirkulæret blev anfægtet af MRAX, en anti-racistisk sammenslutning, der hævdede, at cirkulæret på en række punkter var i strid med flere af direktiverne om retten til fri bevægelighed.





Domstolen blev derfor bedt om bl.a. at tage stilling til, om en medlemsstat kan indføre nedenævnte foranstaltninger i relation til tredjelandstatsborgere, der er gift med en EU-borger (der gør brug af retten til fri bevægelighed):

- a) Afvise dem ved grænsen, hvis de ikke er i besiddelse af gyldigt pas eller identitetskort og, hvis påkrævet, visum.
- b) Give afslag på ansøgning om opholdstilladelse og beslutte udsendelse, hvis deres ophold er ulovligt som følge af 1) ulovlig indrejse eller som følge af, 2) at de ansøgte om opholdstilladelse efter udløbet af deres visum.

Domstolen anerkender i relation til pkt. a), at der kan opstilles et krav om visum over for tredjelandstatsborgere, der er familiemedlemmer til EU-borgere, men siger samtidig, at et sådant visum må udstedes uden forsinkelser og så vidt muligt på indrejsestedet. Det vil under alle omstændigheder være uproportionalt – medmindre der er tale om en trussel mod den offentlige orden eller sundhed - at afvise den pågældende, hvis han kan påvise sin identitet og sit slægtskabsforhold til EU-borgeren.

Med hensyn til pkt. b) udtaler Domstolen, at en afgørelse, hvorved der meddeles afslag på opholdstilladelse og/eller hvorved det bestemmes, at en udlænding skal udrejse af landet, der alene baseres på manglende overholdelse af ordensforskrifter i relation til kontrol med udlændinges ophold i landet – og som sådan betragtes en indrejse uden fornødent visum - vil være uproportional, forudsat at identitet og slægtskabsforhold kan godtgøres. Det gælder ifølge Domstolen så meget desto mere i den situation, hvor afgørelsen alene er motiveret af, at et visum er udløbet.

#### *Sagens betydning for de danske udlændingemyndigheders praksis*

Udlændingelovens § 2, stk. 2, bestemmer, at tredjelandstatsborgere, der er omfattet af EU-reglerne, skal have visum for indrejse, medmindre de er fritaget herfor. Af § 2, stk. 4, følger, at integrationsministeren skal fastsætte nærmere bestemmelser til gennemførelse af EU-reglerne om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger i forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed.

Der er ikke i EF/EØS-bekendtgørelsen eller udlændingebekendtgørelsen fastsat regler, der særligt regulerer spørgsmålet om afvisning og udvisning af familiemedlemmer til EU-borgere. Det fremgår dog af EF/EØS-bekendtgørelsen, at ansøgning om opholdstilladelse efter bekendtgørelsen kan indgives her



i landet, jf. § 20, stk. 2, jf. stk. 1. Det fremgår endvidere, at ansøgning skal indgives inden udløbet af et gældende visum, jf. § 20, stk. 3.

Det almindelige princip er, at sager vedrørende EU-borgere og disses familiedlemmer skal behandles efter udlændingelovens regler, såfremt der ikke er en særlig regulering i EF/EØS-bekendtgørelsen. Dog må anvendelsen af udlændingelovens regler ikke føre til resultater, der er uforenelige med EU-reglerne, jf. udlændingelovens § 2, stk. 3, der er udtryk for en konkret anerkendelse af det almene princip om EU-rettens forrang for national regulering.

De generelle regler om *afvisning* i udlændingeloven, jf. lovens § 28, bestemmer, at der kan ske afvisning ved indreisen (fra et ikke-Schengenland), bl.a. hvis udlændingen ikke opfylder lovens bestemmelser om rejselegitimation, visum og indrejse (stk. 1, nr. 2). *Udvisning* kan ske (administrativt), hvis udlændingen opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse, jf. lovens § 25 b.

MRAX-dommen giver anledning til at vurdere, om udlændingemyndighedernes anvendelse af de nævnte bestemmelser over for nærtbeslægtede til EU-borgere med ophold i Danmark er i overensstemmelse med EU-retten, sådan som den er fortolket af Domstolen i dommen.

Vejledningen til statsamtene siger ikke noget klart om, hvordan de situationer, der er beskrevet i MRAX-dommen, skal behandles, men det anføres dog om den situation, hvor et visumpligtigt familiemedlem til en EU-borger er indrejst uden visum (situation b) 1) i MRAX-sagen), at sagen skal forelægges for Udlændingestyrelsen. Noget lignende anføres generelt om sager, hvor der kan være grundlag for at udvise udlændingen for ulovligt ophold. Der henvises endvidere til, at der ved for sent indgiven ansøgning kan rettes henvendelse til politiet med anmodning om at rejse tiltale efter udlændingelovens § 59, stk. 1, hvorefter der i sådanne tilfælde kan idømmes bøde eller fængsel indtil 6 måneder.

Da sager, som vedrører sådanne spørgsmål, som er behandlet i MRAX-sagen, skal behandles efter udlændingelovens regler, er Udlændingestyrelsen den

kompetente myndighed. Udlændingestyrelsens praksis er beskrevet i et notat om administrativ ud- og afvisning<sup>2</sup>.

For så vidt angår udvisning anføres det i notatet (s. 16), at der som hovedregel ikke bør ske udvisning af en EU-borger (eller dennes familiemedlem), hvis det må antages, at denne vil opfylde betingelserne for at få udstedt opholdsbevis efter EU-reglerne, også selv om der endnu ikke er indgivet ansøgning herom. Idet det lægges til grund, at noget tilsvarende gælder for EU-borgeres familiemedlemmer, der opfylder betingelserne for at få udstedt opholdstilladelse efter EU-reglerne, synes styrelsens praksis ved anvendelsen af udlændingelovens udvisningsregler, herunder § 25 b om udvisning for ulovligt ophold, at være i overensstemmelse med det, der på dette punkt kan udledes af MRAX-dommen.

Med hensyn til afvisning fremgår det af beskrivelsen af praksis efter § 28, stk. 1, nr. 2, om afvisning ved manglende opfyldelse af bestemmelserne om rejselegitimation, visum og indrejse, at en udlænding, der som udgangspunkt har ret til ophold i Danmark, men som ikke har medbragt rejselegitimation eller bevis for retten til ophold, vil kunne afvises. Der anføres ikke særlige regler for EU-borgere og deres familiemedlemmer på dette punkt. Afhængigt af forståelsen af "bevis for retten til ophold" kan beskrivelsen i notatet give anledning til at tro, at administrationen af § 28, stk. 1, nr. 2, vil kunne føre til afvisning af EU-borgeres familiemedlemmer i strid med de principper, der kan udledes af MRAX-dommen, jf. pkt. a) i domsresuméet oven for. Det anbefales derfor, at det i notatet klargøres, at der ikke – bortset fra af ordre public-hensyn – kan ske afvisning i den situation, der er beskrevet i relation til pkt. a).

#### *4.3. Sammenfatning og tendenser i domspraksis*

Som det fremgår, er hovedparten af de relevante domme afsagt inden for de sidste par år. De bekræfter den generelle tendens, der kan spores i Domstolens nyere praksis til ikke alene at betragte reglerne om fri bevægelighed som udtryk for ret-

---

<sup>2</sup> Notat om administrativ ud- og afvisning af 10. februar 2003, redigeret i oktober 2003



tigheder af økonomisk/erhvervsmæssig karakter, men til heri også at indfortolke rettigheder af personlig karakter. Til de personlige rettigheder hører retten til at kunne udøve sit familieliv, og Domstolen ser det tilsyneladende i stigende grad som sin opgave at beskytte unionsborgerne mod indgreb fra medlemsstaterne heri. Det har ført til afgørelser, der er gået længere og længere i retning af at kunne yde en sådan beskyttelse.

Denne tendens forstærkes af Domstolens stadigt mere aktive anvendelse af EMRK, jf. bl.a. Carpenter-dommen.

Hertil kommer tendensen til at lade unionsborgerskabet få selvstændig betydning, sådan som det kort er omtalt i relation til Baumbast-dommen, jf. afsnit 4.

## **5. Beskrivelse af udmøntningen af regler og domspraksis i udvalgte medlemslandes regler og administrative praksis**

### *5.1. Indledning*

Udover at fastlægge, hvilke domme der er de relevante for den undersøgte problemstilling, jf. afsnit 4, har høringen af visse af de øvrige medlemsstater haft til hensigt at give et overblik over, hvordan dommene er blevet fortolket og implementeret i de enkelte medlemsstater. De udvalgte medlemsstater er dels blevet stillet nogle generelle spørgsmål herom, dels nogle ret detaljerede spørgsmål i relation til særligt Singh- og Van der Elst-dommene, der synes at rejse de fleste fortolkningsspørgsmål. I det følgende gengives de modtagne høringssvar.

### *5.2. Høringssvarene fra de enkelte lande*

- UK

#### *Generelt*

Det engelske indenrigsministerium har oplyst, at et par af de nævnte domme har ført til ændringer på bekendtgørelsesniveau, mens de øvrige har ført til ændringer i den administrative praksis.



Det nævnes i forbindelse med flere af dommene, at de indebærer en mulighed for tredjelandstatsborgere for at opnå tilladelse til ophold i UK uden om de muligheder, de ville have haft efter engelsk udlændingelovgivning. Endvidere har flere af dommene ført til, at der skal foretages en række yderligere sagskridt i visse typer af sager, inden der kan træffes afgørelse.

Der foreligger ikke egentlig statistik over antallet af sager, hvor dommene er relevante. Der er efter indenrigsministeriets opfattelse ikke tale om mange sager. Flest – omkring 20 sager om året – vedrører Singh-dommen.

#### *Særligt om Singh-dommen*

Singh-dommen har givet anledning til en ændring på bekendtgørelsesniveau (the Immigration (EEA) Regulations), hvis formål er at ligestille en tredjelandstatsborger, der er nært beslægtet med en UK-borger, der i en anden medlemsstat gør brug af retten til fri bevægelighed og herefter vender tilbage til UK, med en tilsvarende nær slægtning til en EU-borger, der i UK gør brug af retten til fri bevægelighed.

Der stilles i den forbindelse ikke noget krav om, at et ægteskab er stiftet i UK, forinden UK-borgeren tager ophold i den anden medlemsstat, blot ægteskabet er stiftet inden parrets tilbagevenden til UK. Der har tidligere været stillet et krav om, at UK-borgerens ophold i den anden medlemsstat ikke måtte have som sit egentlige formål at omgå de engelske regler, der ellers ville regulere tredjelandstatsborgerens adgang til ophold i UK, men dette er under revision i lyset af Akrich-dommen.

Som udgangspunkt kræves det, at UK-borgeren har opholdt sig 6 måneder, der ikke behøver at være sammenhængende, i den anden medlemsstat, for at Singh-dommens principper kan finde anvendelse ved en tilbagevenden til UK. Der kan dog gøres undtagelser herfra, fx hvis UK-borgeren i den anden medlemsstat har opnået et opholdsbevis som følge af sine beskæftigelsesmæssige eller økonomiske aktiviteter dér, eller hvis han af uforudsete årsager må vende tilbage til UK, inden der er forløbet 6 måneder.



Anvendelsen af Singh-dommens principper hindres ikke af, at et ægtepar efter opholdet i en anden medlemsstat men forinden deres (gen-)indrejse i UK tager ophold i et tredjeland, ligesom det ikke kræves, at parret indrejser samlet til UK. Der er ikke fastsat en grænse for, hvor stor en forskydning der kan være imellem ægtefællernes indrejse.

#### *Særligt om Van der Elst-dommen*

Van der Elst-dommen har givet anledning til administrative ændringer, der er fastsat på cirkulære-niveau (the Immigration Directorate's Instructions). Det fremgår heraf, at en tredjelandsstatsborger skal have været beskæftiget hos en arbejdsgiver i et anden medlemsstat i mindst 12 måneder, for han kan udstationeres i UK på de vilkår, som kan udledes af dommen.

Varigheden af en sådan udstationering, hvor der arbejdes uden arbejdstilladelse, kan i første omgang maksimalt være 6 måneder, hvilket dog kan forlænges, hvis det konkrete arbejdsforhold giver anledning til det.

- Holland

Det hollandske Justitsministerium har oplyst, at man i Holland helt aktuelt er i gang med interne overvejelser vedrørende konsekvensen af de oven for nævnte domme. I den forbindelse afventer man også den endelige version af direktivet om unionsborgere og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område ("samledirektivet"). Der er således ikke på nuværende tidspunkt foretaget ændringer af love eller administrative regler som følge af dommene, som man er i færd med at analysere nærmere.

I forlængelse af dette har de hollandske myndigheder ikke set sig i stand til at besvare de mere detaljerede spørgsmål om fortolkningen og anvendelsen af de enkelte domme.

Det er den hollandske opfattelse, at Domstolens afgørelser er vidtgående. Man peger i den forbindelse bl.a. på Carpenter-dommen og det forhold, at der her kun var en ret beskeden sammenhæng mellem den virksomhed, Peter Carpenter udøvede og som gjorde, at han var omfattet af reglerne om fri bevægelighed, og Mary Carpenters ægteskab med Peter Carpenter og hendes ophold hos



ham og hans børn. Også Baumbast-sagen nævnes af hollænderne i denne forbindelse.

Hollænderne hæfter sig generelt ved, at Domstolen ikke synes at stille mange betingelser for at lade en EU-borger være omfattet af reglerne om fri bevægelighed og for at lade EU-borgerens ægtefælle nyde godt af de deraf afledte rettigheder.

Fra hollandsk side finder man det problematisk, at Domstolen med sin praksis har udvidet adgangen til at tage ophold på medlemsstaternes område i så vidt omfang, uden at der er basis for det i de gældende EU-retsakter. Herved kan der efter hollandsk opfattelse siges at være opstået en form for hul eller gab mellem Domstolens praksis og de gældende retsakter.

Det er ikke muligt for de hollandske myndigheder at anføre, i hvor mange sager, de principper, der kan udledes af Domstolens afgørelser, har kunnet finde anvendelse eller er blevet påberåbt, men det er opfattelsen, at der kommer flere og flere sager, hvor Domstolens afgørelser bliver relevante.

Samlet set er det den hollandske opfattelse, at afgørelserne kan få vidtrækkende konsekvenser, ikke mindst set i lyset af udvidelsen af EU.

- Belgien

#### *Generelt*

Generelt kan det oplyses, at belgiske statsborgere efter belgisk ret i forhold til adgang til familiesammenføring ligestilles med EU-borgere med ophold i Belgien, sådan at der ikke opstår "omvendt diskrimination" som omtalt i afsnit 2.1. Det betyder, at en belgisk statsborger og dennes tredjelands-ægtefælle har en adgang til familiesammenføring svarende til den, der i Danmark tilkommer en fx tysk statsborger og dennes tredjelands-ægtefælle. Dette formindsker fra et belgisk synspunkt betydningen af bl.a. Singh- og Carpenter-dommene.

Det belgiske forbundsindenrigsministerium har oplyst, at kun Van der Elst-dommen har givet anledning til ændringer i den belgiske udlændingelovgiv-



ning, hvor der nu er skabt hjemmel til at undtage fra kravet om arbejdstilladelse i visse situationer, se ndf.

Der foreligger ikke oplysninger om omfanget af sager, hvor Domstolens praksis har været af relevans.

#### *Særligt om Singh-dommen*

Som følge af ligestillingen efter belgisk ret af belgiske statsborgere og unionsborgere med ophold i Belgien for så vidt angår adgangen til familiesammenføring er det uden betydning, om et ægtepar har boet sammen i Belgien forinden et ophold i en anden medlemsstat, ligesom det ikke giver mening at opstille tidsmæssige betingelser for, hvor længe en belgier skal have opholdt sig i en anden medlemsstat, før han kan vende tilbage til Belgien og påberåbe sig Singh-dommen. Af samme grund er ægteparrets eventuelle ophold i et tredjeland forinden tilbagevenden til Belgien og en eventuel forskudt indrejse i Belgien irrelevant.

#### *Særligt om Van der Elst-dommen*

Efter belgisk ret stilles det bl.a. som betingelse for at blive fritaget for kravet om arbejdstilladelse, at tredjelandstatsborgeren i Belgien er visumfri, er meddelt visum eller midlertidig opholdstilladelse. Desuden skal tredjelandstatsborgeren i den medlemsstat, hvorfra han er udstationeret, have en opholdstilladelse, der mindst er gyldig for den periode, arbejde i Belgien strækker sig over, plus 3 måneder. Dette har til hensigt at sikre, at tredjelandstatsborgeren rent faktisk kan vende tilbage til denne medlemsstat efter arbejdets udførelse.

Der stilles endvidere krav om, at en tredjelandstatsborger har været ansat hos den arbejdsgiver i et andet medlemsland, for hvem han udstationeres i Belgien, i mindst 6 på hinanden følgende måneder.

Der er ikke i Belgien fastsat regler om, hvor længe et arbejdsforhold uden arbejdstilladelse kan vare. Det er dog opfattelsen, at perioden under ingen omstændigheder kan være længere end et år.





Det bemærkes, at Kommissionen i en åbningsskrivelse over for de belgiske myndigheder har gjort gældende, at nogle af de opstillede betingelser er i strid med EU-retten, idet de udgør hindringer for den fri bevægelighed. Det drejer sig bl.a. om kravet om, at tredjelandsstatsborgeren skal have visum til eller opholdstilladelse i Belgien (medmindre han er visumfri), kravet om, at tredjelandsstatsborgeren i den medlemsstat, hvorfra han udstationeres har en opholdstilladelse, der rækker 3 måneder udover den periode, hvor der skal udføres arbejde i Belgien, og kravet om forudgående ansættelse hos den pågældende arbejdsgiver i 12 måneder inden udstationeringen<sup>3</sup>.

Belgien har erklæret sig uenig i Kommissionens synspunkter og har bl.a. anført, at en opholdstilladelse, hvor en sådan kræves, udstedes automatisk, og at kravet om en opholdstilladelse af en vis længde i den udstationerende medlemsstat er i overensstemmelse med Schengen-aftalen.

Kommissionen har anført, at man vil anlægge sag ved Domstolen for traktatbrud, men en sådan sag er endnu ikke anlagt.

- Sverige

#### *Generelt*

Migrationsverket i Sverige har oplyst, at Domstolens afgørelser ikke har ført til lovændringer på udlændingeområdet.

Generelt sørger Migrationsverket for løbende at holde de medarbejdere, der arbejder med de relevante sagstyper, orienterede om Domstolens afgørelser og deres betydning, sådan at praksis kan indrettes herefter.

Der foreligger ikke statistiske oplysninger fra Sverige om sager, hvor Domstolens afgørelser har været relevante, men det er opfattelsen, at der er tale om ganske få sager.

Det sker ikke ofte, at afgørelserne påberåbes af ansøgere eller deres advokater. Ifølge Migrationsverket kan en årsag være manglende kendskab til dommene, men man mener også, at det kan skyldes, at der under alle omstændigheder

---

<sup>3</sup> På tidspunktet for åbningsskrivelsen (september 1998) gjaldt der efter belgisk ret et krav om 12 måneders forudgående ansættelse hos den pågældende arbejdsgiver. Det er efterfølgende ændret til 6 måneder.



kun træffes negative afgørelser i en meget lille del af den type sager, hvor det ellers kunne være relevant at påberåbe sig EU-retten.

#### *Særligt vedrørende Singh-dommen*

Migrationsverket finder ikke, at der kan opstilles en betingelse om, at en tredjelandstatsborger i Sverige har indgået ægteskab eller samlevet med en svensk statsborger, inden denne rejste til en anden medlemsstat og benyttede sig af reglerne om fri bevægelighed, for at Singh-dommens principper kan finde anvendelse ved parrets tilbagevenden til Sverige.

Man har ikke i Sverige opstillet en fast grænse for, hvor længe en svensk statsborger skal have opholdt sig i en anden medlemsstat, før han kan vende tilbage med en tredjelandstatsborger og være omfattet af Singh-dommen. Det er opfattelsen, at et par uger formentlig ikke vil være nok, men man har ikke nogen konkrete eksempler, hvor spørgsmålet har været aktuelt.

Med hensyn til spørgsmålene om, hvorvidt et par efter ophold i en medlemsstat kan tage ophold i et tredjeland inden man rejser tilbage til Sverige og påberåber sig Singh-dommen, og hvorvidt tredjelandstatsborgeren kan indrejse til Sverige forskudt i forhold til den svenske ægtefælle, er der ikke i Sverige taget stilling i form af afgørelser i konkrete sager. Det er dog opfattelsen for så vidt angår det sidstnævnte spørgsmål, at en vis forskydning formentlig må accepteres, og at også andre forhold (formentlig menes herved årsagen til forskydningen) kan spille ind i vurderingen.

#### *Særligt vedrørende Van der Elst-dommen*

Van der Elst-dommen medførte en ændring af den svenske udlændingebe-kendtgørelse (utlänningsforordningen), der senere er blevet ændret igen.

Utlänningsforordningen giver mulighed for, at en tredjelandstatsborger, som er ansat i en virksomhed i en anden medlemsstat og for denne virksomhed skal arbejde midlertidigt i Sverige, kan gøre dette uden at skulle have en arbejdstil-ladelse.



I Sverige opstilles der således ikke en tidsmæssig grænse for, hvor længe et sådant arbejde, der udføres uden arbejdstilladelse, kan strække sig, når blot det er midlertidigt. Dette er en ændring i forhold til en tidligere udgave af udlänningsforordningen, hvor der i lighed med Danmark var opstillet en 3 måneders-grænse. Migrationsverket har oplyst, at ændringen skyldes, at man ikke fandt grundlag for at opretholde denne begrænsning, uden at dette dog er nærmere begrundet.

Ændringen af udlänningsforordningen indebærer også, at man ikke – i modsætning til det tidligere gældende – stiller krav om, at tredjelandstatsborgeren har haft ansættelse hos den pågældende arbejdsgiver i et år inden udstationeringen. Nu skal der blot være tale om en ansættelse.

- Tyskland

#### *Generelt*

Det tyske forbundsindenrigsministerium har oplyst, at Domstolens afgørelser ikke har ført til lovændringer.

Forbundsindenrigsministeriet har endvidere gjort opmærksom på, at den tyske udlændingelov administreres af de enkelte Bundesländer, som dog bliver vejledt af Forbundsindenrigsministeriet om relevante afgørelser fra Domstolen og fortolkningen heraf. Der foreligger ikke detaljerede informationer om de enkelte Bundesländers anvendelse af de her omhandlede domme.

Kun en enkelt af sagerne, Van der Elst-sagen, har ført til ændringer af den administrative praksis på forbundsniveau, se nedenfor.

På grund af den ovennævnte tyske struktur foreligger der ikke statistiske opgørelser eller skøn over antallet af sager, hvor den nævnte Domspraksis har været relevant eller har været påberåbt. Forbundsindenrigsministeriet er dog bekendt med, at Domstolens afgørelser, på det seneste særligt MRAX-sagen, jævnlig påberåbes af advokater i sager om udlændinges adgang til og ophold i Tyskland.



### *Særligt om Singh-dommen*

Der kan efter tysk opfattelse ikke stilles noget krav om, at et ægteskab er indgået eller et samliv etableret i Tyskland, og at parret sammen udrejser til en anden medlemsstat, hvor den tyske statsborger gør brug af reglerne om fri bevægelighed, inden parret sammen vender tilbage til Tyskland, for at Singh-dommens principper kan finde anvendelse.

En tysk statsborger behøver blot at have været beskæftiget få uger i en anden medlemsstat, for at Singh-dommens principper kan finde anvendelse, så længe beskæftigelsen ikke er rent marginal og underordnet.

Der har ikke, så vidt Forbundsindenrigsministeriet ved, været sager i Tyskland, hvor et ægtepar har taget ophold i et tredjeland, inden de rejste tilbage til Tyskland og påberåbte sig Singh-dommen. Det er dog opfattelsen, at et sådant tredjelands-ophold vil kunne vare op til 6 måneder. Man henviser herved til (princippet i ) dir. 68/360, art. 6, stk. 2, hvorefter gyldigheden af et opholdsbevis, der er udstedt til en arbejdstager, ikke berøres af en afbrydelse af opholdet på op til 6 måneder.

Der kan efter tysk opfattelse ikke stilles krav om, at ægteparret indrejser sammen til Tyskland efter opholdet i en anden medlemsstat, men der skal være en sammenhæng, fx sådan at den tyske statsborger etablerer bolig efter hjemkomsten, forinden ægtefællen slutter sig til vedkommende.

### *Særligt om Van der Elst-dommen*

Dommen har ført til, at der nu til personer, der opfylder de betingelser, der kan udledes af Van der Elst-sagen, udstedes et opholdsdokument, hvorpå navnet "Van der Elst" er anført. Hermed er det angivet, at der over for den pågældende ikke kan stilles krav om arbejdstilladelse.

Forbundsindenrigsministeriet har om varigheden af en tredjelandsstatsborgers arbejde i Tyskland uden arbejdstilladelse oplyst, at arbejdet i princippet kan vare lige så længe som den periode, tredjelandsstatsborgerens arbejdsgiver har kontrakt på, varer, dog højst 12 måneder.



Der stilles krav om, at den pågældende tredjelandstatsborger har været ansat hos arbejdsgiveren mindst 12 måneder, inden han ved en udstationering i Tyskland kan blive omfattet af Van der Elst-dommen. Forbundsindenrigsministeriet har herved henvist til, at man holder sig til resultatet af de drøftelser mellem EU-landene, der er afspejlet i rapporten af 11. oktober 1995, som er omtalt neden for.

## 6. Særligt om fortolkningen og anvendelsen af Singh- og Van der Elst-dommene

Som nævnt frembyder både Singh-dommen og Van der Elst-dommen visse fortolkningsspørgsmål. Disse vurderes i det følgende på baggrund af navnlig andre medlemslandes forståelse og anvendelse af dommene.

### 6.1. Singh-dommen

Singh-dommens betydning for Udlændingestyrelsens praksis er som nævnt i afsnit 4, at der i en række tilfælde skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til ægtefæller og faste samlevende til danske statsborgere, der har opholdt sig i et andet EU-land i medfør af reglerne om fri bevægelighed, jf. Opholdsmeddelelse nr. 9/03

For tiden behandles i Udlændingestyrelsen en række spørgsmål om dommens forståelse og anvendelse. I det følgende gennemgås visse af disse spørgsmål på baggrund af de høringssvar, der omtales i afsnit 5, sådan at denne gennemgang kan indgå i de overvejelser, der gøres i styrelsen.

- *Kan der stilles krav om, at ansøgeren har haft lovligt ophold i Danmark forinden opholdet sammen med ægtefællen i en anden medlemsstat?*

Ingen af de lande, der har besvaret spørgsmålet, finder at der kan stilles et sådant krav, der heller ikke stilles efter Udlændingestyrelsens nuværende praksis.

UK er det eneste land, hvor dommen har ført til en ændret regulering. Det fremgår af den pågældende regel, jf. nærmere afsnit 5, at der stilles krav



om, at ægteskabet er indgået, og parret samlevede i den anden medlemsstat, forinden UK-statsborgeren vendte tilbage til UK. Heraf kan sluttes, at der ikke kan stilles et krav om, at ansøgeren forinden har haft lovligt ophold i UK på baggrund af ægteskabet med UK-statsborgeren.

På den baggrund og på baggrund af, at den gældende praksis i Udlændingestyrelsen, jf. Opholdsmeddelelse nr. 9/03, ved flere lejligheder er meddelt Folketinget, *anbefales* det, at den gældende praksis ikke ændres.

- *Kan der stilles krav til varigheden af den danske statsborgers ophold i en anden medlemsstat?*

Her varierer praksis tilsyneladende mellem landene. I Sverige er der ikke fastsat nogle tidsmæssige betingelser, men det anføres, lidt vagt, at et par uger formentlig ikke vil være tilstrækkeligt, hvorimod få ugers ophold efter tysk opfattelse kan være tilstrækkeligt, når blot beskæftigelsen ikke er rent marginal og underordnet. I UK er hovedreglen, at der skal være tale om et ophold på 6 måneder, men der kan gøres undtagelser herfra, som nærmere beskrevet i afsnit 5.

Det synes vanskeligt at opstille faste tidsmæssige grænser på dette område, uden at risikere at komme i konflikt med den beskyttelse af den fri bevægelighed, som bærer Domstolens afgørelser på området. Det må antages at være i bedre tråd med Domstolens syn på den fri bevægelighed, at der lægges vægt på, om beskæftigelsen eller etableringen har været faktisk og reel, jf. også Domstolens fokusering herpå i Akrich-dommen. En sådan løsning *anbefales* derfor.

- *Har det nogen betydning, at parret efter opholdet i en anden medlemsstat tager ophold i et tredjeland?*

UK finder ikke, at et ophold i et tredjeland forinden tilbagevenden til UK, selv om det måtte være af længere varighed, får nogen indvirkning på mulighederne for at blive omfattet af Singh-dommens principper. Hverken i Sverige eller Tyskland har man taget konkret stilling til spørgsmålet. Dog er det fra tysk side anført, at et ophold i et tredjeland på op til 6 måneder må



tolereres, idet man henviser til, at gyldigheden af et opholdsbevis, der er udstedt til en arbejdstager, ikke berøres af afbrydelser i opholdet på under 6 måneder, jf. dir. 68/380. En tilsvarende regel fremgår af udlændingelovens § 17, stk. 1, der også finder anvendelse på opholdsbeviser og -tilladelser, der er udstedt efter EF/EØS-bekendtgørelsen.

Uanset, at der i den her beskrevne situation ikke er opnået en opholdstilladelse, er der dog tale om en situation, hvor der er skabt en ret til at opnå en opholdstilladelse. Derfor kunne noget tale for at lade princippet i dir. 68/360 og udlændingelovens § 17 finde anvendelse her. Det *anbefales* på den baggrund, at ophold i et eller flere tredjelande inden tilbagevenden til Danmark på op til 6 måneder ikke berører adgangen til at opnå opholdstilladelse efter Singh-dommens principper. Et længerevarende ophold vil derimod som udgangspunkt afskære mulighederne for at blive omfattet af dommens principper, men dog formentlig således at der efter ansøgning kan dispenseres, jf. udlændingelovens § 17, stk. 2.

- *Har det nogen betydning, at parret indrejser forskudt til Danmark?*

Ingen af de lande, der har besvaret spørgsmålet, finder, at der kan stilles krav om, at ægtefællerne indrejser samlet til referencens hjemland, og der er ikke nogen steder opstillet tidsmæssige grænser for en eventuel forskydning.

Heller ikke her synes faste tidsmæssige grænser lette at opstille. Det *anbefales*, at en forskydning accepteres, uden at det får indvirkning på mulighederne for at blive omfattet af Singh-dommens principper, så længe forskydningen enten er af kort varighed eller er velbegrundet. Det må herefter bero på en konkret vurdering, om det er tilfældet. Det må dog under alle omstændigheder forudsættes, at ægteskabet har bestået uafbrudt under hele perioden.

## 6.2. *Van der Elst-dommen*

Van der Elst-dommen indebærer som nævnt i afsnit 4, at de danske udlændingemyndigheder i visse tilfælde ikke kan stille det sædvanlige krav om arbejdstilla-



delse over for tredjelandsstatsborgere, der arbejder her i landet, jf. Opholdsmeddelelse nr. 15/03.

Dommen rejser især to fortolkningsspørgsmål. Det gælder a) spørgsmålet om, hvilken tilknytning arbejdstageren skal have til den virksomhed, for hvilken han udstationeres, og b) spørgsmålet om, hvor længe udstationeringen i Danmark kan vare, uden at der kan stilles krav om arbejdstilladelse.

Ad a) Med hensyn til tilknytningen til den udsendende virksomhed var der i Van der Elst-sagen tale om, at de pågældende marokkanske statsborgere havde været ansat hos Van der Elst i en årrække. Af Domstolens afgørelse kan alene udledes, at arbejdstageren skal være fast beskæftiget.

Udlændingestyrelsens praksis, sådan som den er fastsat i ovennævnte opholdsmeddelelse, er, at der ikke stilles krav om et forudgående ansættelsesforhold af en vis længde, men blot om at beskæftigelsen er *fast*, hvilket ifølge meddelelsen udelukker sæsonarbejdere, daglejere, vikarer og andre løst tilknyttede medarbejdere.

Spørgsmålet om definitionen af "fastansat" har været drøftet på embedsmandsniveau i EU, uden at der heraf kan udledes et klart svar<sup>4</sup>. Enkelte medlemslande gav udtryk for, at arbejdstageren skal være ansat med en tidsubegrænset kontrakt og have fri adgang til arbejdsmarkedet. Bortset herfra syntes der at være tilslutning til under alle omstændigheder at betragte en arbejdstager som fastansat, når ansættelsesforholdet har været mindst ét år.

Høringen, der er foretaget i forbindelse med udarbejdelsen af dette notat, har vist, at der ses forskelligt på spørgsmålet. Således kræves der i Tyskland, at der forinden udstationeringen dertil har været et ansættelsesforhold på mindst et år. Et tilsvarende krav stilles i England, hvorimod Sverige har fraveget det tidligere krav om et års ansættelse og nu blot kræver, at der er tale om en ansættelse hos den udstationerende virksomhed, dog sådan at udlændingen skal have opholds- og

---

<sup>4</sup> Drøftelserne er sammenfattet i en rapport (rapport af 11. oktober 1995 (ASIM 177)), der dog aldrig er blevet forelagt det politiske niveau og ikke kan betragtes som retligt bindende. Der tages i rapporten ikke stilling til det under b) anførte spørgsmål.





arbejdstilladelse i virksomhedens hjemland. Belgien stiller krav om en forudgående ansættelse af mindst 6 måneders varighed.

Det kan ikke afvises, at et krav om en ansættelse af en vis varighed før der kan ske udstationering af en tredjelandsstatsborger på de vilkår, der følger af Van der Elst-dommen, i en konkret sag af Domstolen vil kunne opfattes som en hindring af den fri bevægelighed. Endvidere vil efterprøvelsen af overholdelsen af en sådan betingelse medføre en sagsbehandling, der må formodes at kunne være ganske tung. På den baggrund og på baggrund af, at den nuværende praksis, hvorefter der alene kræves en fast ansættelse, så vidt vides ikke har givet anledning til væsentlige problemer, *anbefales* det, at denne praksis fastholdes.

b) Med hensyn til spørgsmålet om, hvor længe tredjelandsstatsborgeren i en "Van der Elst-situation" kan arbejde uden arbejdstilladelse kan der af Domstolens afgørelse ikke udledes andet, end at denne periode må være i hvert fald en måned, idet dette var længden af det arbejde, de marokkanske arbejdstagere udførte i Frankrig.

Udlændingestyrelsens praksis, som fastsat i den nævnte opholdsmeddelelse, er, at fritagelsen for kravet om arbejdstilladelse højst kan gælde 3 måneder.

Høringssvarene har også på dette punkt vist, at praksis varierer mellem landene. I UK er grænsen for arbejdstilladelsesfrit arbejde 6 måneder, dog med mulighed for forlængelse, og i Belgien og Tyskland 12 måneder. I Sverige har man opgivet den tidligere 3 måneders-grænse og kræver nu blot, at arbejdet er midlertidigt.

Som det fremgår, er den i Danmark fastsatte periode, hvor der kan arbejdes uden krav om arbejdstilladelse, kortere end i de lande, der har besvaret spørgsmålet. Da Udlændingestyrelsens praksis imidlertid er, at der udstedes arbejdstilladelse i en situation, hvor arbejdsforholdet er af længere varighed end 3 måneder, hvis blot "Van der Elst-betingelserne" fortsat er opfyldt, vurderes det, at den danske praksis i realiteten ikke stiller arbejdsgivere, der ønsker at levere tjenesteydelser i andre medlemsstater ved brug af tredjelandsstatsborgere, væsentligt ringere end i de nævnte lande. Det *anbefales* på den baggrund, at der ikke sker ændringer i styrelsens praksis på dette område.



Van der Elst-dommen synes i øvrigt at have været en medvirkende årsag til et direktivforslag fra Kommissionen<sup>5</sup>, der (endnu) ikke er vedtaget, men dog evt. kan tjene som fortolkningsbidrag, idet det må antages at afspejle Kommissionens holdning til udmøntningen af dommen. I direktivforslaget lægges op til en ordning, hvor der til tredjelandstatsborgere med fast beskæftigelse hos en arbejdsgiver i en medlemsstat udstedes et "tjenesteydelseskort", der giver adgang til at tage ophold og arbejde i en anden medlemsstat som udstationeret for den pågældende arbejdsgiver, uden at denne medlemsstats sædvanlige krav om opholds- og arbejdstilladelse kan kræves opfyldt. Det anføres her, at en tjenesteydelse altid skal være af midlertidig karakter, og at tjenesteydelseskortets gyldighed ikke kan overstige 12 måneder, hvis der er tale om regelmæssig og faktisk beskæftigelse af over 12 måneders varighed før udstedelsen af kortet, og 6 måneder, hvis der er tale om regelmæssig og faktisk beskæftigelse af over 6 måneders varighed før kortets udstedelse. Dette blev efter høring af Parlamentet revideret til, at kortet er gyldigt for en periode, svarende til den periode, hvor tredjelandstatsborgeren forinden udstationeringen havde været ansat hos arbejdstageren i dennes hjemland, dog under ingen omstændigheder over 12 måneder. Den forudgående beskæftigelse skal mindst have været 6 måneder<sup>6</sup>.

## 7. Konklusioner og anbefalinger

Et hovedformål med udarbejdelsen af dette notat har været at undersøge, om der er afsagt domme af Domstolen - udover de domme, som Udlændingestyrelsen allerede var bekendt med - som er af betydning for, i hvilket omfang reglerne om den fri bevægelighed kan få intern virkning i en medlemsstat og på den måde danne baggrund for tredjelandstatsborgeres adgang til og ophold i Danmark.

---

<sup>5</sup> KOM (1999) 3, EF-Tidende 1999 C/09 og 10

<sup>6</sup> Man vil bemærke, hvilket det belgiske forbundsindenrigsministeriet har gjort i sit høringssvar, at der på dette punkt er uoverensstemmelse mellem direktivforslaget og Kommissionens holdning, sådan som den kommer til udtryk i åbningsskrivelsen til Belgien som nævnt på s. 30.



I notatet omtales og analyseres 6 domme, der har en sådan karakter. De væsentligste af disse var allerede kendt af styrelsen og udmøntet i styrelsens praksis. Høringen af andre EU-medlemsstater og den øvrige research, der er foretaget i forbindelse med udarbejdelsen af notatet, taler klart for, at der ikke på nuværende tidspunkt er afsagt yderligere domme af væsentlig betydning for den her omhandlede problemstilling. På den baggrund kan det konkluderes, at styrelsen i alt væsentligt er bekendt med og har taget stilling til konsekvenserne af Domstolens praksis på dette område.

På visse punkter anbefales det dog, at dommene følges op med mindre justeringer eller opfølgende skridt. Der henvises herved til afsnit 4 og de heri indeholdte anbefalinger og forslag.

Et andet formål med notatet har været at få et billede af andre EU-medlemsstaters forståelse af og udmøntning af Domstolens praksis. Et generelt billede heraf er tegnet i afsnit 5, mens mere konkrete fortolkningsspørgsmål vedrørende Singhdommen og Van der Elstdommen er behandlet i afsnit 6, der indeholder visse anbefalinger til indretningen af styrelsens praksis i relation til de to domme.

Notatet illustrerer, at Domstolens praksis har stor betydning for udviklingen af EU-opholdsretten og dermed for Udlændingestyrelsens praksis. Det kan samtidig konstateres, at Udlændingestyrelsen ved flere tilfælde først sent er blevet opmærksom på afsigelsen af relevante domme og på disse dommes konsekvenser for den nationale praksis.

På den baggrund anbefales det afslutningsvis, at der etableres et system, der sikrer, at Udlændingestyrelsen bliver bekendt med relevante sager, der behandles af Domstolen, på et tidligt tidspunkt og løbende under sagens behandling, dvs. ved sagens anlæg, ved Generaladvokatens forslag til afgørelse og ved Domstolens afgørelse. Procedurer herfor bør aftales med Integrationsministeriet og/eller Udenrigsministeriet.



*Litteratur mv.*

- EU-Karnov, 7. udgave, 2001
- Lars Kjølbye: "EF-Domstolens praksis i 2002" (i EU-ret og Menneskeret, 1/2003)
- Dora Schaffrin og Nicholas Sitaropoulos: "The Right to Family Reunification in international and EU law (endnu ikke udgivet)
- Ellen Brinch Jørgensen: "Indrejse og ophold for udlændinge omfattet af EF-reglerne" (i "Udlændingeret" af Lone B. Christensen m.fl., 2. udgave, 2000)

Diverse hjemmesider, herunder navnlig

- EF-Domstolens hjemmeside ([www.curia.eu.int](http://www.curia.eu.int))
- Hjemmesiden for Europakommissionens Generaldirektorat for retlige og indre anliggender ([www.europa.eu.int/comm/justice\\_home](http://www.europa.eu.int/comm/justice_home))

**Nanna Fischer**

---

**Fra:** Henrik Thomassen [henrikt@brutele.be]  
**Sendt:** 8. september 2004 10:05  
**Til:** Lene Schmidt Christensen; Nanna Fischer  
**Emne:** regulations

Im. Int. Kt. 2004.nr. 4050-573

20 SEP. 2004

Antal bilag Akt nr.

7

Kære Lene og Nanna,

På følgende link: [http://www.hmso.gov.uk/cgi-bin/htm\\_hl.pl?DB=hmso-new&STEMMER=en&WORDS=european+economic+area+regul+11+immigr+2000+&COLOUR=Red&STYLE](http://www.hmso.gov.uk/cgi-bin/htm_hl.pl?DB=hmso-new&STEMMER=en&WORDS=european+economic+area+regul+11+immigr+2000+&COLOUR=Red&STYLE)

fandt jeg denne bestemmelse:

**Family members of United Kingdom nationals**

11. - (1) If the conditions in paragraph (2) are satisfied, these **Regulations** apply to a person who is the family member of a United Kingdom national returning to the United Kingdom as if that person were the family member of an EEA national.

(2) The conditions are that -

(a) after leaving the United Kingdom, the United Kingdom national resided in an EEA State and -

(i) was employed there (other than on a transient or casual basis); or

(ii) established himself there as a self-employed person;

(b) the United Kingdom national did not leave the United Kingdom in order to enable his family member to acquire rights under these **Regulations** and thereby to evade the application of United Kingdom **immigration** law;

(c) on his return to the United Kingdom, the United Kingdom national would, if he were an EEA national, be a qualified person; and

(d) if the family member of the United Kingdom national is his spouse, the marriage took place, and the parties lived together in an EEA State, before the United Kingdom national returned to the United Kingdom.

Vh Henrik

**Fra:** Nanna Fischer [nanna\_fischer@hotmail.com]  
**Sendt:** 10. september 2004 12:00  
**Til:** Jonas Gramkow Barlyng  
**Cc:** Lene Schmidt Christensen; Nanna Fischer  
**Emne:** Vedr. UK og Singh-dommen

Im. Int. Kt. 2004.nr. 4050 - 573

20 SEP. 2004

Antal bilag Akt nr. 8

Kære Jonas,

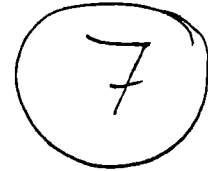
Jeg har talt med Home Office i UK, som har bekræftet, at man i praksis har givet afslag på opholdsbevis til bl.a. studenter og selvforsørgede i henhold til § 11 i den bekendtgørelse, som jeg tidligere har sendt dig. Home office oplyste, at der alene har været tale om meget få afslag, men at man ikke er i besiddelse af statistiske oplysninger til dokumentation herfor. Home Office var ikke bekendt med, at der er anlagt klagesager.

Tyskerne er lidt sværere at få tilbagemelding fra, men jeg vender forhåbentligt tilbage inden længe.

mvh. nanna

---

Find det, du søger på MSN Søg <http://search.msn.dk>



Justitsministeriet  
EU-kontoret  
Slotsholmsgade 10  
1216 København K

# BREVKOPI

Dato: 10 SEP. 2004  
Kontor: 2. udlændingekontor  
J. nr.: 2003/4050-416  
Sagsbeh.: jgb  
Fil-navn: UGB\Fra og med  
10.12.03\EU-  
spørgsmål\Brev til  
JMT.doc

Udlændingestyrelsen har modtaget et antal ansøgninger fra udenlandske ægtefæller til danske statsborgere, som ønsker at opnå ægtefællesammenføring her i landet gennem de EU-retlige muligheder for ægtefællesammenføring til EU-borgere, der gør brug af retten til fri bevægelighed. Udlændingestyrelsen har til brug for behandlingen af disse ansøgninger anmodet Integrationsministeriet om en nærmere, afklarende fortolkning af Singh-dommen.

Integrationsministeriet har på den baggrund foretaget en aktuel gennemgang af Singh- og Akrich-dommene og udarbejdet vedlagte udkast til notat om Singh- og Akrich-dommene i forhold til danske statsborgeres ret til at opnå ægtefællesammenføring her i landet. Notatet indeholder en gennemgang af de nævnte domme og en konkluderende sammenfatning og fortolkning heraf.

Integrationsministeriet skal hermed anmode om Justitsministeriets eventuelle bemærkninger til notat-udkastet.

Integrationsministeriet skal i den forbindelse særligt anmode om Justitsministeriets vurdering af, hvorvidt det må antages, at de principper, der følger af Singh- og Akrich-dommene for så vidt angår adgangen til at påberåbe sig rettigheder efter EU-rettens regler om fri bevægelighed ved tilbagevenden til det EU-land, hvori den pågældende er statsborger, ikke alene omfatter tilfælde, hvor der er tale om udnyttelse af retten til fri bevægelighed for arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og eventuelt tjenesteydere, men også omfatter tilfælde, hvor der er tale om udnyttelse af retten til fri bevægelighed som følge af unionsborgerskabet, jf. EF-traktatens artikel 18, og dermed opholdsdirektiverne for studerende, pensionister og restgruppen. Der henvises herved navnlig til notatets afsnit 3.2.1.

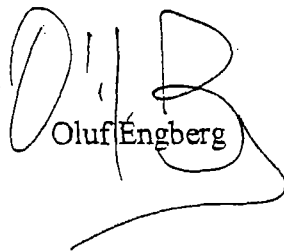
Integrationsministeren skal endvidere anmode om Justitsministeriets vurdering af, hvorvidt de danske forbehold over for dels unionsborgerskabet, dels retlige og indre anliggender kan have nogen betydning for vurderingen af danske statsborgeres muligheder for gennem ophold i et andet EU-land at

kunne støtte ret på Singh- og Akrich-dommene i forbindelse med ægtefællesammenføring her i landet. Det bemærkes, at det umiddelbart er Integrationsministeriets vurdering, at de danske forbehold ikke kan anvendes i denne forbindelse.

Da Udlændingestyrelsen har oplyst, at et antal konkrete sager er berosat, indtil en nærmere fortolkning af Singh-dommen er tilvejebragt, skal Integrationsministeriet venligst anmode om at modtage Justitsministeriets eventuelle bemærkninger så snart som muligt. Der henvises til telefonsamtale af dags dato mellem kontorchef Christina Toftegaard Nielsen, Justitsministeriet, og fuldmægtig Jonas Gramkow Barlyng, Integrationsministeriet.

Kopi af Singh- og Akrich-dommene vedlægges.

Med venlig hilsen

  
Oluf Engberg



## UDKAST

### Notat om betydningen af Singh- og Akrich-dommene i forhold til danske statsborgeres ret til at opnå ægtefællesammenføring her i landet

#### 1. Notatets opbygning

EF-domstolen har i Singh- og Akrich-dommen fastlagt en række principper af betydning for spørgsmålet om tredjelandstatsborgeres ret til ophold i et EU-land i medfør af EU-reglerne som ægtefæller til statsborgere i det pågældende EU-land.

I notatets afsnit 2 gennemgås Singh- og Akrich-dommene, og i notatets afsnit 3 foretages en konkluderende sammenfatning (afsnit 3.1) og fortolkning af de to domme (afsnit 3.2).

Følgende spørgsmål vurderes i afsnit 3.2:

- Kan Singh- og Akrich-dommenes principper antages alene at omfatte tilfælde, hvor der er tale om udnyttelse af den traktathjemlede ret til fri bevægelighed og etablering for arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende? (afsnit 3.2.1)
- Gælder Singh- og Akrich-dommenes principper for grænsegængere, der tager ophold i et andet EU-land, men fortsætter med at arbejde i EU-oprindelseslandet? (afsnit 3.2.2)
- Gælder Singh- og Akrich-dommenes principper for grænsegængere, der forbliver boende i EU-oprindelseslandet, men tager arbejde i et andet EU-land? (afsnit 3.2.3)
- Kan Singh- og Akrich-dommenes principper antages alene at omfatte tilfælde, hvor tredjelandstatsborgeren har opnået lovligt ophold i EU-oprindelseslandet, inden rettighederne i henhold til EU-retten regler om fri bevægelighed søges udnyttet? (afsnit 3.2.4)
- Hvilke krav kan der stilles til opholdet i et andet EU-land, førend rettighederne i henhold til EU-retten regler om fri bevægelighed kan udnyttes ved tilbagevenden til EU-oprindelseslandet? (afsnit 3.2.5)
- Hvilke krav kan der stilles til karakteren af EU-borgerens ophold i EU-oprindelseslandet efter tilbagevenden fra et andet EU-land? (afsnit 3.2.6)

## 2. Gennemgang af Singh- og Akrich-dommene

### 2.1. Singh-dommen af 7. juli 1992 (sag C 370/90)

Singh-dommen vedrører en situation, hvor en indisk statsborger (hr. Singh) i 1982 indgik ægteskab med en britisk statsborger (fru Singh) i Storbritannien. Fra 1983 til 1985 var ægtefællerne beskæftiget som arbejdstagere i Tyskland. I slutningen af 1985 vendte de tilbage til Storbritannien med henblik på at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed. I 1986 fik hr. Singh midlertidig opholdstilladelse i Storbritannien i kraft af sit ægteskab med en britisk statsborger.

I 1987 blev der efter begæring fra fru Singh afsagt en foreløbig retsafgørelse om skilsmisse. De britiske myndigheder begrænsede herefter gyldighedsperioden for hr. Singhs opholdstilladelse og afslog at give ham permanent opholdstilladelse som ægtefælle til en britisk statsborger. Hr. Singh opholdt sig herefter lovligt i Storbritannien indtil den 23. maj 1988, hvorefter hans ophold fortsatte uden tilladelse hertil. Den 15. december 1988 traf de britiske myndigheder afgørelse om, at hr. Singh skulle udsendes af landet. Den 17. februar 1989 blev der afsagt dom om endelig opløsning af ægteskabet. Udsendelsesafgørelsen blev forelagt for højere instanser, og High Court of Justice forelagde herefter følgende præjudicielle spørgsmål for EF-domstolen:

”Når en gift kvinde, der er statsborger i en medlemsstat, har udøvet sine rettigheder i henhold til traktaten i en anden medlemsstat ved at udøve erhvervmæssig beskæftigelse dér, og hun indrejser og tager ophold i den medlemsstat, hvor hun er statsborger, med henblik på at drive en selvstændig erhvervsvirksomhed sammen med sin ægtefælle, har denne (der ikke er EF-borger) da i henhold til Rom-traktatens artikel 52 og Rådets direktiv 73/148/EØF af 21. maj 1973 krav på at kunne indrejse og tage ophold i denne medlemsstat sammen med sin hustru?”

EF-domstolen anfører hertil, at det ved det præjudicielle spørgsmål ønskes oplyst, hvorvidt traktatens artikel 52 og direktiv 73/148 skal fortolkes således, at en medlemsstat i henhold hertil er forpligtet til at tillade indrejse til og ophold på sit område for en ægtefælle – uanset dennes nationalitet – til en statsborger i medlemsstaten, som sammen med ægtefællen er udrejst til en anden medlemsstat for dér at udøve en lønnet beskæftigelse, jf. traktatens artikel 48, og som på ny indrejser og etablerer sig, jf. traktatens artikel 52, i den medlemsstat, som han eller hun er statsborger i.

EF-domstolen fastslår i præmis 16, at alle traktatens bestemmelser vedrørende den frie bevægelighed for personer skal gøre det lettere for EF-borgerne at udøve erhvervmæssig beskæftigelse af enhver art på hele Fællesskabets område, og at disse bestemmelser indeholder et forbud mod foranstaltninger, som kan skade disse borgere, såfremt de ønsker at udøve en erhvervmæssig beskæftigelse på en anden medlemsstats område. Medlemsstaternes statsborgere har i denne forbindelse navnlig en ret, som udspringer direkte af traktatens artikel 48 og 52, til at indrejse og tage ophold i andre medlemsstater med henblik på dér at udøve en erhvervmæssig beskæftigelse som forudsat i disse bestemmelser (præmis 17).

Rådets forordninger og direktiver om den frie bevægelighed for arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende inden for Fællesskabet (forordning 1612/68, direktiv 68/360 og direktiv 73/148) foreskriver, at medlemsstaterne skal indrømme sådanne personers ægtefæller og børn en ret til ophold svarende til den, der tilkommer den pågældende selv (præmis 18).

En statsborger i en medlemsstat kunne opgive at forlade sit oprindelsesland for i en anden medlemsstat at udøve en lønnet beskæftigelse eller en selvstændig erhvervsvirksomhed i traktatens forstand, såfremt vedkommende ikke ved en tilbagevenden til den medlemsstat, hvori han eller hun er statsborger, med henblik på at udøve en lønnet beskæftigelse eller en selvstændig erhvervsvirksomhed er underlagt vilkår med hensyn til indrejse og ophold, der er mindst lige så fordelagtige som dem, vedkommende i henhold til traktaten eller den afledte ret har krav på i en anden medlemsstat (præmis 19).

En statsborger i en medlemsstat kunne navnlig opgive noget sådant, såfremt ikke også hans eller hendes ægtefælle og børn havde tilladelse til at indrejse og tage ophold i medlemsstaten på vilkår, der er mindst lige så fordelagtige som dem, sådanne personer i henhold til fællesskabsretten har krav på i en anden medlemsstat (præmis 20).

Det følger heraf, at en statsborger i en medlemsstat, der er udrejst til en anden medlemsstat for dér at udøve en lønnet beskæftigelse, jf. traktatens artikel 48, og som på ny indrejser og tager ophold i den medlemsstat, som vedkommende er statsborger i, med henblik på at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed, i henhold til traktatens artikel 52 har ret til at lade sig ledsage af sin ægtefælle, der er statsborger i et tredjeland, på samme vilkår som dem, der er fastlagt i forordning 1612/68, direktiv 68/360 eller direktiv 73/148 (præmis 21).

EF-borgeres ret efter traktatens artikel 48 og 52 til fri bevægelighed og til at etablere sig ville ikke få fuld gennemslagskraft, såfremt en EF-borger kunne opgive at udøve dem som følge af hindringer for hans eller hendes ægtefælles indrejse og ophold i EF-borgerens oprindelsesland. En ægtefælle til en EF-borger, der har udnyttet de nævnte rettigheder, må derfor ved EF-borgerens tilbagevenden til sit oprindelsesland tillægges mindst de samme rettigheder med hensyn til indrejse og ophold som dem, vedkommende har i henhold til fællesskabsretten i tilfælde af, at hans eller hendes ægtefælle vælger at indrejse og tage ophold i en anden medlemsstat (præmis 23).

Personer, der er omfattet af traktathjemlede rettigheder, kan dog ikke påberåbe sig disse med henblik på uretmæssigt at unddrage sig en anvendelse af national lovgivning, ligesom disse rettigheder ikke er til hinder for, at medlemsstaterne træffer de fornødne foranstaltninger til at forhindre misbrug af denne art (præmis 24).

Det præjudicielle spørgsmål besvares herefter i præmis 25 med følgende:

”Traktatens artikel 52 og direktiv 73/148 skal fortolkes således, at en medlemsstat i henhold hertil er forpligtet til at tillade indrejse til og ophold på sit område for en ægtefælle – uanset dennes nationalitet – til en statsborger i medlemsstaten, som sammen med ægtefællen er udrejst til en anden medlemsstat for dér at udøve en

lønnet beskæftigelse, jf. traktatens artikel 48, og som på ny indrejser og etablerer sig, jf. traktatens artikel 52, i den medlemsstat, som han eller hun er statsborger i. Ægtefællen skal mindst indrømmes de samme rettigheder som dem, vedkommende ville blive indrømmet efter fællesskabsretten, såfremt hans eller hendes ægtefælle indrejste og tog ophold i en anden medlemsstat.”

## 2.2. Akrich-dommen af 23. september 2003 (sag C-109/01)

Akrich-dommen vedrører en situation, hvor en marokkansk statsborger (Hacene Akrich) i 1989 fik tilladelse til indrejse i Storbritannien som besøgende i en måned. En ansøgning om opholdstilladelse som studerende blev afslået i 1989, og en senere klage blev afvist i august 1990. I juni 1990 blev Akrich dømt for kriminalitet, og i januar 1991 blev han udsendt til Algeriet på baggrund af en administrativ udvisningsafgørelse. Akrich vendte tilbage til Storbritannien på falsk pas, blev anholdt og på ny udsendt i juni 1992. Efter mindre end en måned vendte han i hemmelighed tilbage. Under det efterfølgende ulovlige ophold indgik han i august 1996 ægteskab med en britisk statsborger og søgte på den baggrund om opholdstilladelse.

Primo 1997 blev Akrich interneret, og i august 1997 blev han udsendt til Irland, hvor ægtefællen havde opholdt sig siden juni 1997. I januar 1998 ansøgte Akrich om tilbagekaldelse af udvisningsafgørelsen og i februar 1998 om indrejsetilladelse under henvisning til, at ægtefællen var bosat i Storbritannien. Under opholdet i Irland havde begge ægtefæller arbejdet. Ægtefællen havde fået tilbudt arbejde i Storbritannien fra august 1998. Ansøgningen om indrejsegodkendelse skete på grundlag af Singh-dommen. I september 1998 afslog myndighederne at tilbagekalde udvisningsafgørelsen, og der blev givet afslag på indrejsetilladelse med henvisning til, at ægteparrets flytning til Irland alene var sket med henblik på at tilvejebringe opholdsret for Akrich ved tilbagevenden til Storbritannien og dermed unddragelse af Storbritanniens nationale lovgivning.

I november 1999 gav en højere instans Akrich medhold i sin klage over september-afgørelsen. November-afgørelsen blev appelleret, og Immigration Appeal tribunal forelagde herefter følgende præjudicielle spørgsmål for EF-domstolen:

”Såfremt en statsborger i en medlemsstat er gift med en tredjelandstatsborger, som i henhold til national lovgivning ikke er berettiget til at indrejse eller opholde sig i denne medlemsstat, og flytter til en anden medlemsstat med ægtefællen, der ikke er statsborger i en medlemsstat, med den hensigt at udøve rettigheder i henhold til fællesskabsretten ved kun at arbejde dér i en begrænset periode for derefter at kunne gøre rettigheder gældende i henhold til fællesskabsretten, når unionsborgeren rejser tilbage til den medlemsstat, hvori vedkommende er statsborger, sammen med ægtefællen:

1) Er den medlemsstat, hvori unionsborgeren er statsborger, da berettiget til at antage, at den hensigt, som parret havde, da det flyttede til den anden medlemsstat, om at gøre rettigheder gældende i henhold til fællesskabsretten, når det rejser tilbage til den medlemsstat, hvori unionsborgeren er statsborger, selvom tredjelandstatsborgere ikke opfylder betingelserne i henhold til national lovgivning, udgør en påberåbelse af fællesskabsretten for at unddrage sig national ret?

2) Såfremt dette er tilfældet, er den medlemsstat, hvori unionsborgeren er statsborger, da berettiget til at afvise:

- a) at tilbagekalde enhver tidligere hindring for, at den ægtefælle, der ikke er statsborger i en medlemsstat, kan rejse ind i denne medlemsstat (i denne sag en udvisningsafgørelse, der fortsat er gældende), og
- b) at bevilge den ægtefælle, der ikke er statsborger i en medlemsstat, tilladelse til at rejse ind på dens område?"

EF-domstolen anfører hertil, at de samme virkninger, som følger af Singhdommen i forhold til tilbagevenden til oprindelseslandet med henblik på etablering, følger af artikel 39, hvis EU-borgeren påtænker at vende tilbage til oprindelseslandet med henblik på dér at udøve lønnet beskæftigelse. Er ægtefællen tredjelandsstatsborger, skal vedkommende mindst indrømmes de samme rettigheder som dem, vedkommende ville blive indrømmet efter artikel 10 i forordning 1612/68, såfremt ægtefællen indrejste og tog ophold i en medlemsstat (præmis 48).

Forordning 1612/68 omfatter imidlertid kun fri bevægelighed inden for Fællesskabet og er tavs omkring rettigheder med hensyn til adgang til Fællesskabets område for tredjelandsstatsborger-ægtefæller (præmis 49). For at blive omfattet af artikel 10 i 1612/68, må en tredjelandsstatsborger-ægtefælle derfor opholde sig lovligt i en medlemsstat på det tidspunkt, hvor vedkommende tager til den medlemsstat, som EU-borgeren flytter eller er flyttet til (præmis 50).

Tager en EU-borger, der er bosat i en medlemsstat og gift med en tredjelandsstatsborger, der har ret til at opholde sig i denne stat, til en anden medlemsstat for dér at udøve lønnet beskæftigelse, skal denne flytning ikke medføre et tab af muligheden for at leve lovligt sammen, hvorfor artikel 10 i forordning 1612/68 giver ægtefællen ret til at etablere sig i denne anden medlemsstat (artikel 52)

Tager en EU-borger, der er bosat i en medlemsstat og gift med en tredjelandsstatsborger, der ikke har ret til at opholde sig i denne stat, til en anden medlemsstat for dér at udøve lønnet beskæftigelse, udgør det forhold, at EU-borgerens ægtefælle i henhold til artikel 10 i forordning 1612/68 ikke har ret til at etablere sig med EU-borgeren i den anden medlemsstat, ikke en mindre gunstig behandling end den, som de fik, før EU-borgeren gjorde brug af den frie bevægelighed (præmis 53).

Det samme gør sig gældende, når en EU-borger vender tilbage til den medlemsstat, som han har bopæl i, for dér at udøve lønnet beskæftigelse. Har ægtefællen en gyldig ret til ophold i en anden medlemsstat, finder artikel 10 i forordning 1612/68 anvendelse. Har ægtefællen derimod ikke allerede en gyldig ret til ophold i en anden medlemsstat, har de manglende rettigheder i henhold til artikel 10 til at etablere sig sammen med EU-borgere ikke en afskrækkende virkning i denne forbindelse (præmis 54).

De bevæggrunde, der har ført en arbejdstager til at søge arbejde i en anden medlemsstat, er uden betydning for hans ret til indrejse i og ophold på medlemsstatens område, såfremt den pågældende udøver eller ønsker at udøve en faktisk og reel beskæftigelse (præmis 55). Sådanne bevæggrunde er heller ikke relevante for at bedømme parrets retlige stilling på tidspunktet for deres tilbagevenden til den medlemsstat, hvori arbejdstageren er statsborger. En sådan adfærd udgør ikke

misbrug som omhandlet i Singh-dommen, selvom ægtefællen ikke havde ret til at ophold i den medlemsstat, hvor arbejdstageren har bopæl på det tidspunkt, hvor parret etablerer sig i en anden medlemsstat (præmis 56).

Derimod kunne der foreligge misbrug, hvis de muligheder, som i medfør af fællesskabsretten er skabt for vandrende arbejdstagere og deres ægtefæller, blev påberåbt under dække af proformaægteskaber indgået for at omgå bestemmelserne vedrørende tredjelandstatsborgeres indrejse og ophold (præmis 57).

EF-domstolen anfører herefter, at der (også) i de situationer, hvor der er indgået et reelt ægteskab, men hvor ægtefællen på tidspunktet for EU-borgerens tilbagevenden til oprindelsesstaten opholder sig ulovligt på en medlemsstats område, skal tages hensyn til retten til respekt for familielivet, jf. EMRK artikel 8 (præmis 58-60).

Det præjudicielle spørgsmål besvares herefter i præmis 61 med følgende:

”- En tredjelandstatsborger, der er gift med en EU-borger, skal for at kunne nyde rettigheder i henhold til artikel 10 i forordning 1612/68 opholde sig lovligt i en medlemsstat på det tidspunkt, hvor han rejser til en anden medlemsstat, hvortil EU-borgeren flytter eller er flyttet.

- Artikel 10 i forordning 1612/68 finder ikke anvendelse, når en EU-borger og en tredjelandstatsborger har indgået et proformaægteskab for at omgå bestemmelser vedrørende tredjelandstatsborgeres indrejse og ophold.

- Er der indgået et reelt ægteskab, er den omstændighed, at ægtefællerne har bosat sig i en anden medlemsstat for at nyde rettigheder i henhold til fællesskabsretten på det tidspunkt, hvor de vender tilbage til den medlemsstat, hvori EU-borgeren er statsborger, ikke relevant for denne medlemsstats vurdering af deres retsstilling.

- Når en EU-borger, der er gift med en tredjelandstatsborger, som han lever sammen med i en anden medlemsstat, vender tilbage til den medlemsstat, hvori han er statsborger, for dér at udøve lønnet beskæftigelse, og ægtefællen ikke nyder rettighederne i artikel 10 i forordning 1612/68, idet ægtefællen ikke lovligt har opholdt sig på en medlemsstats område, skal oprindelsesstaten ved behandlingen af ægtefælens ansøgning om indrejse og ophold på dens område tage hensyn til EMRK artikel 8, når der er tale om et reelt ægteskab.”

### 3. Konkluderende sammenfatning og fortolkning af Singh- og Akrich-dommene

#### 3.1. Konkluderende sammenfatning

Det følger af Singh-dommens ordlyd, at EU-reglerne om ægtefællesammenføring af tredjelandstatsborgere til EU-borgere også finder anvendelse i forhold til tredjelandstatsborger-ægtefæller til et EU-lands egne statsborgere, hvis

- ægtefællerne sammen rejser fra EU-oprindelseslandet til et andet EU-land,
- EU-borgeren udøver lønnet beskæftigelse i et andet EU-land,

- ægtefællerne rejser tilbage til EU-oprindelseslandet med henblik på, at EU-borgeren dér skal drive selvstændig erhvervsvirksomhed, og
- fællesskabsretten ikke påberåbes med henblik på uretmæssigt at unddrage sig en anvendelse af national lovgivning.

I forhold til Singh-dommen følger det af Akrich-dommens ordlyd, at

- de rettigheder, der følger af Singh-dommen, også omfatter situationer, hvor de pågældende ægtefæller rejser tilbage til EU-oprindelseslandet med henblik på, at EU-borgeren dér skal drive selvstændig erhvervsvirksomhed,
- tredjelandsstatsborgeren skal have lovligt ophold i et EU-land på det tidspunkt, hvor rettighederne i henhold til fællesskabsretten til at vende tilbage til EU-oprindelseslandet eller et andet EU-land søges udnyttet,
- der selv ved ægtefællens ulovlige ophold i et EU-land skal tages hensyn til EMRK artikel 8, hvis ægteskabet er reelt, og
- det ikke kan betegnes som uretmæssig unddragelse af national lovgivning, at formålet med, at ægtefællerne har bosat i et andet EU-land, er at give de pågældende mulighed for at nyde rettigheder i henhold til fællesskabsretten ved en tilbagevenden til EU-oprindelseslandet; det afgørende er, at ægteskabet ikke er indgået proforma, og at EU-borgeren udøver eller ønsker at udøve en faktisk og reel beskæftigelse.

Det bemærkes, at ovenstående alene udgør en sammenfatning af de principper, der følger direkte af Singh- og Akrich-dommenes ordlyd. I hvilket omfang dommenes principper kan/skal udstrækkes ud over det ovenfor anførte, behandles i afsnit 3.2.

### 3.2. Fortolkning

*3.2.1. Kan Singh- og Akrich-dommenes principper antages alene at omfatte tilfælde, hvor der er tale om udnyttelse af den traktathjemlede ret til fri bevægelighed og etablering for arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende?*

Såvel Singh- som Akrich-dommen omhandler situationer og spørgsmål, der relaterer sig til den traktathjemlede ret til fri bevægelighed og etablering for arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, ligesom EF-domstolen i begge domme henviser udtrykkeligt til den traktathjemlede ret til fri bevægelighed og etablering.

Med indførelsen af unionsborgerskabet i 1993 følger det imidlertid af EF-traktatens artikel 18, at enhver unionsborger har ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område med de begrænsninger og på de betingelser, der er fastsat i traktaten og i gennemførelsesbestemmelserne hertil.

EF-traktatens artikel 18 indebærer således en ret til ophold og fri bevægelighed for unionsborgere med de begrænsninger og på de betingelser, der er fastsat i EF-traktaten og i sekundære retsakter (forordninger/direktiver).

De relevante bestemmelser i EF-traktaten er bestemmelserne om fri bevægelighed for arbejdskraften i artikel 39, om etableringsretten i artikel 43 og om fri udveksling af tjenesteydelser i artikel 49. Der er vedtaget gennemførelsesforordninger og -direktiver vedrørende disse persongrupper.

Der er endvidere vedtaget direktiver om opholdsret for studerende (direktiv 93/96), pensionister (direktiv 90/365) og restgruppen/personer med tilstrækkelige midler (direktiv 90/364).

Studerende, pensionister og restgruppen har hermed efter artikel 18 en ret til fri bevægelighed, som dog kun kan udnyttes med de begrænsninger og på de betingelser, der følger af direktiverne om fri bevægelighed for de pågældende grupper.

Det kan efter Integrationsministeriets opfattelse ikke med sikkerhed afgøres, om de principper, der følger af Singh- og Akrich-dommene for så vidt angår adgangen til at påberåbe sig rettigheder efter EU-rettens regler om fri bevægelighed ved tilbagevenden til EU-oprindelseslandet, kan antages alene at omfatte tilfælde, hvor der er tale om udnyttelse af retten til fri bevægelighed for arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og eventuelt tjenesteydere, eller også omfatter tilfælde, hvor der er tale om udnyttelse af retten til fri bevægelighed som følge af unionsborgerskabet, jf. EF-traktatens artikel 18.

Det kan på den baggrund efter Integrationsministeriets opfattelse ikke med sikkerhed afgøres, om EF-domstolen ved en eventuel sag for domstolen vil komme frem til, at også studerende, pensionister og restgruppen vil være omfattet af Singh- og Akrich-dommenes principper.

Hertil skal dog bemærkes, at Home Office i Storbritannien om britisk praksis på området har oplyst, at man fortolker Singh-dommen således, at dommens principper kun finder anvendelse i forhold til personer, der udøver økonomisk aktivitet – dvs. ikke i forhold til studerende, pensionister og restgruppen, jf. artikel 11, stk. 2, litra a, i Statutory Instrument 2000 No. 36 (The Immigration (European Economic Area) Regulations 2000).

Fra tysk side er det oplyst, at man i Tyskland er af den opfattelse, at Singh-dommens principper også gælder for studerende, pensionister og restgruppen. [Det kan overvejes at indhente nærmere oplysninger om eventuel praksis på området hos de tyske udlændingemyndigheder].

Det bemærkes, at der ikke foreligger nogen domme fra EF-domstolen, hvor en person omfattet af et af opholdsdirektiverne for studerende, pensionister eller restgruppen har påberåbt sig Singh- og Akrich-dommenes principper.

*3.2.2. Gælder Singh- og Akrich-dommenes principper for grænsegængere, der tager ophold i et andet EU-land, men fortsætter med at arbejde i EU-oprindelseslandet?*

Som anført i afsnit 3.2.1. kan det efter Integrationsministeriets opfattelse ikke med sikkerhed afgøres, om de principper, der følger af Singh- og Akrich-dommene for så vidt angår adgangen til at påberåbe sig rettigheder efter EU-rettens regler om fri



bevægelighed ved tilbagevenden til EU-oprindelseslandet, kan antages alene at omfatte tilfælde, hvor der er tale om udnyttelse af retten til fri bevægelighed for arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og tjenesteydere, eller også omfatter tilfælde, hvor der er tale om udnyttelse af retten til fri bevægelighed som følge af unionsborgerskabet, jf. EF-traktatens artikel 18, dvs. også studerende, pensionister og restgruppen.

Restgruppen omfatter bl.a. personer, der aldrig har haft erhvervmæssigt arbejde, eller som er ophørt med dette uden dog at være pensionister i EU-rettens forstand, samt visse grænsearbejdere, forudsat at en række økonomiske betingelser fastsat i direktiv 90/364 om opholdsret er opfyldt. De økonomiske betingelser betyder, at f.eks. bistanmodtagere ikke kan støtte ret på EU-rettens regler om fri bevægelighed. Som eksempel på personer fra restgruppen nævnes i EU-Karnov 2003, s. 86, danskere, som flytter til Malmø, men arbejder i København.

Det kan på den baggrund efter Integrationsministeriets opfattelse ikke med sikkerhed afgøres, om Singh- og Akrich-dommenes principper også omfatter tilfælde, hvor en EU-borger tager ophold i et andet EU-land, men fortsætter med at arbejde i EU-oprindelseslandet, og derefter vender tilbage til EU-oprindelseslandet.

For så vidt angår fortolkningen af Singh-dommen i Storbritannien og Tyskland henvises til det anførte under afsnit 3.2.1.

### *3.2.3. Gælder Singh- og Akrich-dommenes principper for grænsegængere, der forbliver boende i EU-oprindelseslandet, men tager arbejde i et andet EU-land?*

Såvel Singh- som Akrich-dommen omhandler situationer, hvor EU-borgeren og dennes ægtefælle tager ophold i et andet EU-land og derefter genindrejser i EU-oprindelseslandet.

Der foreligger ikke omstændigheder i dommene, som giver grundlag for at antage, at den indrejse- og opholdsret, der kan udledes af dommene, skal udstrækkes til at gælde situationer, hvor EU-borgeren ikke tager ophold i et andet EU-land, men alene tager arbejde dér og forbliver boende i EU-oprindelseslandet.

Det bemærkes herved, at EF-domstolen i Singh-dommen fastslår, at traktatens bestemmelser vedrørende den frie bevægelighed for personer skal gøre det lettere for EU-borgerne at udøve erhvervmæssig beskæftigelse af enhver art på hele Fællesskabets område, og at disse bestemmelser indeholder et forbud mod foranstaltninger, som kan skade disse borgere, såfremt de ønsker at udøve en erhvervmæssig beskæftigelse i et andet EU-land. EF-domstolen gennemgår herefter i dommen en række forhold, der kunne få en EU-borger til at opgive at forlade et EU-land til fordel for et andet med henblik på dér at udøve lønnet beskæftigelse eller selvstændig erhvervsvirksomhed. Et af disse forhold kunne være, at ægtefællen ikke kunne få tilladelse til at indrejse og tage ophold i dette andet EU-land.

I en situation, hvor en EU-borger forbliver boende i EU-oprindelseslandet, men tager arbejde i et andet EU-land, har spørgsmålet om den pågældendes ægtefælles muligheder for at opnå ophold i EU-oprindelseslandet ikke nogen (umiddelbar) betydning for EU-borgerens muligheder for at tage arbejde i det andet EU-land,

og en manglende mulighed herfor kan derfor ikke betragtes som skadelig for den pågældende EU-borgers ønske om at udøve erhvervsmæssig beskæftigelse i et andet EU-land.

Det er på den baggrund ministeriets opfattelse, at Singh- og Akrich-dommenes principper ikke gælder for grænsegængere, der forbliver boende i EU-oprindelseslandet, men tager arbejde i et andet EU-land.

*3.2.4. Kan Singh- og Akrich-dommenes principper antages alene at omfatte tilfælde, hvor tredjelandsstatsborgeren har opnået lovligt ophold i EU-oprindelseslandet, inden rettighederne i henhold til EU-rettens regler om fri bevægelighed søges udnyttet?*

Såvel Singh- som Akrich-dommen omhandler situationer, hvor ægtefællerne er udrejst fra EU-oprindelseslandet til et andet EU-land for derefter at vende tilbage til EU-oprindelseslandet. Det kan på den baggrund overvejes, om dommene kan give afsæt for en fortolkning, hvorefter indrejse- og opholdsrettighederne i henhold til fællesskabsretten for tredjelandsstatsborger-ægtefæller alene gælder, hvis ægtefællen, inden indrejse- og opholdsrettighederne søges udnyttet, har opnået lovligt ophold i EU-oprindelseslandet.

Det må imidlertid efter Integrationsministeriets opfattelse anses for særdeles tvivlsomt, om det forhold, at ægteparret først opnår ægtefællesammenføring under EU-borgerens ophold i et andet EU-land, kan berettige, at de pågældende ikke kan gøre krav på de indrejse- og opholdsrettigheder i henhold til fællesskabsretten, som følger af dommene. Dette gælder også, selvom tredjelandsstatsborgerens indrejse og ophold i et andet EU-land sker på baggrund af dette lands nationale regler.

I en situation, hvor en statsborger i et EU-land rejser til et andet EU-land for dér at udøve lønnet beskæftigelse eller etablere selvstændig erhvervsvirksomhed og under sit ophold i dette andet EU-land indgår ægteskab med og opnår lovligt ophold for en tredjelandsstatsborger, må det således – uden at dette dog kan udledes direkte af dommene – antages, at EF-domstolen ville anse det for i strid med den grundlæggende traktathjemlede ret til fri bevægelighed og etablering, hvis ikke EU-borgeren havde mulighed for at vende tilbage til sit EU-oprindelsesland sammen med ægtefællen med henblik på dér at udøve lønnet beskæftigelse eller drive selvstændig erhvervsvirksomhed.

Det bemærkes herved, at EF-domstolen i Singh-dommen fastslår, at traktatens bestemmelser vedrørende den frie bevægelighed for personer skal gøre det lettere for EF-borgerne at udøve erhvervsmæssig beskæftigelse af enhver art på hele Fællesskabets område, og at disse bestemmelser indeholder et forbud mod foranstaltninger, som kan skade disse borgere, såfremt de ønsker at udøve en erhvervsmæssig beskæftigelse i et andet EU-land. En EU-borger, der er udrejst til et andet EU-land for dér at udøve en lønnet beskæftigelse, og som på ny indrejser og tager ophold i EU-oprindelseslandet (med henblik på at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed) har således ret til at lade sig ledsage af sin tredjelandsstatsborger-ægtefælle på fællesskabsretlige vilkår.

Da det som anført i afsnit 3.2.1. efter Integrationsministeriets opfattelse ikke med sikkerhed afgøres, om de principper, der følger af Singh- og Akrich-dommene, også omfatter tilfælde, hvor der er tale om udnyttelse af retten til fri bevægelighed som følge af unionsborgerskabet, jf. EF-traktatens artikel 18, dvs. også studerende, pensionister og restgruppen, kan det efter Integrationsministeriets opfattelse ikke afvises, at ovenstående gælder uafhængig af, hvilket EU-retligt opholdsgrundlag EU-borgeren har under opholdet i det andet EU-land, og hvilken ret til fri bevægelighed der søges udnyttet ved tilbagevenden til EU-oprindelseslandet.

Det bemærkes, at Home Office i Storbritannien har oplyst, at man i Storbritannien ikke stiller krav om, at ægteparret skal være gift forud for den oprindelige udrejse fra EU-oprindelseslandet til et andet EU-land. Det kræves således alene, at parterne er gift og lever sammen forud for EU-borgerens tilbagevenden til EU-oprindelseslandet.

For så vidt angår fortolkningen af Singh-dommen i Storbritannien i øvrigt og i Tyskland henvises til det anførte under afsnit 3.2.1.

*3.2.5. Hvilke krav kan der stilles til opholdet i et andet EU-land, førend rettighederne i henhold til EU-rettens regler om fri bevægelighed kan udnyttes ved tilbagevenden til EU-oprindelseslandet?*

Det må på baggrund af Akrich-dommen konkluderes, at det forhold, at formålet med et ophold i et andet EU-land alene har været at opnå rettigheder i henhold til fællesskabsretten ved en tilbagevenden til EU-oprindelseslandet, er uden betydning for anvendelsen af disse rettigheder, hvis opholdet i det andet EU-land er sket som led i udnyttelsen af retten til fri bevægelighed og etablering, hvis ægteskabet er reelt, og hvis den pågældende udøver eller ønsker at udøve en faktisk og reel beskæftigelse.

Der kan således ikke statueres omgåelse alene på grundlag af en antagelse om, at ægteparrets hensigt med opholdet i et andet EU-land har været at opnå rettigheder i henhold til fællesskabsretten ved en tilbagevenden til EU-oprindelseslandet.

Det må på den baggrund antages, at det afgørende i forhold til, om rettigheder i henhold til fællesskabsretten kan påberåbes ved en tilbagevenden til EU-oprindelseslandet, er, om

- ægteskabet er reelt – dvs. proformaægteskaber kan ikke danne grundlag for påberåbelse af rettigheder i henhold til fællesskabsretten – og
- der har været tale om en faktisk og reel udnyttelse af den ret til fri bevægelighed, som angives at have været udnyttet i den konkrete situation.

For så vidt angår spørgsmålet om, hvilke krav der kan stilles til varigheden af den periode, hvori den pågældende skal have opholdt sig faktisk og reelt i et andet EU-land, kan der henvises til, at der i Singh-dommen var tale om, at det pågældende ægtepar havde opholdt sig i et andet EU-land end EU-oprindelseslandet i to år, og at der i Akrich-dommen var tale om, at det pågældende ægtepar opholdt sig i et andet EU-land end EU-oprindelseslandet i mere end ½ år. Det er endvidere

oplyst fra Home Office i Storbritannien, at man i Storbritannien normalt kræver, at opholdet i et andet EU-land har været mindst ½ år.

Det må på den baggrund efter Integrationsministeriets opfattelse anses for ubetænkeligt at stille krav om, at opholdet i et andet EU-land har haft en varighed på mindst ½ år.

### *3.2.6. Hvilke krav kan der stilles til karakteren af EU-borgerens ophold i EU-oprindelseslandet efter tilbagevenden fra et andet EU-land?*

Singh- og Akrich-dommene omhandler udnyttelse af rettigheder i henhold til EU-rettens regler om fri bevægelighed ved tilbagevenden til EU-oprindelseslandet.

Det fremgår således af Singh-dommens præmis 19, at en EU-borger kunne opgive at forlade sit EU-oprindelsesland for i et andet EU-land at udøve en lønnet beskæftigelse eller en selvstændig erhvervsvirksomhed, såfremt den pågældende ikke ved en tilbagevenden til EU-oprindelseslandet med henblik på at udøve en lønnet beskæftigelse eller en selvstændig erhvervsvirksomhed er underlagt vilkår med hensyn til indrejse og ophold, der er mindst lige så fordelagtige som dem, vedkommende efter EU-retten har krav på i et andet EU-land.

Det fremgår i fortsættelse heraf af dommens præmis 21, at en EU-borger, der er udrejst til et andet EU-land for dér at udøve en lønnet beskæftigelse, og som på ny indrejser og tager ophold i EU-oprindelseslandet med henblik på at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed, har ret til at lade sig ledsage af sin ægtefælle, der er statsborger i et tredjeland, på samme vilkår som dem, der er fastlagt i EU-rettens regler om fri bevægelighed.

Det må på den baggrund antages, at det er en forudsætning for påberåbelse af principperne i dommene, at EU-borgeren ved tilbagevenden til EU-oprindelseslandet efter ophold i et andet EU-land opfylder betingelserne for udnyttelse af EU-rettens regler om fri bevægelighed for arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende eller tjenesteydere – eller for unionsborgere som sådan [herved forudsættes, at personer, der er omfattet af opholdsdirektiverne for studerende, pensionister og restgruppen, i det hele taget antages at kunne påberåbe sig Singh- og Akrich-dommenes principper, jf. herved afsnit 3.2.1.]. Den pågældende skal således ligestilles – og ikke stilles bedre – i forhold til den situation, hvor den pågældende tog ophold i et andet EU-land.

Det må heraf udledes, at EU-borgeren ved tilbagevenden til EU-oprindelseslandet skal godtgøre at være i en situation, der er omfattet af EU-rettens regler om fri bevægelighed, dvs. som arbejdstager, selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteyder eller – såfremt disse persongrupper antages at kunne påberåbe sig Singh- og Akrich-dommenes principper, jf. herved afsnit 3.2.1 – som studerende, pensionist eller som omfattet af restgruppen.

Når grundlaget for EU-borgerens situation ved dennes tilbagevenden til EU-oprindelseslandet er fastlagt, skal det vurderes, om ægtefællen vil være berettiget til ophold på grundlag af ægteskabet med EU-borgeren i henhold til de specifikke EU-retlige regler, der gælder i forbindelse med den ret til fri bevægelighed, som

EU-borgerens situation tilsiger, at den pågældende ville være omfattet af. Det bemærkes herved, at der gælder forskellige betingelser for retten til ægtefællesammenføring afhængig af, hvilken ret til fri bevægelighed der er tale om.

For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt tredjelandstatsborger-ægtefællen skal tillades indrejse i EU-oprindelseslandet samtidig med EU-borgeren ved dennes tilbagevenden til EU-oprindelseslandet, må antages at gælde samme regler som for tredjelandstatsborger-ægtefæller til EU-borgere fra andre EU-lande, der gør brug af EU-rettens regler om fri bevægelighed.

Ovenstående indebærer bl.a., at en EU-borger, der vender tilbage til EU-oprindelseslandet med henblik på dér at modtage sociale ydelser – og dermed ikke med henblik på udnyttelse af EU-rettens regler om fri bevægelighed – ikke vil kunne påberåbe sig Singh- og Akrich-dommenes principper.

Ovenstående indebærer endvidere, at man i samme udstrækning som for EU-borgere fra andre EU-lande, der gør brug af EU-rettens regler om fri bevægelighed, vil kunne kræve, at en EU-borger, der gør brug af Singh- og Akrich-dommenes principper i sit EU-oprindelsesland, også efter meddelelse af opholdstilladelse til ægtefællen er i en situation, der er omfattet af EU-rettens regler om fri bevægelighed, for at ægtefællen kan bevare sin opholdstilladelse.

Det bemærkes, at Home Office i Storbritannien har oplyst, at man i Storbritannien kræver, at EU-borgeren ved tilbagevenden til Storbritannien er i en sådan situation, at den pågældende må sidestilles med en EU-borger fra et andet EU-land, der gør brug af EU-rettens regler om fri bevægelighed.

**Nanna Fischer**

**Fra:** Hamilton Kate [Kate.Hamilton@homeoffice.gsi.gov.uk]  
**Sendt:** 8. november 2004 11:01  
**Til:** Nanna Fischer  
**Emne:** RE: Re the UK practice on Singh/Akrich

Nanna,

We get very few cases on the basis of the Surinder Singh. We do not have any appeal cases at the moment which are testing the issue of whether the EEA national needs to have exercised an economic activity in the other Member State. We would interpret economic activity as being a worker or self employed person.

Hope this helps. If I can be of any more assistance please feel free to contact me. It is always very helpful to how other Member States interpret European law.

Kate

Im. Int. Kt. 2004 nr. 4050-573

- 8 DEC. 2004

-----Original Message-----

**From:** Nanna Fischer [mailto:nfi@inm.dk]  
**Sent:** 08 November 2004 09:04  
**To:** Kate.Hamilton@homeoffice.gsi.gov.uk  
**Subject:** Re the UK practice on Singh/Akrich

Antal bilag Akt nr. 11

Dear Kate,

Hope you are well.

1½ month ago, when you had holidays, I talked to one of your colleagues about the British practice with regard to the "Singh and Akrich practice". I asked them whether you had had any appeal cases or court cases against your narrow interpretation of the Singh-judgement (you have previously informed us that the Singh-case is only made applicable to workers). The answer at that stage was NO.

I would simply like to know is this is still the case?

We are still planning our implementation of the Singh and Akrich-judgements and therefore your answer is of great importance to us.

Regards,

Nanna Fischer  
0045 33922583

PLEASE NOTE: THE ABOVE MESSAGE WAS RECEIVED FROM THE INTERNET.

On entering the GSi, this email was scanned for viruses by the Government Secure Intranet (GSI) virus scanning service supplied exclusively by Energis in partnership with MessageLabs.

please see <http://www.gsi.gov.uk/main/notices/information/gsi-003-2002.pdf> for further details.

In case of problems, please call your organisational IT helpdesk

\*\*\*\*\*  
This email and any files transmitted with it are private and intended only for the use of the individual or entity to whom they are addressed. If you have received this email in error please return it to the address above. If you came from telling them it is not for you and then delete it from your system.  
\*\*\*\*\*

This email message has been swept for computer viruses.

\*\*\*\*\*

The original of this email was scanned for viruses by the Government Secure Intranet (GSI) virus scanning service supplied exclusively by Energis in partnership with MessageLabs.

On leaving the GSI this email was certified virus-free

# Jonas Gramkow Barlyng

Fra: Oluf Engberg  
Sendt: 4. januar 2005 17:48  
Til: Jonas Gramkow Barlyng  
Emne: VS: Chen-dommen

Im. 2.u. kt. 2003 J.nr. 4050- 416

- 3 JAN. 2005 JGB

Gider du at finde dommen

Antal bilag      Aktnr. 8

-----Oprindelig meddelelse-----

Fra: Inge Bruhn Thomsen [mailto:IBT@udlst.dk]  
Sendt: 3. januar 2005 14:37  
Til: Oluf Engberg  
Emne: VS: Chen-dommen

Kære Oluf.

I forlængelse af din mail den 22. dec. vedr. principperne i Singh dommen m.v. vil jeg lige sikre mig, at I er bekendt med denne dom vedr. opholdsretten.

Underretter I nu Ombudsmanden om sagens status, og dermed også Torben Wilken?

m.v.h Inge

> -----Oprindelig meddelelse-----

> Fra: Jens Vikner  
> Sendt: 1. december 2004 15:14  
> Til: Inge Bruhn Thomsen  
> Cc: Kirsten Meier  
> Emne: Chen-dommen

> Kære Inge

> EU-domstolen har den 19. okt. 2004 afsagt en ny dom om udlændinges  
> opholdsret inden for EU.

> Sagen drejer sig om den kinesiske stb. Chen, der er mor til Catherine,  
> født 16. sept. 2000, som er irsk stb., fordi hun er født på irsk grund  
> ("jus soli-princippet").

> Retten slår følgende fast:

> \* artikel 18 EF og direktiv 90/364 (playboy-direktivet) under omstændigheder som  
de i hovedsagen foreliggende giver et mindreårigt lille barn, der er statsborger i en  
medlemsstat, og som er omfattet af en sygeforsikringsordning og forsørges af en  
forælder, der selv er statsborger i et tredjeland, hvis midler er tilstrækkelige til,  
at barnet ikke falder værtsmedlemsstatens offentlige finanser til byrde, permanent  
opholdsret i værtsmedlemsstaten (præmis 41)

> \* i et sådant tilfælde kan den forælder, der faktisk tager sig af barnet, i medfør  
af de samme bestemmelser tage ophold sammen med barnet i værtsmedlemsstaten (præmis  
47)

> Umiddelbart ser det ud til, at mødre, der ikke er EU-stb., til små  
> børn, der er EU-stb. (dog formentlig ikke dansk stb.), har krav på  
> ophold i Danmark efter en analogi af playboy-direktivet.

> Du kan se selve dommen ved at klikke på nedenstående link, og derefter  
> klikke på "C-200/02" i øverste venstre hjørne.

> Vh Jens

> -----Oprindelig meddelelse-----

> Fra: Kirsten Meier  
> Sendt: 29. november 2004 15:34  
> Til: Jens Vikner  
> Emne:



>  
>  
>  
> <http://curia.eu.int/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=da&Submit=S%F8g&docreq>  
> [uire=judgements&numaff=&datefs=2004-10-19&datefe=&nomusuel=chen&domain](http://curia.eu.int/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=da&Submit=S%F8g&docreq)  
> [e=&mots=&resmax=100](http://curia.eu.int/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=da&Submit=S%F8g&docreq)

>  
> Med venlig hilsen  
> Kirsten  
> Lok. 8094  
>

**VIGTIG JURIDISK MEDDELELSE.** Oplysningerne på dette netsted er omfattet af en erklæring om ansvarsfraskrivelse og en meddelelse om ophavsret.

DOMSTOLENS DOM (plenum )  
19. oktober 2004 (1)

»Opholdsret – mindreårig, der har statsborgerskab i en medlemsstat, men opholder sig i en anden medlemsstat – forældre med statsborgerskab i et tredjeland – opholdsret for moderen i den anden medlemsstat«

I sag C-200/02,  
angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF,  
indgivet af Immigration Appellate Authority (Det Forenede Kongerige), ved afgørelse af 27. maj 2002, indgået til Domstolen den 30. maj 2002, i sagen:  
**Kunqian Catherine Zhu,**  
**Man Lavette Chen**  
**Secretary of State for the Home Department,**  
har

DOMSTOLEN (plenum )

sammensat af præsidenten, V. Skouris, afdelingsformændene P. Jann, C.W.A. Timmermans, A. Rosas, R. Silva de Lapuerta og K. Lenaerts samt dommerne C. Guimann, R. Schintgen, N. Colneric, S. von Bahr og J.N. Cunha Rodrigues (refererende dommer),  
generaladvokat: A. Tizzano  
justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett,  
på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 11. november 2003,  
efter at der er afgivet indlæg af:

-  
Man Lavette Chen ved barristers R. de Mello og A. Berry, bistået af sollicitor M. Barry,

-  
den irske regering ved D.J. O'Hagan, som befuldmægtiget, bistået af P. Callagher, SC, og P. McGarry, BL,

-  
Det Forenede Kongeriges regering ved J.E. Collins, R. Plender, QC, og R. Caudwell, som befuldmægtigede,

-  
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved C. O'Reilly, som befuldmægtiget,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 18. maj 2004,  
afsagt følgende

**Dom**

Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af Rådets direktiv 73/148/EØF af 21. maj 1973 om ophævelse af rejse- og opholdsbegrænsninger inden for Fællesskabet for statsborgere i medlemsstaterne med hensyn til etablering og udveksling af tjenesteydelser (EFT L 172, s. 14), af Rådets direktiv 90/364/EØF af 28. juni 1990 om opholdsret (EFT L 180, s. 26) og af artikel 18 EF.

Anmodningen er indgivet i forbindelse med en sag mellem på den ene side Kunqian Catherine Zhu (herefter »Catherine«), der er irsk statsborger, og hendes mor, Man Lavette Chen (herefter »M.L. Chen«), der er kinesisk statsborger, og på den anden side Secretary of State for the Home Department vedrørende sidstnævntes afslag på Catherines og M.L. Chens anmodninger om at få permanent opholdstilladelse i Det Forenede Kongerige.

### Retsforskrifter

#### *Fællesskabsbestemmelser*

Artikel 1 i direktiv 73/148 har følgende ordlyd:

»1. Medlemsstaterne ophæver i overensstemmelse med bestemmelserne i dette direktiv rejse- og opholdsbegrænsningerne:

- a) for en medlemsstats statsborgere, der har etableret sig eller ønsker at etablere sig i en anden medlemsstat for at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed eller udføre en tjenesteydelse dér
- b) for medlemsstaternes statsborgere, der ønsker at begive sig til en anden medlemsstat for at modtage en tjenesteydelse
- c) for disse statsborgeres ægtefæller og børn under 21 år uden hensyn til nationalitet
- d) for personer, som er beslægtede i op- og nedstigende linje med disse statsborgere og deres ægtefæller, og som forsørges af dem, uden hensyn til nationalitet.

2. Medlemsstaterne begunstiger adgangen for alle andre familiemedlemmer til de i stk. 1, litra a) og b), nævnte statsborgere eller deres ægtefælle, som forsørges af dem, eller som i hjemlandet hører til deres husstand.«

Artikel 4, stk. 2, i samme direktiv har følgende ordlyd:

»For ydere og modtagere af tjenesteydelser svarer retten til ophold til ydelsens varighed. Såfremt dette tidsrum overstiger tre måneder, udsteder den medlemsstat, i hvilken ydelsen udføres, et opholdsbevis, som godtgør denne ret.

Såfremt dette tidsrum ikke overstiger tre måneder, er det identitetskort eller pas, hvorpå den pågældende er rejst ind i landet, tilstrækkeligt for opholdet. Medlemsstaten kan dog kræve, at den pågældende anmelder sin tilstedeværelse på området.«

Artikel 1 i direktiv 90/364 har følgende ordlyd:

»1. Medlemsstaterne giver opholdsret til statsborgere fra en medlemsstat, som ikke har denne ret på grundlag af andre bestemmelser i fællesskabslovgivningen, samt til medlemmerne af deres familie, som defineret i stk. 2, når de selv og medlemmerne af deres familie er omfattet af en sygeforsikringsordning, der dækker samtlige risici i værtsmedlemsstaten, og råder over tilstrækkelige midler til at undgå, at de under deres ophold falder værtsmedlemsstatens sociale system til byrde.

De i foregående afsnit omhandlede midler er tilstrækkelige, når de under hensyn til ansøgerens personlige forhold og i givet fald forholdene for de personer, der får opholdsret i medfør af stk. 2, overstiger det niveau, der giver værtsmedlemsstatens egne statsborgere ret til social bistand. Når andet afsnit ikke kan anvendes, anses ansøgerens midler for tilstrækkelige, når de overstiger den mindste sociale pension, som værtsmedlemsstaten udbetaler.

2. Følgende personer har uanset nationalitet ret til at tage ophold i en anden medlemsstat sammen med indehaveren af opholdsretten:

- a) ægtefællen og deres forsørgelsesberettigede efterkommere i lige linje
- b) slægtninge i opstigende linje til indehaveren af opholdsretten og til dennes ægtefælle, når de forsørges af vedkommende.«

*Det Forenede Kongeriges lovgivning*

I regulation 5 i Immigration (European Economic Area) Regulations 2000 (bekendtgørelse af 2000 om immigration fra Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, herefter »EEA Regulations«) er følgende fastsat:

»1. I denne bekendtgørelse forstås ved udtrykket »berettiget person« enhver EØS-statsborger, der opholder sig i Det Forenede Kongerige som: a) arbejdstager, b) selvstændig erhvervsdrivende, c) tjenesteyder, d) modtager af tjenesteydelser, e) selvforsørgende, f) pensionist, g) studerende, h) selvstændig erhvervsdrivende, der har indstillet sin virksomhed, eller enhver, som er omfattet af stk. 4.  
[...]«

## I - Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

7 Det fremgår af forelæggelseskendelsen, at M.L. Chen og hendes ægtefælle, som er kinesisk statsborger, arbejder for et kinesisk selskab med hjemsted i Kina. M.L. Chens ægtefælle er en af selskabets direktører, og han er hovedaktionær i selskabet. I forbindelse med udøvelsen af sit erhverv foretager han ofte forretningsrejser til forskellige medlemsstater, herunder Det Forenede Kongerige.

8 Parrets første barn blev født i Kina i 1998. Parret ønskede at få et barn mere, og M.L. Chen rejste ind i Det Forenede Kongerige i maj 2000, hvor hun var gravid i sjette måned. I juli måned 2000 rejste hun til Belfast, hvor Catherine blev født den 16. september samme år. Mor og barn bor nu i Cardiff, Wales (Det Forenede Kongerige).

9 I henhold til section 6, stk. 1, i Irish Nationality and Citizen Act 1956 (lov af 1956 om irsk statsborgerskab), som ændret i 2001, der gælder med tilbagevirkende kraft fra den 2. december 1999, kan enhver, der bliver født på øen Irland, få irsk statsborgerskab. I henhold til denne sections stk. 3 er en person, der er født på øen Irland, irsk statsborger ved fødslen, hvis den pågældende ikke kan gøre krav på statsborgerskab i et andet land.

10 I medfør af denne lovgivning fik Catherine i september 2000 udstedt et irsk pas. Det fremgår af forelæggelseskendelsen, at Catherine derimod ikke har ret til at få britisk statsborgerskab, eftersom Det Forenede Kongerige ved British Nationality Act 1981 (lov af 1981 om britisk statsborgerskab) forkastede jus soli (territorialprincippet), således at fødsel på denne medlemsstats område ikke længere automatisk giver britisk statsborgerskab.

11 Det er ubestridt, at opholdet på øen Irland havde til formål at give det barn, som skulle fødes, adgang til at få irsk statsborgerskab og, som konsekvens heraf, give moderen adgang til i givet fald at få ret til at bo på Det Forenede Kongeriges område sammen med sit barn.

12 Den forelæggende ret har ligeledes oplyst, at Irland indgår i Common Travel Area (det fælles rejseområde) i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i Immigration Acts (immigrationslovgivningen), således at Catherine, eftersom irske statsborgere i almindelighed ikke skal have en tilladelse for at rejse ind i og opholde sig på Det Forenede Kongeriges område, i modsætning til M.L. Chen frit kan færdes inden for Det Forenede Kongeriges og Irlands område. Ud over Catherines begrænsede ret til fri bevægelighed, der er begrænset til de to medlemsstater, har ingen af sagsøgerne i hovedsagen opholdsret i Det Forenede Kongerige i medfør af nationale retsregler.

13 Det fremgår endvidere af forelæggelseskendelsen, at Catherine er både følelsesmæssigt og økonomisk afhængig af sin mor, at det primært er moderen, der tager sig af Catherine, at Catherine i Det Forenede Kongerige modtager private lægelige ydelser og børneomsorgsydelser mod vederlag, at hun har fortabt retten til at få kinesisk statsborgerskab på grund af sin fødsel i Nordirland og den efterfølgende erhvervelse af irsk statsborgerskab, og at hun derfor kun har ret til at rejse ind i Kina på et visum, der gælder i højst 30 dage ad gangen, at de to sagsøgere i hovedsagen er selvforsørgende i kraft af M.L. Chens erhvervsmæssige beskæftigelse, at de ikke er afhængige af offentlig støtte i Det Forenede Kongerige, og at der ikke er nogen realistisk mulighed for, at de vil blive det, og endelig, at de er omfattet af en sygeforsikringsordning.

14 Secretary of State for the Home Departments afslag på at give permanent opholdstilladelse til de to sagsøgere i hovedsagen er begrundet med, at Catherine, som var otte måneder gammel, ikke udøvede nogen rettigheder i medfør af EF-traktaten, såsom de rettigheder, der er fastsat i regulation 5, stk. 1, i EEA Regulations, og at M.L. Chen ikke var berettiget til at opholde sig i Det Forenede Kongerige i medfør af disse regler.

15

Beslutningen om ikke at give opholdstilladelse blev indbragt for Immigration Appellate Authority, der besluttede at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1)

Skal artikel 1 i Rådets direktiv 73/148/EØF eller subsidiært artikel 1 i Rådets direktiv 90/364/EØF under hensyn til de faktiske omstændigheder i denne sag fortolkes således, at

a)

sagsøger 1, som er mindreårig og unionsborger, har ret til indrejse og ophold i værtsmedlemsstaten?

b)

Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende, spørges, om sagsøger 2, som er statsborger i et tredjeland og moderen til og den, som primært drager omsorg for sagsøger 1, i givet fald har ret til at opholde sig hos sagsøger 1, i) fordi hun er afhængig af og beslægtet med hende, eller ii) fordi hun har boet sammen med sagsøger 1 i hendes oprindelsesland, eller iii) på et eventuelt andet grundlag?

2)

Hvis sagsøger 1 ikke er »statsborger i en medlemsstat« med henblik på at udøve rettigheder i henhold til fællesskabsretten i medfør af Rådets direktiv 73/148/EØF eller artikel 1 i Rådets direktiv 90/364/EØF, efter hvilke kriterier skal det da afgøres, om et barn, som er unionsborger, er statsborger i en medlemsstat og således kan udøve rettigheder i henhold til fællesskabsretten?

3)

Udgør de børneomsorgsydelser, som sagsøger 1 har modtaget, under de omstændigheder, som foreligger i denne sag, tjenesteydelser som omhandlet i Rådets direktiv 73/148/EØF?

4)

Er sagsøger 1 under hensyn til omstændighederne i denne sag afskåret fra at tage ophold i værtsstaten i henhold til artikel 1 i Rådets direktiv 90/364/EØF, fordi midlerne til hendes underhold udelukkende tilvejebringes af hendes mor, som er statsborger i et tredjeland og bor hos hende?

5)

Giver artikel 18, stk. 1, EF under hensyn til de særlige faktiske omstændigheder i denne sag sagsøger 1 ret til indrejse og ophold i værtsmedlemsstaten, selv om hun ikke har opholdsret i henhold til andre bestemmelser i fællesskabsretten?

6)

Såfremt spørgsmål 5 besvares bekræftende, har sagsøger 2 da ret til at blive boende hos sagsøger 1 under dennes ophold i værtsstaten?

7)

Hvilken retsvirkning har under de angivne omstændigheder det af sagsøgerne påberåbte fællesskabsretlige princip om overholdelsen af grundlæggende menneskerettigheder, herunder navnlig artikel 8 i den europæiske menneskerettighedskonvention, ifølge hvilken enhver har ret til respekt for sit privatliv og familieliv og sit hjem, sammenholdt med artikel 14, når sagsøger 1 ikke kan bo i Kina sammen med sagsøger 2 og sin far og bror?»

#### **Om de præjudicielle spørgsmål**

16

Med spørgsmålene ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om direktiv 73/148, direktiv 90/364 eller artikel 18 EF i givet fald, sammenholdt med artikel 8 og 14 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder (»EMRK«), under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende giver et mindreårigt lille barn, der er statsborger i en medlemsstat, og som forsørges af en forælder, der selv er statsborger i et tredjeland, opholdsret i en anden medlemsstat, hvor den mindreårige modtager børneomsorgsydelser. I bekræftende fald ønsker den forelæggende ret oplyst, om de samme bestemmelser dermed også giver opholdsret til den pågældende forælder.

17

Det er derfor nødvendigt at gennemgå fællesskabsrettens regler om opholdsret, først vedrørende situationen for en mindreårig som Catherine, dernæst vedrørende situationen for den forælder, der forsørger barnet og er statsborger i et tredjeland.

*Opholdsretten for en person i Catherines situation*

Indledende betragtninger

18

Den opfattelse, som den irske og Det Forenede Kongeriges regering har gjort gældende, hvorefter en person i Catherines situation ikke kan påberåbe sig fællesskabsrettens

bestemmelser om retten til fri bevægelighed og ophold for personer alene på grund af, at den pågældende aldrig er rejst fra en medlemsstat til en anden, kan ikke lægges til grund.

19

Situationen for en statsborger i en medlemsstat, som er født i værtsmedlemsstaten og ikke har gjort brug af retten til fri bevægelighed, kan således ikke alene af den grund sidestilles med en rent intern situation, hvor den pågældende statsborger ikke kan påberåbe sig fællesskabsrettens bestemmelser om retten til fri bevægelighed og ophold for personer i værtsmedlemsstaten (jf. i denne retning bl.a. dom af 2.10.2003, sag C-148/02, Garcia Avello, Sml. I, s. 11613, præmis 13 og 27).

20

Endvidere kan et lille barn i modsætning til, hvad den irske regering har gjort gældende, påberåbe sig retten til fri bevægelighed og ophold i medfør af fællesskabsretten. Adgangen for en statsborger i en medlemsstat til at være indehaver af rettigheder i medfør af traktaten og afledt ret vedrørende personers frie bevægelighed kan ikke være undergivet en betingelse om, at den pågældende har opnået den alder, der kræves for retligt at være i stand til selv at udøve disse rettigheder (jf. i denne retning bl.a., vedrørende Rådets forordning nr. 1612/68 af 15.10.1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet (EFT 1968 II, s. 467), dom af 15.3.1989, forenede sager 389/87 og 390/87, Echternach og Moritz, Sml. s. 723, præmis 21, og af 17.9.2002, sag C-413/99, Baumbast og R, Sml. I, s. 7091, præmis 52-63, og vedrørende artikel 17 EF Garcia Avello-dommen, præmis 21). Endvidere fremgår det, som generaladvokaten har anført i punkt 47-52 i forslaget til afgørelse, hverken af ordlyden af eller af de formål, som forfølges med artikel 18 EF og 49 EF samt direktiv 73/148 og 90/364, at selve adgangen til at udnytte de rettigheder, som disse bestemmelser omhandler, er undergivet et krav om en mindstealder.

Direktiv 73/148

21

Den forelæggende ret ønsker oplyst, om en person i Catherines situation kan påberåbe sig bestemmelserne i direktiv 73/148 med henblik på som modtager af børneomsorgsydelser, der leveres mod vederlag, at opholde sig permanent i Det Forenede Kongerige.

22

I henhold til Domstolens praksis omfatter bestemmelserne om fri udveksling af tjenesteydelser ikke den situation, hvor en statsborger i en medlemsstat etablerer sit hovedopholdssted på en anden medlemsstats område med henblik på at modtage tjenesteydelser i et ubestemt tidsrum i denne medlemsstat (jf. i denne retning bl.a. dom af 15.10.1988, sag 196/87, Steymann, Sml. s. 6159). Dette er imidlertid netop tilfældet i hovedsagen med hensyn til de børneomsorgsydelser, som den forelæggende ret har henvist til.

23

Med hensyn til de lægelige ydelser, som Catherine midlertidigt modtager, bemærkes, at i overensstemmelse med artikel 4, stk. 2, første afsnit, i direktiv 73/148 svarer den opholdsret, som en modtager af tjenesteydelser har i medfør af den frie udveksling af tjenesteydelser, til varigheden af den pågældende tjenesteydelse. Følgelig kan dette direktiv ikke under nogen omstændigheder give grundlag for en permanent opholdsret som den, som tvisten i hovedsagen drejer sig om.

Artikel 18 EF og direktiv 90/364

24

Da Catherine ikke kan opholde sig permanent i Det Forenede Kongerige på grundlag af direktiv 73/148, ønsker den forelæggende ret oplyst, om en permanent opholdsret for Catherine kan baseres på artikel 18 EF og direktiv 90/364, som under visse betingelser tilsikrer statsborgere i medlemsstaterne, som ikke har en sådan ret på grundlag af andre bestemmelser i fællesskabsretten, og medlemmer af deres familie en sådan ret.

25

Artikel 17, stk. 1, EF bestemmer, at unionsborgerskab har enhver, der er statsborger i en medlemsstat. Unionsborgerskabets formål er at skabe den grundlæggende status for medlemsstaternes statsborgere (jf. bl.a. Baumbast og R-dommen, præmis 82).

26

Med hensyn til retten til at opholde sig på medlemsstaternes område i henhold til artikel 18, stk. 1, EF skal det bemærkes, at denne direkte tildeles enhver unionsborger ved en klar og præcis bestemmelse i traktaten. Alene i sin egenskab af statsborger i en medlemsstat, og dermed unionsborger, har Catherine ret til at påberåbe sig artikel 18, stk. 1, EF. Denne ret for unionsborgere til at opholde sig på en anden medlemsstats område anerkendes med de

begrænsninger og på de betingelser, der er fastsat i traktaten og gennemførelsesbestemmelserne hertil (jf. bl.a. Baumbast og R-dommen, præmis 84 og 85).

27

Vedrørende disse begrænsninger og betingelser bestemmer artikel 1, stk. 1, i direktiv 90/364, at medlemsstaterne over for statsborgere fra en medlemsstat, der ønsker at gøre brug af retten til ophold på deres område, kan kræve, at de selv og medlemmerne af deres familie er omfattet af en sygeforsikringsordning, der dækker samtlige risici i værtsmedlemsstaten, og råder over tilstrækkelige midler til at undgå, at de under deres ophold falder værtsmedlemsstatens sociale system til byrde.

28

Det fremgår af forelæggelseskendelsen, at Catherine både er omfattet af en sygeforsikringsordning og gennem sin mor råder over tilstrækkelige midler til at undgå, at hun under sit ophold falder værtsmedlemsstatens sociale system til byrde.

29

Den irske og Det Forenede Kongeriges regerings indvending om, at betingelsen om tilstrækkelige midler betyder, at den pågældende i modsætning til, hvad der er tilfældet for Catherines vedkommende, selv skal råde over sådanne midler uden i den forbindelse at kunne påberåbe sig midler, der tilhører et familiemedlem, der, som M.L. Chen, ledsager den pågældende, kan ikke lægges til grund.

30

Ifølge selve ordlyden af artikel 1, stk. 1, i direktiv 90/364 er det tilstrækkeligt, at statsborgere i medlemsstaterne »råder« over de nødvendige midler, uden at denne bestemmelse indebærer noget som helst krav med hensyn til, hvor midlerne kommer fra.

31

Denne fortolkning er så meget mere påkrævet, som bestemmelser, der fastsætter et grundlæggende princip som princippet om personers frie bevægelighed, skal fortolkes vidt.

32

Herudover hviler de begrænsninger og betingelser, som artikel 18 EF henviser til, og som er fastsat i direktiv 90/364, på den betragtning, at udøvelsen af unionsborgernes opholdsret kan vige for medlemsstaternes legitime interesser. Selv om det fremgår af fjerde betragtning til dette direktiv, at indehaverne af opholdsret ikke må blive til »urimelig« byrde for de offentlige finanser i værtsmedlemsstaten, har Domstolen imidlertid fastslået, at anvendelsen af de nævnte begrænsninger og betingelser skal finde sted under overholdelse af de grænser, der fastsættes i fællesskabsretten, og i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet (jf. bl.a. Baumbast og R-dommen, præmis 90 og 91).

33

En fortolkning af betingelsen om tilstrækkelige midler i direktiv 90/364's forstand som den, som den irske og Det Forenede Kongeriges regering har foreslået, føjer et krav vedrørende midlernes oprindelse til denne betingelse, således som den er formuleret i dette direktiv, der udgør et uforholdsmæssigt indgreb i udøvelsen af den grundlæggende ret til fri bevægelighed og ophold i medfør af artikel 18 EF, eftersom den ikke er nødvendig for at opnå det forfulgte mål, nemlig at beskytte medlemsstaternes offentlige finanser.

34

Det Forenede Kongeriges regering har endelig anført, at sagsøgerne i hovedsagen ikke kan påberåbe sig de omhandlede fællesskabsbestemmelser, eftersom M.L. Chens rejse til Nordirland med det formål, at hendes barn skulle erhverve statsborgerskab i en anden medlemsstat, udgør et forsøg på at misbruge fællesskabsrettens regler. De mål, der forfølges med disse fællesskabsbestemmelser, opnås ikke i et tilfælde, hvor en statsborger i et tredjeland, der ønsker at opholde sig i en medlemsstat, uden dog at rejse eller ønske at rejse fra en medlemsstat til en anden, planlægger at føde et barn på en del af værtsmedlemsstatens område, hvor en anden medlemsstat lader sine regler om erhvervelse af statsborgerskab efter territorialprincippet finde anvendelse. Ifølge fast retspraksis har en medlemsstat ret til at træffe foranstaltninger, der skal hindre personer i at misbruge fællesskabsrettens bestemmelser eller gennem de ved traktaten indrømmede muligheder at forsøge ulovligt at unddrage sig den nationale lovgivning. Denne regel, der er i overensstemmelse med princippet om misbrug af rettigheder, er blevet bekræftet af Domstolen i dom af 9. marts 1999, Centros (sag C-212/97, Sml. I, s. 1459).

35

Dette anbringende kan heller ikke tages til følge.

36

Ganske vist har M.L. Chen vedgået, at hendes ophold i Det Forenede Kongerige havde til formål at skabe en situation, hvor det barn, hun skulle føde, kunne få statsborgerskab i en anden

- 37 medlemsstat med henblik på, at hun og hendes barn efterfølgende kunne få permanent opholdsret i Det Forenede Kongerige.
- 38 Imidlertid hører fastlæggelsen af kriterierne for erhvervelse og fortabelse af statsborgerskab efter folkeretten under medlemsstaternes kompetence, idet de herved skal overholde fællesskabsretten (jf. bl.a. dom af 7.7.1992, sag C-369/90, Micheletti m.fl., Sml. I, s. 4239, præmis 10, og af 20.2.2001, sag C-192/99, Kaur, Sml. I, s. 1237, præmis 19).
- 39 Ingen af de procesdeltagere, der har afgivet indlæg for Domstolen, har bestridt lovligheden af, at Catherine har fået irsk statsborgerskab, eller selve statsborgerskabet.
- 40 Desuden tilkommer det ikke en medlemsstat at begrænse virkningerne af en anden medlemsstats tildeling af statsborgerskab ved at kræve yderligere betingelser for anerkendelse af dette statsborgerskab, når det drejer sig om udøvelse af de i traktaten hjemlede grundlæggende friheder (jf. bl.a. dommen i sagen Micheletti m.fl., præmis 10, og Garcia Avello-dommen, præmis 28).
- 41 Dette vil imidlertid netop være tilfældet, hvis Det Forenede Kongerige har ret til at meddele statsborgere i andre medlemsstater, som Catherine, afslag på at udnytte en grundlæggende frihed i medfør af fællesskabsretten alene med den begrundelse, at statsborgerskabet i en medlemsstat i realiteten blev erhvervet i den hensigt at skaffe en statsborger i et tredjeland opholdsret i medfør af fællesskabsretten.
- 42 På denne baggrund skal der gives det svar, at artikel 18 EF og direktiv 90/364 under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende giver et mindreårigt lille barn, der er statsborger i en medlemsstat, og som er omfattet af en sygeforsikringsordning og forsørges af en forælder, der selv er statsborger i et tredjeland, hvis midler er tilstrækkelige til, at barnet ikke falder værtsmedlemsstatens offentlige finanser til byrde, permanent opholdsret i værtsmedlemsstaten.  
*Opholdsretten for en person i M.L. Chens situation*
- 43 Artikel 1, stk. 2, litra b), i direktiv 90/364, der sikrer slægtninge i opstigende linje til indehaveren af opholdsretten og til dennes ægtefælle, når de »forsørges af vedkommende«, ret til uanset nationalitet at tage ophold sammen med indehaveren af opholdsretten, kan ikke give opholdsret til en statsborger i et tredjeland i en situation som M.L. Chens, hverken på grund af de følelsesmæssige bånd mellem mor og barn, eller af den grund, at moderens ret til indrejse og ophold i Det Forenede Kongerige er afhængig af barnets opholdsret.
- 44 Det fremgår således af Domstolens praksis, at status som familiemedlem, der »forsørges« af en indehaver af opholdsret, følger af en faktisk situation, der er karakteriseret ved, at familiemedlemmets materielle behov dækkes af indehaveren af opholdsretten (jf. i denne retning, vedrørende artikel 10 i forordning nr. 1612/68, dom af 18.6.1987, sag 316/85, Lebon, Sml. s. 2811, præmis 20-22).
- 45 I et tilfælde som det i hovedsagen omhandlede er det netop den omvendte situation, der er tale om, eftersom indehaveren af opholdsretten forsørges af en statsborger i et tredjeland, som faktisk tager sig af indehaveren af opholdsretten og ønsker at ledsage denne. På denne baggrund kan M.L. Chen ikke påberåbe sig at være en slægtning, der »forsørges« af Catherine i direktiv 90/364's forstand med henblik på at få opholdsret i Det Forenede Kongerige.
- 46 Derimod fratager afslaget på at tillade en forælder, der er statsborger i en medlemsstat eller et tredjeland, og som rent faktisk tager sig af et barn, der har opholdsret i medfør af artikel 18 EF og direktiv 90/364, at tage ophold sammen med barnet i værtsmedlemsstaten, barnets opholdsret enhver effektiv virkning. Det er således klart, at et lille barns udnyttelse af opholdsretten nødvendigvis indebærer, at barnet har ret til at blive ledsaget af den person, der faktisk tager sig af barnet, og følgelig, at denne person kan bo sammen med barnet i værtsmedlemsstaten under opholdet (jf. analogt, vedrørende artikel 12 i forordning nr. 1612/68, Baumbast og R-dommen, præmis 71-75).
- 47 Allerede af denne grund skal der gives det svar, at når artikel 18 EF og direktiv 90/364, som i hovedsagen, giver permanent opholdsret i værtsmedlemsstaten til et mindreårigt lille barn, der er



statsborger i en anden medlemsstat, kan den forælder, der faktisk tager sig af barnet, i medfør af de samme bestemmelser tage ophold sammen med barnet i værtsmedlemsstaten.

47

Herefter skal den forelæggende rets spørgsmål besvares med, at artikel 18 EF og direktiv 90/364 under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende giver et mindreårigt lille barn, der er statsborger i en medlemsstat, og som er omfattet af en sygeforsikringsordning og forsørges af en forælder, der selv er statsborger i et tredjeland, hvis midler er tilstrækkelige til, at barnet ikke falder værtsmedlemsstatens offentlige finanser til byrde, permanent opholdsret i værtsmedlemsstaten. I et sådant tilfælde kan den forælder, der faktisk tager sig af barnet, i medfør af de samme bestemmelser tage ophold sammen med barnet i værtsmedlemsstaten.

#### **Sagens omkostninger**

48

Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (plenum) for ret:

**Artikel 18 EF og Rådets direktiv 90/364/EØF af 28. juni 1990 om opholdsret giver under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende et mindreårigt lille barn, der er statsborger i en medlemsstat, og som er omfattet af en sygeforsikringsordning og forsørges af en forælder, der selv er statsborger i et tredjeland, hvis midler er tilstrækkelige til, at barnet ikke falder værtsmedlemsstatens offentlige finanser til byrde, permanent opholdsret i værtsmedlemsstaten. I et sådant tilfælde kan den forælder, der faktisk tager sig af barnet, i medfør af de samme bestemmelser tage ophold sammen med barnet i værtsmedlemsstaten.**

Underskrifter.

---

1 -

Processprog: engelsk.

11



Folketingets Udvalg for  
Udlændinge- og Integrationspolitik  
Folketinget  
Christiansborg  
1240 København K

- 5 JAN. 2005

Dato:

Kontor:

Lovkontoret

Under overskriften Ægtepar lever i uvished i Sverige har Jyllandsposten den 4. januar 2005 bragt en artikel om Integrationsministeriets overvejelser med hensyn til rækkevidden af en række EU-regler om fri bevægelighed i anledning af en række verserende sager om familiesammenføring.

Der er tale om sager, hvor dansk-udenlandske ægtepar, som er meddelt afslag på familiesammenføring i Danmark, har taget ophold i Sverige og herefter søgt om opholdstilladelse i Danmark på baggrund af EU-regler om fri bevægelighed.

Artiklen giver indtryk af, at ministeriets overvejelser om rækkevidden af EU-reglerne vil blive tilendebragt inden for nogle uger. Dette er ikke korrekt.

Integrationsministeriet meddelte den 22. december 2004 Udlændingestyrelsen resultatet af ministeriets overvejelser. Artiklens oplysninger om Integrationsministeriets overvejelser bygger på en samtale mellem journalisten og kontorchefen for ministeriets Udlændingelovskontor før dette tidspunkt.

Det kan i øvrigt oplyses, at ministeriets overvejelser har angået spørgsmålet om, hvorvidt personer, som ikke er arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende, kan støtte ret på EU-regler om fri bevægelighed for pensionister, studerende og den såkaldte restgruppe (personer med egne midler) til at opnå familiesammenføring i Danmark uden at opfylde udlændingelovens almindelige betingelser herfor. Et notat, der den 22. december 2004 blev sendt til Udlændingestyrelsen herom, vedlægges til orientering.

Bertel Haarder

Oluf Engberg



NOTAT

Dato: 21. december 2004  
Kontor: Lovkontoret  
J.nr.:  
Sagsbeh.: OEN  
Fil-navn: Singh

**Omfatter principperne i Singh-dommen og Akrich-dommen ægtefæller til studerende, pensionister og den såkaldte restgruppe.**

EF-domstolen har i Singh-dommen af 7. juli 1992 (sag C 370/90) udtalt, at den fri bevægelighed for arbejdstagere og den fri etableringsret for selvstændige erhvervsdrivende medfører, at en statsborger i en medlemsstat, som sammen med sin ægtefælle rejser til en anden medlemsstat for at udøve lønnet beskæftigelse, ved tilbagevenden til oprindelseslandet for at etablere sig dér kan medbringe ægtefællen i medfør af EU-rettens regler uanset ægtefælens nationalitet.

I Akrich-dommen af 23. september 2003 (sag C-109/01) har EF-domstolen udtalt, at det anførte i Singh-dommen også gælder i en situation, hvor en EU-borger vender tilbage til oprindelseslandet for at udøve lønnet beskæftigelse. EF-domstolen udtaler endvidere bl.a., at det ikke kan betegnes som uretmæssig unddragelse af national lovgivning, at formålet med, at ægtefællerne har bosat i et andet EU-land, er at kunne vende tilbage til oprindelseslandet i medfør af EU-rettens regler. Det afgørende er, at EU-borgeren udøver eller ønsker at udøve beskæftigelse.

EF-domstolen har ikke taget stilling til, om denne adgang til at medbringe ægtefæller i forbindelse med udnyttelsen af den fri bevægelighed for arbejdstagere og den fri etableringsret for selvstændige erhvervsdrivende (økonomisk aktivitet) også gør sig gældende for studerende, pensionister og den såkaldte restgruppe, der benytter sig af retten til tage ophold i et andet EU-land.

Det forhold, at enhver unionsborger siden 1993 har haft en traktathjemmet ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, taler for, at EF-domstolen i eventuelle kommende sager vil nå frem til, at dette er tilfældet.

På den anden side følger det af EU-reglerne, at der ikke er samme adgang til ægtefællesammenføring for personer, som udøver retten til fri bevægelighed for økonomisk aktivitet, og for personer, som udnytter retten til fri bevægelighed for studerende, pensionister og den såkaldte restgruppe. Således kan der over for de sidstnævnte grupper stilles krav om, at de forsørger den medfølgende ægtefælle.

Spørgsmålet om, hvorvidt principperne i Singh-dommen og Akrich-dommen kan udstrækkes til at også at omfatte studerende, pensionister og den såkaldte restgruppe, kan ikke besvares med sikkerhed, før EF-domstolen har taget stilling hertil.

Denne retsikkerhed må i øvrigt antages at være baggrunden for, at man i Tyskland og UK har fortolket de nævnte domme forskelligt. Således har det tyske forbundsministerium for indenrigsforhold antaget, at de principper, der er anvendt i de nævnte domme, omfatter studerende, pensionister og den såkaldte restgruppe, mens UK modsat ikke anvender principperne i forhold til disse persongrupper.

På den baggrund vil Integrationsministeriet administrere adgangen til familiesammenføring således, at udlændingelovens almindelige betingelser for familiesammenføring som udgangspunkt finder anvendelse på familiemedlemmer til studerende, pensionister og den såkaldte restgruppe.

12



Torben Wilken

TELEFAX

Dato:

5/1-05

Kontor:

Lovkontoret

Modtager Torben Wilken

Telefax 0048566541517

Antal sider inkl. denne 3

Under henvisning til telefonsamtale d.d. sendes kopi af Integrationsministeriet mail af 22. december 2004 til Udlændingestyrelsen med følgende bilag: Notat af 21. december 2004 Omfatter principperne i Singh-dommen og Akrich-dommen ægtefæller til studerende, pensionister og den såkaldte restgruppe.

Med venlig hilsen

12



Torben Wilken

TELEFAX

Dato:  
Kontor:

S/1-05  
Lovkontoret

Modtager Torben Wilken  
Telefax 0048566541517  
Antal sider inkl. denne 3

Under henvisning til telefonsamtale d.d. sendes kopi af Integrationsministeriet mail af 22. december 2004 til Udlændingestyrelsen med følgende bilag: Notat af 21. december 2004 Omfatter principperne i Singh-dommen og Akrich-dommen ægtefæller til studerende, pensionister og den såkaldte restgruppe.

Med venlig hilsen



NOTAT

Dato: 21. december 2004  
Kontor: Lovkontoret  
J.nr.:  
Sagsbeh.: OEN  
Fil-navn: Singh

**Omfatter principperne i Singh-dommen og Akrich-dommen ægtefæller til studerende, pensionister og den såkaldte restgruppe.**

EF-domstolen har i Singh-dommen af 7. juli 1992 (sag C 370/90) udtalt, at den fri bevægelighed for arbejdstagere og den fri etableringsret for selvstændige erhvervsdrivende medfører, at en statsborger i en medlemsstat, som sammen med sin ægtefælle rejser til en anden medlemsstat for at udøve lønnet beskæftigelse, ved tilbagevenden til oprindelseslandet for at etablere sig dér kan medbringe ægtefællen i medfør af EU-rettens regler uanset ægtefælens nationalitet.

I Akrich-dommen af 23. september 2003 (sag C-109/01) har EF-domstolen udtalt, at det anførte i Singh-dommen også gælder i en situation, hvor en EU-borger vender tilbage til oprindelseslandet for at udøve lønnet beskæftigelse. EF-domstolen udtaler endvidere bl.a., at det ikke kan betegnes som uretmæssig unddragelse af national lovgivning, at formålet med, at ægtefællerne har bosat i et andet EU-land, er at kunne vende tilbage til oprindelseslandet i medfør af EU-rettens regler. Det afgørende er, at EU-borgeren udøver eller ønsker at udøve beskæftigelse.

EF-domstolen har ikke taget stilling til, om denne adgang til at medbringe ægtefæller i forbindelse med udnyttelsen af den fri bevægelighed for arbejdstagere og den fri etableringsret for selvstændige erhvervsdrivende (økonomisk aktivitet) også gør sig gældende for studerende, pensionister og den såkaldte restgruppe, der benytter sig af retten til tage ophold i et andet EU-land.

Det forhold, at enhver unionsborger siden 1993 har haft en traktathjemlet ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, taler for, at EF-domstolen i eventuelle kommende sager vil nå frem til, at dette er tilfældet.

På den anden side følger det af EU-reglerne, at der ikke er samme adgang til ægtefællesammenføring for personer, som udøver retten til fri bevægelighed for økonomisk aktivitet, og for personer, som udnytter retten til fri bevægelighed for studerende, pensionister og den såkaldte restgruppe. Således kan der over for de sidstnævnte grupper stilles krav om, at de forsørger den medfølgende ægtefælle.

Spørgsmålet om, hvorvidt principperne i Singh-dommen og Akrich-dommen kan udstrækkes til at også at omfatte studerende, pensionister og den såkaldte restgruppe, kan ikke besvares med sikkerhed, før EF-domstolen har taget stilling hertil.

Denne retsusikkerhed må i øvrigt antages at være baggrunden for, at man i Tyskland og UK har fortolket de nævnte domme forskelligt. Således har det tyske forbundsministerium for indenrigsforhold antaget, at de principper, der er anvendt i de nævnte domme, omfatter studerende, pensionister og den såkaldte restgruppe, mens UK modsat ikke anvender principperne i forhold til disse persongrupper.

På den baggrund vil Integrationsministeriet administrere adgangen til familiesammenføring således, at udlændingelovens almindelige betingelser for familiesammenføring som udgangspunkt finder anvendelse på familiemedlemmer til studerende, pensionister og den såkaldte restgruppe.



## Oluf Engberg

---

Fra: Oluf Engberg

Sendt: 22. december 2004 14:57

Til: 'ibt@udlst.dk'

Ifølge aftale.

mvh.  
Oluf

# KVITTERING

05/01/2005 14:24  
ID:33928330

DATE	S,R-TIME	DISTANT STATION ID	MODE	PAGES	RESULT
05/01	02' 22"	+48 56 654 1517	TX	004	OK 0000

05/01/2005 14:16 33928330 → 00048566541517

NO. 125 0001

Ministeriet for Flygtninge,  
Indvandrere og Integration



Torben Wilken

TELEFAX

Date:  
Kontor:

S/1-05  
Lovkontoret

Modtager Torben Wilken  
Telefax 0048566541517  
Antal sider inkl. denne 3

Under henvisning til telefonsamtale d.d. sendes kopi af Integrationsministeriet mail af 22. december 2004 til Udlændingestyrelsen med følgende bilag: Notat af 21. december 2004 Omfatter principperne i Singh-dommen og Akrich-dommen ægtefæller til studerende, pensionister og den såkaldte restgruppe.

**Sara Westengaard**

---

**Fra:** Cristina Poblador  
**Sendt:** 27. oktober 2006 12:40  
**Til:** Merete Milo; Sara Westengaard; Anne Thorsen  
**Emne:** VS: EU-rep: Kommissionens kvittering vedr. klage over tredjelandsfamiliemedlemmers behandling

**Vedhæftede filer:** Scanjob\_20061020\_135354.pdf; Scanjob\_20061020\_135257.pdf

Hermed de endelige besvarelser på Kommissionens henvendelser vedr. klager over hhv. familiesammenføringsregler og inddragelse af opholdsbevis.

Mvh.  
Cristina

---

**Fra:** Adam Ægidius [mailto:adaegi@um.dk]  
**Sendt:** 20. oktober 2006 15:05  
**Til:** Integrationsministeriet Departementet; Cristina Poblador; JTEU; Lene Aggernæs  
**Cc:** Pernille Breinholdt Mikkelsen  
**Emne:** EU-rep: Kommissionens kvittering vedr. klage over tredjelandsfamiliemedlemmers behandling

EU-repræsentationen Bruxelles, 20. oktober 2006

**Vedrørende klage over, at trejdelandsfamiliemedlemmer, der vender hjem til Danmark, ofte behandles efter de gældende nationale regler for familiesammenføring, uden at deres rettigheder som unionsborgere anerkendes**

Ref.: Instruktion fra Lene Aggernæs/EU-ret af 16. oktober 2006 kl. 09:38

J.nr. 400.Y.2.

Vedlagt fremsendes Kommissionens kvittering for modtagelse af EU- repræsentationens skrivelse af 19. oktober 2006 vedr. ovennævnte.

EU-repræsentationen/ Pernille Breinholdt Mikkelsen

---

**ADAM ÆGIDIUS / ADAEGI@UM.DK**  
KORRESPONDENT  
DIREKTE +32 2233 0832 / MOBIL +32 478 602402  
**DANMARKS FASTE REPRÆSENTATION VED EU**  
RUE D'ARLON 73 / B-1040 BRUXELLES  
TLF. +32 2233 0880 / [WWW.EUREPRAESENTATIONEN.UM.DK](http://WWW.EUREPRAESENTATIONEN.UM.DK)

Adam Egidius

**DANMARKS FASTE REPRÆSENTATION**

ved den Europæiske Union  
Brüssel

**ACCUSÉ DE RECEPTION**

EU-Kommissionen  
Generalsekretariatet  
Rue de la Loi 200  
1049 Bruxelles

NOM (en caractères d'imprimerie) Roger AMISI  
Section Courrier

REÇU LE

19. 10. 2006 A

SIGNATURE

Rue d'Arlon 73  
B-1040 Bruxelles  
Téléfon (02) 233.08.11  
Téléfax (02) 230.93.84  
E-mail: brurep@um.dk  
www.eurepraesentationen.um.dk

**PAR PORTEUR**

Bilag  
2

Journalnummer  
400.Y 4-0-3

Kontor

19. oktober 2006

**Vedrørende klage over, at tredjelandsfamiliemedlemmer, der vender hjem til Danmark, ofte behandles efter de gældende nationale regler for familiesammenføring, uden at deres rettigheder som unionsborgere anerkendes**

Ved brev af 31. marts 2006 anmodede Kommissionen den danske EU ambassadør Claus Grube om en udtalelse vedrørende en klage over, at tredjelandsfamiliemedlemmer til danske statsborgere, som vender hjem til Danmark efter at have benyttet sig af deres ret til fri bevægelighed i en anden medlemsstat, ofte behandles efter de gældende nationale regler for familiesammenføring, uden at deres rettigheder som unionsborgere anerkendes.

Integrationsministeriet kan oplyse, at bekendtgørelse nr. 358 af 21. april 2006 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Den Europæiske Unions regler (EU-opholdsbekendtgørelsen), gennemfører de dele af direktiv 2004/38/EF, som ikke er gennemført ved udlændingeloven. EU-opholdsbekendtgørelsen omhandler i lighed med direktivet andre EU-landes statsborgere og deres familiemedlemmer. EU-opholdsbekendtgørelsen vedlægges til orientering.

Ægtefæller til danske statsborgere, der vender tilbage til Danmark fra en anden medlemsstat efter der at have benyttet deres ret til fri bevægelighed på nærmere angiven måde, har ret til at opholde sig her i landet på lige fod med ægtefæller til andre EU-statsborgere.

Denne særlige ret til ophold kan udledes af Singh-dommen og Akrich-dommen og gælder for ægtefæller til danske statsborgere, der vender tilbage til Danmark efter indtil da at have opholdt sig i en anden medlemsstat som arbejdstagere, som selvstændige erhvervsdrivende – herunder

tjenesteydere – som pensionerede arbejdstagere eller som pensionerede selvstændige erhvervsdrivende, jf. personkredsen opregnet i artikel 7, stk. 1, litra a, artikel 7, stk. 3, og artikel 17, stk. 1 og 2, i direktiv 2004/38/EF. Det er en betingelse, at den danske ægtefælle også ved tilbagekomsten til og under det fortsatte ophold i Danmark har status som enten arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende eller som pensioneret arbejdstager eller pensioneret selvstændig erhvervsdrivende. Det bemærkes, at pensionerede arbejdstagere og pensionerede selvstændige erhvervsdrivende efter en praksisændring i september 2006 er blevet omfattet af den persongruppe, der på baggrund af EU-reglerne om fri bevægelighed, kan medbringe ægtefæller til Danmark efter at have benyttet sig af retten til fri bevægelighed i et andet EU-land.

EF-domstolen har ikke taget stilling til, om principperne i Singhdommen og Akrichdommen kan udstrækkes til at også at omfatte studerende, jf. herved personkredsen opregnet i artikel 7, stk. 1, litra c, i direktiv 2004/38/EF, og restgruppen af selvforsørgende personer, jf. herved personkredsen opregnet i artikel 7, stk. 1, litra b, i direktiv 2004/38/EF, der benytter sig af retten til tage ophold i et andet EU-land.

Det bemærkes i den forbindelse, at direktiv 2004/38/EF – der som anført ovenfor omhandler andre EU-landes statsborgere og deres familiedlemmer – ikke giver samme adgang til ægtefællesammenføring for personer, som udnytter retten til fri bevægelighed for studerende og restgruppen af selvforsørgende, som for personer, der er arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende, pensionerede arbejdstagere eller pensionerede selvstændige erhvervsdrivende. Således kan der efter direktivet over for studerende og selvforsørgende stilles krav om, at de forsørger den medfølgende ægtefælle. Der er derfor holdepunkter for også uden for direktivets anvendelsesområde at stille de to persongrupper forskelligt. Integrationsministeriet administrerer på denne baggrund adgangen til ægtefællesammenføring således, at udlændingelovens almindelige betingelser for ægtefællesammenføring skal opfyldes af ægtefæller til studerende og restgruppen af selvforsørgende, jf. udlændingelovens § 9.

Sager vedrørende opholdstilladelse til ægtefæller til danske statsborgere, der vender tilbage til Danmark som arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende, pensionerede arbejdstagere eller pensionerede selvstændige erhvervsdrivende, er ikke formelt set omfattet af EU-bekendtgørelsen, da denne – i lighed med direktiv 2004/38/EF – som anført kun omhandler andre EU-landes statsborgere og deres familiedlemmer. Derfor meddeles opholdstilladelsen af lovtekniske grunde efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Det bemærkes i den forbindelse, at ægtefæller til danske statsborgere med hensyn til retten til ophold stilles på samme måde som ægtefæller til

andre EU-landes statsborgere, dvs. i overensstemmelse med de krav, der følger af EU-retten, herunder direktiv 2004/38/EF og EF-domstolens praksis, jf. herved udlændingelovens § 2, stk. 3, hvorefter de begrænsninger, der følger af udlændingeloven, kun finder anvendelse på udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, i det omfang det er foreneligt med disse regler.

Derfor behandles sagerne – uanset at de som nævnt formelt set ikke er omfattet af EU-opholdsbekendtgørelsen – i alt væsentligt efter samme principper som dem, der har fundet udtryk i EU-opholdsbekendtgørelsen, jf. navnlig dennes §§ 7 og 10.

Opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, til en medfølgende ægtefælle er betinget af, at parterne ved parrets indrejse i Danmark og under det fortsatte ophold i landet er gift.<sup>1</sup>

Det er endvidere en betingelse, at den udenlandske ægtefælle – uanset om denne er tredjelandstatsborger eller EU-statsborger – lovligt har boet i det EU-land, hvor den danske ægtefælle har anvendt EF-traktatens bestemmelser om fri bevægelighed, jf. herved Aktrich-dommen, særligt præmis 50, og EU-opholdsbekendtgørelsens §§ 7 og 10. Er den udenlandske ægtefælle tredjelandstatsborger, skal den pågældende således være meddelt opholdstilladelse/-bevis/-dokument af de nationale myndigheder i det land, hvor parret forinden indreisen i Danmark har taget ophold.

Det bemærkes, at meddelelse af opholdstilladelse frem til den 30. april 2006, i tilfælde hvor den danske ægtefælle havde lønnet beskæftigelse her i landet, endvidere var betinget af, at den danske ægtefælle rådede over en bolig, der svarede til de krav, der ansås for normale for danske arbejdstagere i det område, hvor den danske ægtefælle var beskæftiget, jf. den tidligere gældende artikel 10, stk. 3, i forordning 1612/68 og § 5, stk. 3, i den tidligere gældende EU/EØS-bekendtgørelse (EU/EØS-bekendtgørelse nr. 1255 af 28. november 2005). Dette boligkrav gælder som følge af ophævelsen af artikel 10 i forordning 1612/68 ikke længere.

Det følger af udlændingelovens § 14, stk. 1, nr. 7, at den udenlandske ægtefælle har ret til at tage arbejde eller etablere selvstændig erhvervs-

---

<sup>1</sup> Det bemærkes, at faste samleverer over 18 år sidestilles med ægtefæller. Det er dog en betingelse, at parret har samlevet på fælles bopæl i fast samlivsforhold af længere varighed, og at parret under opholdet i Danmark fortsat samlever på fælles bopæl. Endvidere stilles der krav om, at den danske samlever påtager sig at forsørge ansøgeren, jf. herved artikel 3, stk. 2, litra b), i direktiv 2004/38/EF og EU-opholdsbekendtgørelsens § 13.

virksomhed her i landet, jf. herved tilsvarende udlændingelovens § 14, stk. 1, nr. 2, artikel 23 i direktiv 2004/38/EF og EU-opholdsbekendtgørelsens § 15 for familiemedlemmer til andre EU-landes statsborgere.

Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til ægtefæller til danske statsborgere, der benytter deres ret til fri bevægelighed, gives tidsbegrænset for op til fem år, jf. udlændingebekendtgørelsens § 23, stk. 7 og 8. Efter fem års tidsbegrænset opholdstilladelse får den medfølgende ægtefælle tidsbegrænset opholdstilladelse efter principperne i EU-opholdsbekendtgørelsens § 16, jf. udlændingelovens § 2, stk. 3, hvis en tilsvarende medfølgende ægtefælle til en udenlandsk EU-statsborger ville have opnået ret til tidsbegrænset ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 16, jf. artikel 16 i direktiv 2004/38/EF.

Ved ægtefællesammenføring efter udlændingelovens almindelige regler stilles der som udgangspunkt en række betingelser, herunder krav om alder, fælles bopæl, tilknytning, bolig, sikkerhedsstillelse på ca. 50.000 kr. samt om, at den herboende ikke har modtaget visse offentlige ydelser inden for det sidste år. Disse betingelser stilles ikke i forbindelse med udstedelse af registreringsbeviser og opholdskort på baggrund af EU-reglerne efter EU-opholdsbekendtgørelsen. Disse betingelser stilles heller ikke i forbindelse med udstedelse af en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, på baggrund af EU-reglerne.

Afgørelser om opholdstilladelser efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, træffes af Udlændingestyrelsen med klageadgang til Integrationsministeriet.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsen skal afgørelser om udstedelse af opholdsdokument til EU-statsborgeres familiemedlemmer, der selv er EU-statsborgere, træffes straks efter ansøgningens indgivelse. Afgørelser om udstedelse af opholdsdokument til EU-statsborgeres familiemedlemmer, der er tredjelandstatsborgere, skal træffes hurtigst muligt og senest seks måneder efter ansøgningens indgivelse. Der kan henvises til artikel 8, stk. 2, artikel 10, stk. 1, artikel 19, stk. 2, og artikel 20, stk. 1, i direktiv 2004/38/EF og § 33 i EU-opholdsbekendtgørelsen.

Afgørelser om udstedelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til ægtefæller til danske statsborgere på baggrund af EU-reglerne træffes så hurtigt som muligt. Det bemærkes, at der i forbindelse med de pågældende sager ofte skal indhentes yderligere oplysninger fra den danske ægtefælle til brug for sagens afgørelse. En afgørelse vil i sådanne tilfælde derfor ikke kunne træffes straks efter ansøgningens indgivelse.

Integrationsministeriet skal beklage, hvis den daværende Udlændingestyrelse ikke i alle sager har truffet afgørelse straks efter modtagelse af alle fornødne oplysninger, og ministeriet vil anmode Udlændingesservice om at sikre, at der så vidt muligt træffes afgørelse hurtigst muligt i alle sager.

Kopi af den seneste opholdmeddelelse om behandling af ansøgninger om ægtefællesammenføring til danske statsborgere, der anvender retten til fri bevægelighed efter EF-traktaten, vedlægges.

Claus Grube  
Ambassadør



**DANMARKS FASTE REPRÆSENTATION**

ved den Europæiske Union  
Bryssel

**ACCUSÉ DE RECEPTION**

Europa-Kommissionen  
Generalsekretariatet  
Rue de la Loi 200  
1049 Bruxelles

PAR PORTEUR

NOM (en caractères d'imprimerie)  
Roger AMISI  
Courrier

REÇU LE  
19. 10. 2006

SIGNATURE

Rue d'Arlon 73  
B-1040 Bruxelles  
Telefon (02) 233.08.11  
Telefax (02) 230.93.84  
E-mail: brurep@um.dk  
www.eurepraesentationen.um.dk

Bilag  
1

Journalnummer  
400.Y. 3

Kontor

18. oktober 2006

**Vedrørende klage fra Sotirios Souliotis over inddragelse af dennes opholdsbevis i Danmark**

Ved brev af 28. august 2006 anmodede Kommissionen Danmarks Faste Repræsentation ved Den Europæiske Union om en udtalelse vedrørende en klage fra en græsk statsborger over inddragelse af dennes opholdsbevis i Danmark. Ved brev af 6. oktober 2006 fremsendte Kommissionen imidlertid en revideret oversættelse af deres tidligere brev, idet det i brevet anføres, at den tidligere fremsendte oversættelse muligvis gjorde det vanskeligt at forstå brevet rigtigt. Integrationsministeriet modtog den reviderede oversættelse af brevet den 11. oktober 2006.

Indledningsvis kan det oplyses, at Direktiv 2004/38/EF navnlig er gennemført ved bekendtgørelse nr. 358 af 21. april 2006 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Den Europæiske Unions regler (EU-opholdsbekendtgørelsen). Bekendtgørelsen trådte i kraft den 30. april 2006.

Det fremgår af § 3, stk. 2, i EU-opholdsbekendtgørelsen, at en EU-statsborger, der hidtil har været arbejdstager, men nu ikke længere er erhvervsaktiv, bevarer sin status som arbejdstager, hvis

- 1) EU-statsborgeren er midlertidigt uarbejdsdygtig som følge af sygdom eller ulykke,
- 2) hvis EU-statsborgeren er uforskyldt arbejdsløs efter at have haft lønnet beskæftigelse i mere end 1 år, hvilket er behørigt konstateret, og har tilmeldt sig arbejdsformidlingen som arbejdssøgende,
- 3) hvis EU-statsborgeren enten uforskyldt har mistet sit arbejde i løbet af de første 12 måneder, hvilket er behørigt konstateret, og har tilmeldt sig arbejdsformidlingen som arbejdssøgende eller er

uforskyldt arbejdsløs efter udløbet af en tidsbegrænset ansættelseskontrakt af mindre end 1 års varighed, if. dog stk. 3, eller

- 4) hvis EU-statsborgeren enten påbegynder en erhvervsuddannelse med forbindelse til den pågældendes tidligere erhvervsmæssige beskæftigelse eller er uforskyldt arbejdsløs og påbegynder en hvilken som helst erhvervsuddannelse.

Det fremgår af § 3, stk. 3, i EU-opholdsbekendtgørelsen, at en EU-statsborger omfattet af stk. 2, nr. 3, bevarer sin status som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende i 6 måneder.

En EU-statsborger, der bevarer sin status som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, vil også bevare sin ret til ophold i Danmark. § 3, stk. 2 og 3, i EU-opholdsbekendtgørelsen svarer til artikel 7, stk. 3, i direktiv 2004/38/EF.

På tidspunktet for Københavns Overpræsidiiums afgørelse om at inddrage Sotirios Souliotis' opholdsbevis gjaldt bekendtgørelse nr. 1255 af 28. november 2005 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Den Europæiske Unions regler eller aftale om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EU/EØS-bekendtgørelsen), som nu er ophævet.

Det fremgår af § 17, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 1255 af 28. november 2005, at inddragelse af et opholdsbevis udstedt til en arbejdstager ikke kan finde sted, når indehaveren ikke længere har beskæftigelse enten som følge af midlertidig uarbejdsdygtighed på grund af sygdom eller ulykke eller som følge af uforskyldt arbejdsløshed.

Om den konkrete sag kan Integrationsministeriet oplyse, at Københavns Overpræsidium den 4. februar 2005 inddrog den græske statsborger Sotirios Souliotis' opholdsbevis. Overpræsidiat lagde ved afgørelsen lagt vægt på, at afskedigelsen ikke kunne antages at være uforskyldt, da Sotirios Souliotis blev afskediget som følge af højt sygefravær. Sotirios Souliotis har ved brev af 10. februar 2005 klaget over afgørelsen truffet af Københavns Overpræsidium til Udlændingesservice.

Ved brev af 18. februar 2005 har Udlændingesservice bekræftet modtagelsen af klagen og orienteret Sotirios Souliotis om, at klagen har opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, således at klageren har ret til at forblive i landet, indtil Udlændingesservices afgørelse foreligger. Det bemærkes imidlertid, at Overpræsidiat den 10. februar 2005 meddelte Sotirios Souliotis et EU/EØS-opholdsbevis som studerende, og at han den 12. juni 2006 fik meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse, idet han havde opholdt sig lovligt i Danmark i de foregående fem år.

Udlændingesservice anmodede den 18. februar 2005 Overpræsidiets om at fremkomme med en udtalelse i anledning af Sotirios Souliotis' klage over Overpræsidiets afgørelse af 4. februar 2005. Overpræsidiets har ved brev af 25. februar 2005 oplyst, at de ikke har fundet, at der i klagen er anført omstændigheder, der kan begrunde en ændret stillingtagen til afgørelsen af 4. februar 2005 vedr. spørgsmålet om inddragelse af opholdsbevis på baggrund af status som arbejdstager.

Integrationsministeriet kan endvidere oplyse, at Lager, Post & Servicearbejdernes Forbund ved brev af 9. februar 2005 har vurderet, at årsagen til afskedigelsen af Souliotis var sygdom, hvorfor der i henhold til arbejdsløshedsloven ikke er tale om selvforskyldt ledighed. Udlændingesservice har på den baggrund lagt til grund, at årsagen til Sotirios Souliotis' afsked er uforskyldt sygdom.

Idet Lager, Post & Servicearbejdernes Forbunds vurdering af 9. februar 2005 ikke forelå på tidspunktet for Overpræsidiets afgørelse, har Udlændingesservice den 11. oktober 2006 hjemvist sagen til Københavns Overpræsidium med henblik på genoptagelse af spørgsmålet om Sotirios Souliotis' ret til at opholde sig i Danmark som arbejdstager.

Integrationsministeriet vender tilbage til Kommissionen, så snart Overpræsidiets har truffet afgørelse i sagen.

Claus Grube  
Ambassadør

## Sara Westengaard

---

**Fra:** Cristina Poblador  
**Sendt:** 11. oktober 2006 14:40  
**Til:** Lensag@um.dk; JTEU@um.dk  
**Cc:** Lene Ahlmann-Ohlsen; Sara Westengaard  
**Emne:** Besvarelse af klage fra Kommissionen vedr. regler om familiesammenføring

**Prioritet:** Høj

**Vedhæftede filer:** INM\_UK\_Logo\_RGB.gif; 1009 - besvarelse af kommissionsklage fra marts06.doc; Fam.samf.medd. nr. 1 af 4.10.06 (Singh+Carpenter).doc; 0035805.htm



INM\_UK\_Logo\_RGB 1009 - besvarelse Fam.samf.medd. 0035805.htm (50  
.gif (2 KB) af kommissio... nr. 1 af 4.10.0... KB)

Kære Lene,

Jeg skal anmode dig om gennem Danmarks faste EU-repræsentation at oversende vedhæftede udtalelse til Kommissionen, Generaldirektoratet for Retlige Anliggender, Frihed og Sikkerhed, idet der er udarbejdet et udkast til brev fra Danmarks faste repræsentant ved EU til Genraldirektør Jonathan Faull.

Bemærk de to øvrige vedhæftede dokumenter, som bedes vedlagt udtalelsen til Kommissionen.

Med venlig hilsen,

Cristina Poblador

Head of Section  
International Division

Holbergsgade 6  
DK-1057 Copenhagen K  
T: +45 33 92 33 80  
F: +45 33 11 12 39  
E-mail: [inm@inm.dk](mailto:inm@inm.dk)  
Web: [www.newtodenmark.dk](http://www.newtodenmark.dk)

Direct: +45 33 92 36 68  
E-mail: [int@inm.dk](mailto:int@inm.dk)  
Personal e-mail: [cpo@inm.dk](mailto:cpo@inm.dk)



JTEU

Udenrigsministeriet  
Asiatisk Plads 2  
1448 København K

Dato: 9. oktober 2006  
Kontor: Internationalt  
J.nr.: 2006/4050-803  
Sagsbeh.: CPO  
Fil-navn: 1009 - besvarelse af  
kommissionsklage fra  
marts06 (2).doc

Ved brev af 31. marts 2006 anmodede Kommissionen EU-repræsentationen om en udtalelse vedrørende en klage over, at tredjelandsfamiliemedlemmer til danske statsborgere, som vender hjem til Danmark efter at have benyttet sig af deres ret til fri bevægelighed i en anden medlemsstat, ofte behandles efter de gældende nationale regler for familiesammenføring, uden at deres rettigheder som unionsborgere anerkendes. EU-repræsentationen sendte klagen til Integrationsministeriet den 10. april 2006.

Integrationsministeriet anmodede den 10. april 2006 Udenrigsministeriet om gennem Danmarks faste Repræsentation ved Den Europæiske Union i Bruxelles at sende en udtalelse om sagen til Kommissionen med bekræftelse af modtagelse af Kommissionens henvendelse samt oplysning om, at den ville blive besvaret hurtigst muligt.

Integrationsministeriet skal på den baggrund på ny anmode Udenrigsministeriet om gennem Danmarks faste Repræsentation ved Den Europæiske Union i Bruxelles at meddele følgende til Kommissionen, Generaldirektoratet for Retlige Anliggender, Frihed og Sikkerhed:

"Ved brev af 31. marts 2006 anmodede Kommissionen den danske EU ambassadør Claus Grube om en udtalelse vedrørende en klage over, at tredjelandsfamiliemedlemmer til danske statsborgere, som vender hjem til Danmark efter at have benyttet sig af deres ret til fri bevægelighed i en anden medlemsstat, ofte behandles efter de gældende nationale regler for familiesammenføring, uden at deres rettigheder som unionsborgere anerkendes.

Integrationsministeriet kan oplyse, at bekendtgørelse nr. 358 af 21. april 2006 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Den Europæiske Unions regler (EU-opholdsbekendtgørelsen), gennemfører de dele af direktiv 2004/38/EF, som ikke er gennemført ved udlændingeloven. EU-opholdsbekendtgørelsen omhandler i lighed med direktivet andre EU-landes statsborgere og deres familiemedlemmer. EU-opholdsbekendtgørelsen vedlægges til orientering.

Ægtefæller til danske statsborgere, der vender tilbage til Danmark fra en anden medlemsstat efter der at have benyttet deres ret til fri bevægelighed på nærmere angiven måde, har ret til at opholde sig her i landet på lige fod med ægtefæller til andre EU-statsborgere.

Denne særlige ret til ophold kan udledes af Singh-dommen og Akrich-dommen og gælder for ægtefæller til danske statsborgere, der vender tilbage til Danmark efter indtil da at have opholdt sig i en anden medlemsstat som arbejdstagere, som selvstændige erhvervsdrivende – herunder tjenesteydere – som pensionerede arbejdstagere eller som pensionerede selvstændige erhvervsdrivende, jf. personkredsen opregnet i artikel 7, stk. 1, litra a, artikel 7, stk. 3, og artikel 17, stk. 1 og 2, i direktiv 2004/38/EF. Det er en betingelse, at den danske ægtefælle også ved tilbagekomsten til og under det fortsatte ophold i Danmark har status som enten arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende eller som pensioneret arbejdstager eller pensioneret selvstændig erhvervsdrivende. Det bemærkes, at pensionerede arbejdstagere og pensionerede selvstændige erhvervsdrivende efter en praksisændring i september 2006 er blevet omfattet af den persongruppe, der på baggrund af EU-reglerne om fri bevægelighed, kan medbringe ægtefæller til Danmark efter at have benyttet sig af retten til fri bevægelighed i et andet EU-land.

EF-domstolen har ikke taget stilling til, om principperne i Singh-dommen og Akrich-dommen kan udstrækkes til at også at omfatte studerende, jf. herved personkredsen opregnet i artikel 7, stk. 1, litra c, i direktiv 2004/38/EF, og restgruppen af selvforsørgende personer, jf. herved personkredsen opregnet i artikel 7, stk. 1, litra b, i direktiv 2004/38/EF, der benytter sig af retten til tage ophold i et andet EU-land.

Det bemærkes i den forbindelse, at direktiv 2004/38/EF – der som anført ovenfor omhandler andre EU-landes statsborgere og deres familiemedlemmer – ikke giver samme adgang til ægtefællesammenføring for personer, som udnytter retten til fri bevægelighed for studerende og restgruppen af selvforsørgende, som for personer, der er arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende, pensionerede arbejdstagere eller pensionerede selvstændige erhvervsdrivende. Således kan der efter direktivet over for studerende og selvforsørgende stilles krav om, at de forsørger den medfølgende ægtefælle. Der er derfor holdepunkter for også uden for direktivets anvendelsesområde at stille de to persongrupper forskelligt. Integrationsministeriet administrerer på denne baggrund adgangen til ægtefællesammenføring således, at udlændingelovens almindelige betingelser for ægtefællesammenføring skal opfyldes af ægtefæller til studerende og restgruppen af selvforsørgende, jf. udlændingelovens § 9.

Sager vedrørende opholdstilladelse til ægtefæller til danske statsborgere, der vender tilbage til Danmark som arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende, pensionerede arbejdstagere eller pensionerede selvstændige erhvervsdrivende, er ikke formelt set omfattet af EU-bekendtgørelsen, da denne – i lighed med direktiv 2004/38/EF – som anført kun omhandler andre EU-landes statsborgere og deres familiemedlemmer. Derfor meddeles opholdstilladelsen af lovtekniske grunde efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Det bemærkes i den forbindelse, at ægtefæller til danske statsborgere med hensyn til retten til ophold stilles på samme måde som ægtefæller til andre EU-landes statsborgere, dvs. i overensstemmelse med de krav, der følger af EU-retten, herunder direktiv 2004/38/EF og EF-domstolens praksis, jf. herved udlændingelovens § 2, stk. 3, hvorefter de begrænsninger, der følger af udlændingeloven, kun finder anvendelse på udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, i det omfang det er foreneligt med disse regler.

Derfor behandles sagerne – uanset at de som nævnt formelt set ikke er omfattet af EU-opholdsbekendtgørelsen – i alt væsentligt efter samme principper som dem, der har fundet udtryk i EU-opholdsbekendtgørelsen, jf. navnlig dennes §§ 7 og 10.

Opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, til en medfølgende ægtefælle er betinget af, at parterne ved parrets indrejse i Danmark og under det fortsatte ophold i landet er gift.<sup>1</sup>

Det er endvidere en betingelse, at den udenlandske ægtefælle – uanset om denne er tredjelandstatsborger eller EU-statsborger – lovligt har boet i det EU-land, hvor den danske ægtefælle har anvendt EF-traktatens bestemmelser om fri bevægelighed, jf. herved Akrichdommen, særligt præmis 50, og EU-opholdsbekendtgørelsens §§ 7 og 10. Er den udenlandske ægtefælle tredjelandstatsborger, skal den pågældende således være meddelt opholdstilladelse/-bevis/-dokument af de nationale myndigheder i det land, hvor parret forinden indrejser i Danmark har taget ophold.

Det bemærkes, at meddelelse af opholdstilladelse frem til den 30. april 2006, i tilfælde hvor den danske ægtefælle havde lønnet beskæftigelse her i landet, endvidere var betinget af, at den danske ægtefælle rådede over en bolig, der svarede til de krav, der ansås for normale for danske arbejdstagere i det område, hvor den danske ægtefælle var beskæftiget, jf. den tidligere gældende artikel 10, stk. 3, i forordning 1612/68 og § 5, stk. 3, i den tidligere gældende EU/EØS-bekendtgørelse (EU/EØS-bekendtgørelse nr. 1255 af 28. november 2005). Dette boligkrav gælder som følge af ophævelsen af artikel 10 i forordning 1612/68 ikke længere.

Det følger af udlændingelovens § 14, stk. 1, nr. 7, at den udenlandske ægtefælle har ret til at tage arbejde eller etablere selvstændig erhvervsvirksomhed her i landet, jf. herved tilsvarende udlændingelovens § 14, stk. 1, nr. 2, artikel 23 i direktiv 2004/38/EF og EU-opholdsbekendtgørelsens § 15 for familiemedlemmer til andre EU-landes statsborgere.

Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til ægtefæller til danske statsborgere, der benytter deres ret til fri bevægelighed, gives tidsbegrænset for op til fem år, jf. udlændingebekendtgørelsens § 23, stk. 7 og 8. Efter fem års tidsbegrænset opholdstilladelse får den medfølgende ægtefælle tidsbegrænset opholdstilladelse efter principperne i EU-opholdsbekendtgørelsens § 16, jf. udlændingelovens § 2, stk. 3, hvis en tilsvarende medfølgende ægtefælle til en udenlandsk EU-statsborger ville have opnået ret til tidsbegrænset ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 16, jf. artikel 16 i direktiv 2004/38/EF.

---

<sup>1</sup> Det bemærkes, at faste samlevende over 18 år sidestilles med ægtefæller. Det er dog en betingelse, at parret har samlevet på fælles bopæl i fast samlivsforhold af længere varighed, og at parret under opholdet i Danmark fortsat samlever på fælles bopæl. Endvidere stilles der krav om, at den danske samlever påtager sig at forsørge ansøgeren, jf. herved artikel 3, stk. 2, litra b), i direktiv 2004/38/EF og EU-opholdsbekendtgørelsens § 13.

Ved ægtefællesammenføring efter udlændingelovens almindelige regler stilles der som udgangspunkt en række betingelser, herunder krav om alder, fælles bopæl, tilknytning, bolig, sikkerhedsstillelse på ca. 50.000 kr. samt om, at den herboende ikke har modtaget visse offentlige ydelser inden for det sidste år. Disse betingelser stilles ikke i forbindelse med udstedelse af registreringsbeviser og opholdskort på baggrund af EU-reglerne efter EU-opholdsbekendtgørelsen. Disse betingelser stilles heller ikke i forbindelse med udstedelse af en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, på baggrund af EU-reglerne.

Afgørelser om opholdstilladelser efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, træffes af Udlændingestyrelsen med klageadgang til Integrationsministeriet.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsen skal afgørelser om udstedelse af opholdsdokument til EU-statsborgeres familiemedlemmer, der selv er EU-statsborgere, træffes straks efter ansøgningens indgivelse. Afgørelser om udstedelse af opholdsdokument til EU-statsborgeres familiemedlemmer, der er tredjelandstatsborgere, skal træffes hurtigst muligt og senest seks måneder efter ansøgningens indgivelse. Der kan henvises til artikel 8, stk. 2, artikel 10, stk. 1, artikel 19, stk. 2, og artikel 20, stk. 1, i direktiv 2004/38/EF og § 33 i EU-opholdsbekendtgørelsen.

Afgørelser om udstedelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til ægtefæller til danske statsborgere på baggrund af EU-reglerne træffes så hurtigt som muligt. Det bemærkes, at der i forbindelse med de pågældende sager ofte skal indhentes yderligere oplysninger fra den danske ægtefælle til brug for sagens afgørelse. En afgørelse vil i sådanne tilfælde derfor ikke kunne træffes straks efter ansøgningens indgivelse.

Integrationsministeriet skal beklage, hvis den daværende Udlændingestyrelse ikke i alle sager har truffet afgørelse straks efter modtagelse af alle fornødne oplysninger, og ministeriet vil anmode Udlændingesevice om at sikre, at der så vidt muligt træffes afgørelse hurtigst muligt i alle sager.

Kopi af den seneste opholdmeddelelse om behandling af ansøgninger om ægtefællesammenføring til danske statsborgere, der anvender retten til fri bevægelighed efter EF-traktaten, vedlægges."

Med venlig hilsen

Henrik Ankerstjerne



Bekendtgørelse om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Den Europæiske Unions regler (EU-opholdsbekendtgørelsen)

BEK nr 358 af 21/04/2006 (Gældende)

Lovgivning som forskriften vedrører

LBK Nr. 945 af 01/09/2006

Senere ændringer til forskriften

Forskriftens fulde tekst

Bekendtgørelse om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Den Europæiske Unions regler (EU-opholdsbekendtgørelsen) <sup>1)</sup>

I medfør af § 2, stk. 4, § 46 c og § 46 d i udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 826 af 24. august 2005, fastsættes:

## Kapitel 1

### Definitioner

§ 1. Ved hovedperson forstås i denne bekendtgørelse en EU-statsborger, der her i landet har en selvstændig opholdsret efter EU-reglerne.

§ 2. Ved familiemedlem forstås i denne bekendtgørelse

- 1) en hovedpersons ægtefælle,
- 2) en hovedpersons efterkommere, der er under 21 år, og en hovedpersons ægtefælles efterkommere, der er under 21 år,
- 3) en hovedpersons efterkommere i øvrigt, som forsørges af hovedpersonen, og en hovedpersons ægtefælles efterkommere i øvrigt, som forsørges af hovedpersonen,
- 4) personer, der er beslægtet i opstigende linje enten med en hovedperson eller med hovedpersonens ægtefælle, når de forsørges af hovedpersonen,
- 5) en hovedpersons andre familiemedlemmer, hvis de i det land, de ankommer fra, forsørges af hovedpersonen eller er optaget i dennes husstand, eller
- 6) en hovedpersons andre familiemedlemmer, hvis alvorlige helbredsmaessige grunde gør det absolut nødvendigt, at hovedpersonen personligt plejer de pågældende.

*Stk. 2.* Med ægtefælle sidestilles en registreret partner.

## Kapitel 2

### Hovedpersoners ret til ophold

#### Arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende

§ 3. En EU-statsborger, der er arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende her i landet, har ret til ophold her i landet ud over de 3 eller 6 måneder, den pågældende i medfør af udlændingelovens § 2, stk. 1, kan tage ophold i Danmark. Arbejdstagere, som er statsborgere i Estland, Letland, Litauen, Polen, Slovakiet, Slovenien, Tjekkiet og Ungarn erhverver dog først på samme måde rettigheder ud over de i udlændingelovens § 2, stk. 1, nævnte, når de har haft uafbrudt tilknytning til det danske arbejdsmarked i de seneste 12 måneder.

*Stk. 2.* En EU-statsborger, der hidtil har været omfattet af stk. 1, men nu ikke længere er erhvervsaktiv, bevarer sin status som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende,

- 1) hvis EU-statsborgeren er midlertidigt uarbejdsdygtig som følge af sygdom eller ulykke,
- 2) hvis EU-statsborgeren er uforskyldt arbejdsløs efter at have haft lønnet beskæftigelse i mere end 1 år, hvilket er behørigt konstateret, og har tilmeldt sig arbejdsformidlingen som arbejdssøgende,
- 3) hvis EU-statsborgeren enten uforskyldt har mistet sit arbejde i løbet af de første 12 måneder, hvilket er behørigt konstateret, og har tilmeldt sig arbejdsformidlingen som arbejdssøgende eller er uforskyldt arbejdsløs efter udløbet af en tidsbegrænset ansættelseskontrakt af mindre end 1 års varighed, jf. dog stk. 3, eller
- 4) hvis EU-statsborgeren enten påbegynder en erhvervsuddannelse med forbindelse til den pågældendes tidligere erhvervmæssige beskæftigelse eller er uforskyldt arbejdsløs og påbegynder en hvilken som helst erhvervsuddannelse.

*Stk. 3.* En EU-statsborger omfattet af stk. 2, nr. 3, bevarer sin status som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende i 6 måneder.

#### Studerende

§ 4. En EU-statsborger, der er indskrevet ved en privat eller offentlig institution, der er godkendt af eller finansieres af det offentlige, med henblik på dér som hovedaktivitet at følge en uddannelse, herunder en erhvervsuddannelse, har ret til ophold her i landet ud over de 3 eller 6 måneder, den pågældende i medfør af udlændingelovens § 2, stk. 1, kan tage ophold i Danmark. Det er dog en betingelse, at den pågældende råder over sådanne indtægter eller midler til sit underhold, at den pågældende ikke kan antages at ville falde det offentlige til byrde.

*Stk. 2.* Opholdsret efter stk. 1 er endvidere betinget af, at den pågældende tegner en sygeforsikring, der dækker perioden, indtil den pågældende opnår ret til ydelser efter lov om offentlig sygesikring, lov om sygehusvæsenet samt lov om svangerskabshygiejne og fødselshjælp.

#### Personer med tilstrækkelige midler

§ 5. En EU-statsborger, der råder over sådanne indtægter eller midler til sit underhold, at den pågældende efter en konkret vurdering ikke kan antages at ville falde det offentlige til byrde, har ret til ophold her i landet ud over de 3 eller 6 måneder, den pågældende i medfør af udlændingelovens § 2, stk. 1, kan tage ophold i Danmark.

*Stk. 2.* Opholdsret efter stk. 1 er betinget af, at den pågældende tegner en sygeforsikring, der dækker perioden, indtil den pågældende opnår ret til ydelser efter lov om offentlig sygesikring, lov om sygehusvæsenet samt lov om svangerskabshygiejne og fødselshjælp.

#### Pensionister m.v.

§ 6. Følgende personer har ret til ophold her i landet ud over de 3 eller 6 måneder, den pågældende i

medfør af udlændingelovens § 2, stk. 1, kan tage ophold i Danmark:

- 1) En EU-statsborger, der ophører med lønnet beskæftigelse eller selvstændig erhvervsvirksomhed, efter at den pågældende har opnået den i lov om folkepension fastsatte alder for oppebærelse af folkepension eller ophører med lønnet beskæftigelse og går på førtidspension, forudsat at den pågældende har haft lønnet beskæftigelse eller har udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed her i landet i de sidste 12 måneder forud herfor samt uafbrudt har haft fast ophold her i landet i de sidste 3 år forud herfor.
- 2) En EU-statsborger, der på grund af vedvarende arbejdsudygtighed må ophøre med lønnet beskæftigelse eller selvstændig erhvervsvirksomhed, såfremt den pågældende i de sidste 2 år forud herfor uafbrudt har haft fast ophold her i landet. Der stilles dog ikke krav til opholdets varighed, hvis arbejdsudygtigheden skyldes en arbejdsulykke eller en erhvervssygdom, der giver ret til en vedvarende ydelse, der helt eller delvis udredes af en dansk myndighed.
- 3) En EU-statsborger, der efter 3 års fast ophold og lønnet beskæftigelse eller selvstændig erhvervsvirksomhed her i landet har lønnet beskæftigelse eller udøver selvstændig erhvervsvirksomhed på en anden medlemsstats område, men bibeholder sin bopæl her i landet, hvortil den pågældende som regel vender hjem mindst en gang om ugen.

*Stk. 2.* Perioder med uforskyldt arbejdsløshed, der er behørigt bekræftet af den kompetente arbejdsformidling, og perioder uden arbejde, som den pågældende person ikke har indflydelse på, samt fravær fra arbejde eller ophør heraf på grund af sygdom eller ulykke betragtes som perioder med beskæftigelse.

*Stk. 3.* Beskæftigelses- eller virksomhedsperioder, som en person, der er omfattet af stk. 1, nr. 3, har haft i en anden medlemsstat, betragtes med henblik på erhvervelse af de rettigheder, der er omhandlet i stk. 1, nr. 1 og 2, som tilbragt her i landet.

*Stk. 4.* I de i stk. 1, nr. 1 og 2, nævnte tilfælde stilles der ikke krav til opholdets varighed eller varigheden af den lønnede beskæftigelse eller den selvstændige erhvervsvirksomhed, hvis lønmodtagerens eller den selvstændige erhvervsdrivendes ægtefælle har dansk indfødsret eller har mistet denne ved indgåelse af ægteskabet.

## Kapitel 3

### Familiemedlemmers ret til ophold

#### Familiemedlemmer til arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende

§ 7. Familiemedlemmer til en af § 3, stk. 1, 1. pkt., jf. dog 2. pkt., omfattet EU-statsborger har ret til ophold her i landet ud over de 3 eller 6 måneder, de pågældende i medfør af udlændingelovens § 2, stk. 1 og 2, kan tage ophold i Danmark, når de ledsager eller slutter sig til den pågældende og i forvejen har fast, lovligt ophold i et EU-land.

*Stk. 2.* Opholdsret efter stk. 1 for familiemedlemmer omfattet af § 2, nr. 3-5, er, medmindre ganske særlige grunde taler derimod, betinget af, at EU-statsborgeren råder over sådanne indtægter eller midler til sit og de i § 2, nr. 3-5, nævnte personers underhold, at de pågældende efter en konkret vurdering ikke kan antages at ville falde det offentlige til byrde.

*Stk. 3.* Stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse for familiemedlemmer til statsborgere i Estland, Letland, Litauen, Polen, Slovakiet, Slovenien, Tjekkiet og Ungarn, som lovligt har faktisk, lønnet beskæftigelse, og indtægterne herfra fremstår som mere end et marginalt supplement til de pågældendes indtægter eller midler i øvrigt.

## Familiemedlemmer til studerende

§ 8. Familiemedlemmer til en af § 4 omfattet EU-statsborger har ret til ophold her i landet ud over de 3 eller 6 måneder, de pågældende i medfør af udlændingelovens § 2, stk. 1 og 2, kan tage ophold i Danmark, når de ledsager eller slutter sig til den pågældende og i forvejen har fast, lovligt ophold i et EU-land.

Stk. 2. Opholdsret efter stk. 1 er, medmindre ganske særlige grunde taler derimod, betinget af, at EU-statsborgeren råder over sådanne indtægter eller midler til sit og familiemedlemmernes underhold, at de pågældende efter en konkret vurdering ikke kan antages at ville falde det offentlige til byrde.

## Familiemedlemmer til personer med tilstrækkelige midler

§ 9. Familiemedlemmer til en af § 5 omfattet EU-statsborger har ret til ophold her i landet ud over de 3 eller 6 måneder, de pågældende i medfør af udlændingelovens § 2, stk. 1 og 2, kan tage ophold i Danmark, når de ledsager eller slutter sig til den pågældende og i forvejen har fast, lovligt ophold i et EU-land.

Stk. 2. Opholdsret efter stk. 1 er, medmindre ganske særlige grunde taler derimod, betinget af, at EU-statsborgeren råder over sådanne indtægter eller midler til sit og familiemedlemmernes underhold, at de pågældende efter en konkret vurdering ikke kan antages at ville falde det offentlige til byrde.

## Familiemedlemmer til pensionister m.v.

§ 10. Familiemedlemmer til en af § 6 omfattet EU-statsborger har ret til ophold her i landet ud over de 3 eller 6 måneder, de pågældende i medfør af udlændingelovens § 2, stk. 1 og 2, kan tage ophold i Danmark, når de ledsager eller slutter sig til den pågældende og i forvejen har fast, lovligt ophold i et EU-land.

Stk. 2. Opholdsret efter stk. 1 for familiemedlemmer omfattet af § 2, nr. 3-5, er, medmindre ganske særlige grunde taler derimod, betinget af, at EU-statsborgeren råder over sådanne indtægter eller midler til sit og de i § 2, nr. 3-5, nævnte personers underhold, at de pågældende efter en konkret vurdering ikke kan antages at ville falde det offentlige til byrde.

## Familiemedlemmer med ret til at blive boende efter hovedpersonens død eller udrejse

§ 11. En EU-statsborger, der har ret til at opholde sig her i landet som familiemedlem efter §§ 7-9, mister ikke retten til ophold ved hovedpersonens død eller udrejse af Danmark.

Stk. 2. En tredjelandstatsborger, der har ret til at opholde sig her i landet som familiemedlem efter §§ 7-9, mister ikke retten til ophold ved hovedpersonens død, hvis den pågældende har opholdt sig her i landet i mindst 1 år inden hovedpersonens død. Opholdsretten vil dog herefter være betinget af, at tredjelandstatsborgeren er arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, at den pågældende råder over sådanne indtægter eller midler til sit underhold, at den pågældende ikke falder det offentlige til byrde, og tegner en sygeforsikring, der dækker perioden, indtil den pågældende opnår ret til ydelser efter lov om offentlig sygesikring, lov om sygehusvæsenet samt lov om svangerskabshygiejne og fødselshjælp, eller at den pågældende er familiemedlem til en person, der opfylder disse krav.

Stk. 3. En EU-statsborger henholdsvis tredjelandstatsborger, der har ret til at opholde sig her i landet som familiemedlem efter §§ 7-9, mister ikke retten til ophold ved hovedpersonens død, hvis hovedpersonen var omfattet af § 3, stk. 1, og

- 1) hovedpersonen ved sin død havde opholdt sig her i landet uafbrudt i mindst 2 år,
- 2) dødsfaldet skyldtes en arbejdsulykke eller en erhvervssygdom, eller
- 3) familiemedlemmet var ægtefælle til hovedpersonen og mistede sin danske indfødsret ved indgåelse af ægteskab med hovedpersonen.

*Stk. 4.* En tredjelandstatsborger, der er barn til en hovedperson, mister ikke retten til ophold her i landet ved hovedpersonens død eller udrejse af landet, hvis barnet opholder sig her i landet og er tilmeldt en uddannelsesinstitution. Retten til ophold bevares, indtil barnet har afsluttet sin uddannelse. Den person, der har den faktiske forældremyndighed over barnet, har ret til ophold sammen med barnet.

Familiemedlemmer med ret til at blive boende efter ophør af ægteskab

§ 12. En EU-statsborger, der har ret til at opholde sig her i landet som familiemedlem efter §§ 7-9, mister ikke retten til ophold ved hovedpersonens og dennes ægtefælles skilsmisse eller ophør af ægteskabet ved omstødelse.

*Stk. 2.* En tredjelandstatsborger, der har ret til at opholde sig her i landet som familiemedlem efter §§ 7-9, mister ikke retten til ophold ved hovedpersonens og dennes ægtefælles skilsmisse eller ophør af ægteskabet ved omstødelse, hvis

- 1) ægteskabet ved begyndelsen af proceduren til skilsmisse eller omstødelse har været i mindst 3 år, heraf mindst 1 år her i landet,
- 2) forældremyndigheden til hovedpersonens børn ved aftale eller afgørelse er overdraget til en ægtefælle, der er tredjelandstatsborger,
- 3) der foreligger en særlig vanskelig situation, herunder som følge af, at ægtefællen har været udsat for overgreb, misbrug eller anden overlast i hjemmet, mens ægteskabet bestod, eller
- 4) ægtefællen ved aftale eller afgørelse har ret til samvær med et mindreårigt barn, og dette samvær skal finde sted her i landet.

*Stk. 3.* Opholdsret, der bevares efter reglen i stk. 2, er efter skilsmissen eller ophøret af ægteskabet ved omstødelse betinget af, at tredjelandstatsborgeren er arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, at den pågældende råder over sådanne indtægter eller midler til sit underhold, at den pågældende ikke falder det offentlige til byrde, og tegner en sygeforsikring, der dækker perioden, indtil den pågældende opnår ret til ydelser efter lov om offentlig sygesikring, lov om sygehusvæsenet samt lov om svangerskabshygiejne og fødselshjælp, eller at den pågældende er familiemedlem til en person, der opfylder disse krav.

Fast samlivsforhold af længere varighed

§ 13. Bestemmelserne i denne bekendtgørelse om ægtefæller finder tilsvarende anvendelse i tilfælde, hvor en person over 18 år samlever på fælles bopæl i fast samlivsforhold af længere varighed med en EU-statsborger over 18 år.

*Stk. 2.* Opholdsret for en samlever er betinget af, at EU-statsborgeren påtager sig at forsørge ansøgeren.

Kapitel 4

## Andre bestemmelser vedrørende ret til ophold

**§ 14.** Statsborgere i Finland og Sverige, der uden tilladelse kan indrejse og opholde sig her i landet, jf. udlændingelovens § 1, erhverver rettigheder efter reglerne i denne bekendtgørelse, såfremt de opfylder betingelserne herfor.

**§ 15.** En person, der har ret til ophold her i landet efter denne bekendtgørelse, er fritaget for krav om arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens § 14, stk. 1, nr. 2.

## Kapitel 5

### Tidsubegrænset ophold

**§ 16.** En EU-statsborger, der har haft lovligt ophold her i landet uafbrudt i 5 år, har ret til tidsubegrænset ophold her i landet. Ingen af de i kapitel 2 og 3 nævnte bestemmelser kan begrænse denne ret.

*Stk. 2.* En EU-statsborger, hvis ret til ophold her i landet følger af § 11, stk. 1, eller § 12, stk. 1, erhverver dog først de rettigheder, der følger af retten til tidsubegrænset ophold her i landet, når den pågældende tilvejebringer et selvstændigt opholdsgrundlag efter §§ 3-5 eller §§ 7-9.

*Stk. 3.* Stk. 1 finder tilsvarende anvendelse for en tredjelandstatsborger, der har haft lovligt ophold her i landet efter §§ 7-9 uafbrudt i 5 år og i hele denne periode har boet sammen med hovedpersonen.

*Stk. 4.* Stk. 1 finder tilsvarende anvendelse for en tredjelandstatsborger, der har ret til ophold her i landet efter § 11, stk. 2, og § 12, stk. 2, jf. stk. 3, når den pågældende har haft lovligt ophold her i landet uafbrudt i 5 år.

*Stk. 5.* Ophold som nævnt i stk. 1-3 anses ikke for afbrudt ved midlertidige ophold uden for landet, der ikke tilsammen overstiger 6 måneder om året, fravær af længere varighed som skyldes værnepligt, eller ét fravær af højst 12 måneders varighed som skyldes helt særlige grunde.

**§ 17.** Personer, der har ret til at opholde sig her i landet efter §§ 6, 10 og 11, stk. 3, har dog uden yderligere betingelser ret til tidsubegrænset ophold.

## Kapitel 6

### Bestemmelser vedrørende opholdsdokumenter

#### Tidsbegrænset ophold

**§ 18.** EU-statsborgere med ret til tidsbegrænset ophold efter denne bekendtgørelse skal ansøge om opholdsdokument senest 3 måneder efter indreisen, hvis opholdet forventes at vare mere end 3 måneder. Opholdsdokument efter 1. pkt. benævnes "Bevis for registrering" og udstedes ikke for noget bestemt tidsrum.

**§ 19.** Udstedelse af opholdsdokument til en EU-statsborger omfattet af § 3 kan betinges af, at den pågældende foreviser gyldigt identitetskort eller pas og enten fremlægger bevis for at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed her i landet eller fremlægger en bekræftelse fra en arbejdsgiver eller et ansættelsesbrev som dokumentation for at have lønnet beskæftigelse her i landet.

*Stk. 2.* Udstedelse af opholdsdokument til en EU-statsborger omfattet af § 4 kan betinges af, at den pågældende foreviser gyldigt identitetskort eller pas og fremlægger dokumentation for at være tilmeldt en institution som nævnt i § 4, stk. 1, erklæring om eller anden tilsvarende dokumentation

for at råde over sådanne indtægter eller midler til sit underhold, at den pågældende ikke kan antages at ville falde det offentlige til byrde, samt dokumentation for at være dækket af en sygeforsikring som nævnt i § 4, stk. 2.

*Stk. 3.* Udstedelse af opholdsdokument til en EU-statsborger omfattet af § 5 kan betinges af, at den pågældende foreviser gyldigt identitetskort eller pas og fremlægger dokumentation for at råde over sådanne indtægter eller midler til sit underhold, at den pågældende ikke kan antages at ville falde det offentlige til byrde, og dokumentation for at være dækket af en sygeforsikring som nævnt i § 5, stk. 2. Ved bedømmelsen af, hvilke indtægter og midler der må anses som tilstrækkelige, skal der tages hensyn til EU-statsborgerens personlige situation. Kravet vil altid være opfyldt, hvis EU-statsborgeren råder over indtægter eller midler, der svarer til summen af de ydelser, som den pågældende ville kunne modtage efter § 25, stk. 12, og § 34 i lov om aktiv socialpolitik.

**§ 20.** Udstedelse af opholdsdokument til en EU-statsborger omfattet af §§ 7-9 kan betinges af, at den pågældende foreviser gyldigt identitetskort eller pas, bevis for registrering for den hovedperson, den pågældende slutter sig til eller ledsager, og dokumentation for, at der består den relevante familiemæssige tilknytning til hovedpersonen.

*Stk. 2.* Udstedelse af opholdsbevis til en EU-statsborger omfattet af § 8, jf. § 2, nr. 1, 2 og 6, kan betinges af, at hovedpersonen fremlægger erklæring om at råde over sådanne indtægter eller midler til sit og de i § 8, jf. § 2, nr. 1, 2 og 6, nævnte personers underhold, at de pågældende ikke kan antages at ville falde det offentlige til byrde.

*Stk. 3.* Udstedelse af opholdsbevis til en EU-statsborger omfattet af § 7, jf. § 2, nr. 3-5, § 8, jf. § 2, nr. 3-5, § 9 og § 10, jf. § 2, nr. 3-5, kan betinges af, at hovedpersonen fremlægger dokumentation for at råde over sådanne indtægter eller midler til sit og familiemedlemmets underhold, at de pågældende ikke kan antages at ville falde det offentlige til byrde. Ved bedømmelsen heraf skal der tages hensyn til hovedpersonens og dennes families personlige situation. Kravet vil altid være opfyldt, hvis hovedpersonen og familiemedlemmet råder over indtægter eller midler, der svarer til summen af de ydelser, som de pågældende ville kunne modtage efter § 25, stk. 12, og § 34 i lov om aktiv socialpolitik.

*Stk. 4.* Udstedelse af opholdsbevis til en EU-statsborger omfattet af § 7, jf. § 2, nr. 6, § 8, jf. § 2, nr. 6, § 9, jf. § 2, nr. 6, og § 10, jf. § 2, nr. 6, kan betinges af, at hovedpersonen fremlægger dokumentation for, at alvorlige helbreds-mæssige grunde gør det absolut nødvendigt, at hovedpersonen personligt plejer den pågældende.

**§ 21.** EU-statsborgeres familiemedlemmer, der er tredjelandstatsborgere og har ret til tidsbegrænset ophold efter denne bekendtgørelse, skal ansøge om opholdsdokument senest 3 måneder efter indreisen, hvis opholdet forventes at vare mere end 3 måneder. Opholdsdokument efter 1. pkt. benævnes "Opholdskort for familiemedlem til en unionsborger" og udstedes for 5 år fra udstedelsestidspunktet eller for varigheden af hovedpersonens påtænkte ophold.

**§ 22.** Udstedelse af opholdsdokument til en tredjelandstatsborger omfattet af §§ 7-9 kan betinges af, at den pågældende foreviser gyldigt identitetskort eller pas, bevis for registrering for den hovedperson, den pågældende slutter sig til eller ledsager, og dokumentation for, at der består den relevante familiemæssige tilknytning til hovedpersonen.

*Stk. 2.* Udstedelse af opholdsbevis til en tredjelandstatsborger omfattet af § 8, jf. § 2, nr. 1, 2 og 6, kan betinges af, at hovedpersonen fremlægger erklæring om at råde over sådanne indtægter eller midler til sit og de i § 8, jf. § 2, nr. 1, 2 og 6, nævnte personers underhold, at de pågældende ikke kan antages at ville falde det offentlige til byrde.

*Stk. 3.* Udstedelse af opholdsbevis til en tredjelandstatsborger omfattet af § 7, jf. § 2, nr. 3-5, § 8, jf.

§ 2, nr. 3-5, § 9 og § 10, jf. § 2, nr. 3-5, kan betinges af, at hovedpersonen fremlægger dokumentation for at råde over sådanne indtægter eller midler til sit og familiemedlemmets underhold, at de pågældende ikke kan antages at ville falde det offentlige til byrde. Ved bedømmelsen heraf skal der tages hensyn til hovedpersonens og dennes families personlige situation. Kravet vil altid være opfyldt, hvis hovedpersonen og familiemedlemmet råder over indtægter eller midler, der svarer til summen af de ydelser, som de pågældende ville kunne modtage efter § 25, stk. 12, og § 34 i lov om aktiv socialpolitik.

*Stk. 4.* Udstedelse af opholdsbevis til en tredjelandsstatsborger omfattet af § 7, jf. § 2, nr. 6, § 8, jf. § 2, nr. 6, § 9, jf. § 2, nr. 6, og § 10, jf. § 2, nr. 6, kan betinges af, at hovedpersonen fremlægger dokumentation for, at alvorlige helbredsmæssige grunde gør det absolut nødvendigt, at hovedpersonen personligt plejer den pågældende.

§ 23. Indtægter og midler som nævnt i § 19, stk. 3, 3. pkt., § 20, stk. 3, 3. pkt., og § 22, stk. 3, 3. pkt., opgøres uden fradrag af skat, arbejdsmarkedsbidrag, ATP-bidrag, den særlige pensionsopsparing og eventuelle andre kollektive pensionsbidrag. Tilsvarende gælder for beregningen af ydelser efter § 25, stk. 12, og § 34 i lov om aktiv socialpolitik som nævnt i § 19, stk. 3, 3. pkt., § 20, stk. 3, 3. pkt., og § 22, stk. 3, 3. pkt. I det omfang indtægter er finansieret ved danske offentlige tilskud, medregnes de ikke ved opgørelsen af den pågældendes indtægtsforhold, medmindre der er tale om arbejdsløshedsdagpenge, som den pågældende godtgør at være berettiget til at modtage her i landet, eller offentlige ydelser, der er udtryk for en tilknytning til arbejdsmarkedet.

*Stk. 2.* Kommunalbestyrelsen i den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig, afgiver efter anmodning fra den myndighed, der efter § 29 skal træffe afgørelse i sagen, en udtalelse om, hvorvidt en af § 19, stk. 3, § 20, stk. 3, eller § 22, stk. 3, omfattet person råder over indtægter eller midler, der mindst svarer til summen af de ydelser, som den pågældende ville kunne modtage efter § 25, stk. 12, og § 34 i lov om aktiv socialpolitik. Der anmodes normalt kun om en udtalelse efter 1. pkt., hvis det ikke er utvivlsomt, hvorvidt de pågældende ville kunne modtage ydelser efter § 34 i lov om aktiv socialpolitik.

#### Tidsubegrænset ophold

§ 24. Der udstedes efter ansøgning bevis for ret til tidsubegrænset ophold til en EU-statsborger, der opfylder betingelserne herfor efter denne bekendtgørelse.

§ 25. Der udstedes efter ansøgning tidsubegrænset opholdskort til en tredjelandsstatsborger, der opfylder betingelserne for tidsubegrænset ophold efter denne bekendtgørelse. Det tidsubegrænsede opholdskort fornyes automatisk hvert 10. år.

*Stk. 2.* Ansøgning om tidsubegrænset opholdskort efter stk. 1 skal indgives, før den pågældendes opholdskort udstedt efter § 21 udløber.

#### Kapitel 7

##### Ophør af opholdsret og inddragelse af opholdsdokument

§ 26. Tidsubegrænset opholdsret efter §§ 3-5, §§ 7-9, § 11, stk. 2 og 4, og § 12, stk. 2, jf. stk. 3, ophører, hvis den pågældende ikke længere opfylder de i disse bestemmelser nævnte betingelser.

*Stk. 2.* Tidsubegrænset opholdsret efter § 11, stk. 1, og § 12, stk. 1, ophører, hvis den pågældende opgiver sin bopæl her i landet eller har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder.

§ 27. Tidsubegrænset opholdsret efter §§ 16-17 ophører, hvis den pågældende har opholdt sig uden



for landet i mere end 2 på hinanden følgende år.

**§ 28.** Hvis en persons opholdsret ophører efter §§ 26-27, træffer rette myndighed, jf. § 29, afgørelse om, hvorvidt den pågældende fortsat kan opholde sig her i landet. Udlændingelovens § 26, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse. Opholdskort for familiemedlemmer, jf. §§ 21 og 25, inddrages, hvis der træffes afgørelse om, at indehaveren ikke længere har ret til at opholde sig her i landet.

*Stk. 2.* Stk. 1 finder tilsvarende anvendelse ved misbrug af rettigheder, hvis grundlaget for udstedelsen af en persons opholdsdokument var urigtigt, eller den pågældende har opnået opholdsdokumentet ved svig, herunder i kraft af et proformaægteskab.

## Kapitel 8

### Kompetence- og klageregler

**§ 29.** Afgørelse om udstedelse og inddragelse af opholdsdokument efter denne bekendtgørelse træffes uden for de af stk. 2 omfattede tilfælde af statsamtet på det sted her i landet, hvor udlændingen bor eller opholder sig. Har udlændingen ikke bopæl eller ophold her i landet, træffer statsamtet på det sted, hvor det må antages, at udlændingen vil tage eller har haft bopæl eller ophold her i landet, afgørelse i sagen. Kan det ikke fastslås, hvor udlændingen vil tage eller har haft bopæl eller ophold her i landet, træffer Københavns Overpræsidium afgørelse i sagen. Udlændingestyrelsen kan i særlige tilfælde bemyndige et andet statsamt til at træffe afgørelse i de nævnte sager.

*Stk. 2.* Afgørelse om udstedelse og inddragelse af opholdsdokument til arbejdstagere, der er statsborgere i Estland, Letland, Litauen, Polen, Slovakiet, Slovenien, Tjekkiet eller Ungarn, samt af opholdsdokument til disses familiemedlemmer træffes af Udlændingestyrelsen.

*Stk. 3.* Udlændingestyrelsen kan beslutte, at visse typer af sager om opholdsret for EU-borgere og deres familiemedlemmer behandles af styrelsen.

*Stk. 4.* Ansøgning om opholdsdokument indgives til den myndighed, der i henhold til stk. 1, 2 eller 3 træffer afgørelse i sagen.

**§ 30.** Statsamtets afgørelse efter § 29, stk. 1, kan påklages til Udlændingestyrelsen. Påklages en afgørelse efter § 29, stk. 1, inden 7 dage efter, at den er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagesagen er afgjort.

*Stk. 2.* Udlændingestyrelsens afgørelse kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

**§ 31.** Udlændingestyrelsens afgørelse efter § 29, stk. 2 og 3, kan påklages til Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration. Påklages en afgørelse efter § 29, stk. 2 og 3, inden 7 dage efter, at den er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagesagen er afgjort.

**§ 32.** Udlændingestyrelsen kan fastsætte nærmere regler for og træffe bestemmelse om behandlingen af de i § 29, stk. 1, nævnte sager. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler for og træffe bestemmelse om behandlingen af de i § 29, stk. 2 og 3, nævnte sager.

**§ 33.** Afgørelsen om, hvorvidt et opholdsdokument efter § 18 bør udstedes eller afslås, træffes straks efter ansøgningens indgivelse.

*Stk. 2.* Afgørelsen om, hvorvidt et opholdsdokument efter § 21 bør udstedes eller afslås, træffes hurtigst muligt og senest 6 måneder efter ansøgningens indgivelse.

*Stk. 3.* Afgørelsen om, hvorvidt et opholdsdokument efter § 24 bør udstedes eller afslås, træffes hurtigst muligt efter ansøgningens indgivelse.

*Stk. 4.* Afgørelsen om, hvorvidt et opholdsdokument efter § 25 bør udstedes eller afslås, træffes hurtigst muligt og senest 6 måneder efter ansøgningens indgivelse.

*Stk. 5.* Et afslag skal begrundes, medmindre hensynet til statens sikkerhed er til hinder herfor.

## Kapitel 9

### Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser

**§ 34.** Bekendtgørelsen træder i kraft den 30. april 2006.

*Stk. 2.* Bekendtgørelse nr. 1255 af 28. november 2005 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Den Europæiske Unions regler eller aftale om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EU/EØS-bekendtgørelsen), ophæves for EU-statsborgere.

*Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, den 21. april 2006*

Rikke Hvilshøj

/Oluf Engberg

### Officielle noter

<sup>1)</sup> I bekendtgørelsen er medtaget visse bestemmelser fra Rådets forordning nr. 1612/68/EØF af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet (Amtsblatt 1968 nr. L 257, side 2) med senere ændringer og Kommissionens forordning nr. 1251/70/EØF af 29. juni 1970 om arbejdstagerens ret til at blive boende på en medlemsstats territorium efter at have haft beskæftigelse der (Amtsblatt 1970 nr. L 142, side 24). Ifølge artikel 249 i EF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i bekendtgørelsen er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke de nævnte forordningers umiddelbare gyldighed i Danmark.

Bekendtgørelsen indeholder endvidere bestemmelser, der gennemfører Rådets direktiv nr. 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/635/EØF og 93/96/EØF.

Links til EF direktiver, jf. note 1

Direktiv 2004/38/EF Celex no. 32004L0038

**Sara Westengaard**

Im. 2.u. kt. 2006 J.nr. 4041/122-12

**Fra:** Jens Vikner  
**Sendt:** 4. oktober 2006 14:01  
**Til:** Sara Westengaard  
**Cc:** Anni Fode  
**Emne:** Ny Singh/Carpenter-meddelelse

16 OKT. 2006 SWE

Antal bilag Aktnr. 19

**Vedhæftede filer:** Fam.samf.medd. nr. 1 af 4.10.06 (Singh+Carpenter).doc; Fam.samf.medd. nr. 1 af 4.10.06 - bilag 1.doc; Fam.samf.medd. nr. 1 af 4.10.06 - bilag 2.doc; Fam.samf.medd. nr. 1 af 4.10.06 - bilag 3.doc

Kære Sara

Hermed fremsendes ny Singh/Carpenter-meddelelse af d.d. samt 3 bilag til brug for besvarelse af Kommissionen.

Vh Jens

-----  
 Jens Vikner, chefkonsulent  
 Udlændingesservice  
 tlf: 3530 8350, e-post: jvi@us.dk

---

**Fra:** Sara Westengaard  
**Sendt:** 27. september 2006 16:33  
**Til:** Jens Vikner  
**Cc:** Dirsek  
**Emne:**

Kære Jens

Vedhæftet sendes udkast til bidrag til Internationalt Kontor vedr. besvarelse af henvendelse fra Kommissionen om meddelelse af opholdstilladelse til ægtefæller til danske statsborgere efter Singh- og Akrich-principperne. Udkastet er nu endeligt afstemt med Justitsministeriet.

Lovkontoret skal anmode Udlændingesservice om hurtigst muligt at udarbejde en ny opholdsmeddelelse i overensstemmelse med udkastet.

Opholdsmeddelelsen skal vedlægges brevet til Kommissionen, som skal have svar senest i næste uge.

Hvis du har nogen spørgsmål, må du endelig kontakte mig.

Vh. Sara



## Behandling af ansøgninger om ægtefællesammenføring til danske statsborgere, der anvender retten til fri bevægelighed efter EF-traktaten

### 1. Indledning

En medfølgende ægtefælle til en EU-statsborger, som har ret til ophold her i landet i medfør af EF-traktatens bestemmelser om arbejdskraftens fri bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser, gives registreringsbevis eller opholdskort af et statsamt efter EU-opholdsbekendtgørelsen, jf. bekendtgørelse nr. 358 af 21. april 2006, der trådte i kraft den 30. april 2006.

En medfølgende ægtefælle til en EØS-statsborger, som har ret til ophold her i landet i medfør af EF-traktatens bestemmelser om arbejdskraftens fri bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser, gives opholdsbevis af et statsamt efter EU/EØS-bekendtgørelsen, jf. bekendtgørelse nr. 1255 af 28. november 2005.

EF-traktatens bestemmelser om fri bevægelighed finder ikke anvendelse på rent interne forhold. Det betyder, at ægtefæller til i Danmark bosiddende personer med dansk indfødsret som udgangspunkt ikke kan opnå opholdstilladelse i Danmark i medfør af EU-rettens regler. Det følger dog af EF-domstolens praksis, at en EU-statsborger ikke i alle tilfælde er afskåret fra at påberåbe sig at være omfattet af EU-reglerne i sit eget land, hvis den pågældende har gjort brug af retten til fri bevægelighed, jf. eksempelvis EF-domstolens dom i sag C-370/90 (Singh) og i sag C-60/00 (Carpenter).

*Singh-dommen* vedrørte et tilfælde, hvor ægteparret Singh havde været beskæftiget i Tyskland som arbejdstagere og derefter rejste tilbage til Storbritannien for at drive selvstændig virksomhed. Fru Singh var britisk statsborger, og hr. Singh var indisk statsborger. Storbritannien inddrog hr. Singhs opholdstilladelse, men EF-domstolen fastslog, at fru Singh som statsborger i en medlemsstat havde ret til i medfør af EF-traktatens bestemmelse om fri etablering at lade sig ledsage af sin ægtefælle, da hun vendte tilbage til sit hjemland for at udøve selvstændig virksomhed efter at have været beskæftiget som arbejdstager i en anden medlemsstat. Domstolen lagde vægt på, at en statsborger i en medlemsstat kunne opgive at gøre brug af retten til fri bevægelighed, hvis statsborgeren ikke havde ret til at tage sin ægtefælle og børn med tilbage til sit hjemland på samme vilkår som dem, sådanne personer har krav på i en anden medlemsstat. Domstolen fastslog endvidere, at ægtefællen skal nyde mindst de samme rettigheder, som ægtefællen ville have



krav på efter EU-rettens regler, hvis ægtefællen opholdt sig i en anden medlemsstat. Endelig bemærkede Domstolen, at personer, der er omfattet af traktathjemlede rettigheder, ikke kan påberåbe sig disse med henblik på uretmæssigt at unddrage sig en anvendelse af national lovgivning, ligesom disse rettigheder ikke er til hinder for, at medlemsstaterne træffer de fornødne foranstaltninger til at hindre misbrug af denne art.

*Carpenter-dommen* vedrørte et tilfælde, hvor hr. Carpenter, der var britisk statsborger, leverede grænseoverskridende tjenesteydelser til kunder etableret i andre EU-medlemsstater og i Storbritannien. Hr. Carpenters virksomhed var etableret i Storbritannien, og hr. Carpenter foretog forretningsrejser til andre EU-medlemsstater. Storbritannien udviste fru Carpenter, der var filippinsk statsborger, men EF-domstolen fastslog, at fru Carpenter i kraft af EF-traktatens bestemmelse om fri bevægelighed for tjenesteydelser havde en afledt ret til at opholde sig i Storbritannien. Domstolen lagde vægt på, at hr. Carpenters udøvelse af en grundlæggende frihed ikke ville få fuld gennemslagskraft, hvis han blev afholdt fra at udøve den som følge af de hindringer, der opstilles i Storbritannien for ægtefællens indrejse og ophold. Endvidere bemærkede Domstolen, at ægteskabet ubestridt var reelt, og at der var etableret et familieliv, idet fru Carpenter bl.a. passede hr. Carpenters børn fra et tidligere ægteskab.

Nærværende opholdsmeddelelse fastlægger, i hvilket omfang Udlændingestyrelsen kan give opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til ægtefæller og faste samleverer til danske statsborgere efter de principper, som EF-domstolen har fastlagt i Singh- og Carpenter-dommene. Familiesammenføringen er i princip afledt af EF-traktaten, men da der ikke er hjemmel i EU-opholdsbekendtgørelsen til meddelelse af disse familiesammenføringstilladelser, gives disse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

## 2. Retningslinier

### 2.1. Betingelser for ægtefællesammenføring i de tilfælde, hvor den danske ægtefælle har opholdt sig i et andet EU/EØS-land som arbejdstager, selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteyder, eller som pensioneret arbejdstager eller pensioneret selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteyder (Singh-dommen)

Opholdstilladelse på baggrund af EF-Domstolens retspraksis (Singh-dommen) til udenlandske ægtefæller til danske statsborgere, der har opholdt sig i et andet EU/EØS-land, gives under følgende betingelser:

- 1) Den danske ægtefælle har opholdt sig i et andet EU/EØS-land som arbejdstager, selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteyder, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, eller som pensioneret arbejdstager eller pensioneret selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteyder, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 6,



- 2) den danske ægtefælle vender tilbage til Danmark, og ernærer sig i Danmark på en sådan måde, at den danske ægtefælle ville udnytte retten til ophold som arbejdstager, selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteyder, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, eller som pensioneret arbejdstager eller pensioneret selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteyder, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 6, hvis den danske ægtefælle i stedet havde taget ophold i et tredje EU/EØS-land,
- 3) ægteskabet skal fortsat bestå ved ægtefællernes indrejse i Danmark og under det fortsatte ophold i Danmark, og
- 4) den udenlandske ægtefælle skal lovligt have boet i det EU/EØS-land, hvor den danske ægtefælle har udnyttet retten til ophold som arbejdstager, selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteyder, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, eller som pensioneret arbejdstager eller pensioneret selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteyder, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 6.

#### *Kredsen af EU/EØS-lande*

Følgende lande er EU-lande: Belgien, Cypern, Estland, Finland, Frankrig, Grækenland, Holland, Irland, Italien, Letland, Litauen, Luxembourg, Malta, Polen, Portugal, Slovakiet, Slovenien, Spanien, Storbritannien, Sverige, Tjekkiet, Tyskland, Ungarn, Østrig og Danmark.

Følgende lande er EØS-lande: Norge, Island og Liechtenstein.

Statsborgere fra Schweiz sidestilles med statsborgere fra EØS-landene, jf. bekendtgørelse nr. 345 af 28. maj 2002.

#### *Den danske ægtefælles ophold i EU/EØS-landet*

Der kan ikke opstilles et mindstekrav til opholdets længde, men det må være en forudsætning, at den danske ægtefælle reelt har udnyttet retten til ophold som arbejdstager, selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteyder, eller som pensioneret arbejdstager eller pensioneret selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteyder, og at den danske ægtefælle har haft et egentligt ophold i EU/EØS-landet, jf. Udlændingelovkontorets udtalelse til Internationalt Kontor fremsendt ved e-post af 27. september 2006, der er vedlagt som bilag 1.

Det er derimod ikke et krav, at den danske ægtefælle har fået udstedt registreringsbevis af det pågældende EU/EØS-land, hvis blot han opfyldte betingelserne for at udnytte retten til ophold som arbejdstager, selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteyder eller som pensioneret arbejdstager eller pensioneret selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteyder. Således vil f.eks. en dansk diplomat, der opholder sig og arbejder i et andet EU/EØS-land på baggrund af Wienerkonventionens regler, opfylde kravene til opholdsgrundlag efter principperne i Singh-dommen.

Modtagere af tjenesteydelser opfylder ikke længere kravene til opholdsgrundlag efter principperne i Singh-dommen.



Udenlandske ægtefæller til en herboende dansk ægtefælle, der opfylder betingelserne om opholdsret for studerende, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 4, eller betingelserne om opholdsret for personer med tilstrækkelige midler, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, kan ikke gives opholdstilladelse efter principperne i Singh-dommen, jf. Integrationsministeriets notat af 21. december 2004, der er vedlagt som bilag 2.

Dette indebærer blandt andet, at en dansk statsborger, som har taget ophold i et andet EU/EØS-land på baggrund af tilstrækkelige midler, men bibeholdt sit arbejde i Danmark, ikke vil opfylde kravene til opholdsgrundlag efter Singh-dommen.

I den modsatte situation, hvor en dansk statsborger tager arbejde i et andet EU/EØS-land, men bibeholder bopælen i Danmark, vil Singh-dommens principper heller ikke finde anvendelse, idet pågældende ikke har taget ophold i et andet EU/EØS-land.

#### *Frist for påbegyndelse af EU-retlig aktivitet*

Den danske ægtefælles aktivitet som arbejdstager, selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteyder, eller som pensioneret arbejdstager eller pensioneret selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteyder skal påbegyndes inden for en rimelig frist. Hvis den danske ægtefælles EU-retlige aktivitet påbegyndes senest 4 måneder efter indrejsen i Danmark, antages dette at opfylde principperne i Singh-dommen. Hvis den danske ægtefælles EU-retlige aktivitet påbegyndes mere end 6 måneder efter indrejsen i Danmark, antages dette som udgangspunkt ikke at opfylde principperne i Singh-dommen. Hvis den danske ægtefælles EU-retlige aktivitet påbegyndes 4-6 måneder efter indrejsen i Danmark, kan principperne i Singh-dommen være opfyldt afhængig af sagens øvrige omstændigheder, hvorfor sagen bør forelægges for kontorchefen.

Det er i denne forbindelse ikke afgørende, hvad den danske ægtefælle har foretaget sig, herunder om pågældende har modtaget kontanthjælp eller om pågældende har været arbejdssøgende, indtil den EU-retlige aktivitet påbegyndes.

#### *Den udenlandske ægtefælles lovlige ophold i EU/EØS-landet*

Den udenlandske ægtefælle skal – uanset om denne er tredjelandstatsborger eller EU/EØS-statsborger – lovligt have boet i det EU/EØS-land, hvor den danske ægtefælle har udnyttet retten til ophold som arbejdstager, selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteyder, eller som pensioneret arbejdstager eller pensioneret selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteyder.

Er den udenlandske ægtefælle tredjelandstatsborger, skal ægtefællen således være meddelt opholdstilladelse/-kort/-bevis el. lign. af de nationale myndigheder. Er den udenlandske ægtefælle EU-statsborger, skal ægtefællen opfylde EU-reglerne om opholdsret, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens §§ 3-11 og § 13,



medmindre ægtefællen er statsborger i det pågældende EU-land. Er den udenlandske ægtefælle EØS-statsborger, skal ægtefællen opfylde EU-reglerne om opholdsret, jf. EU/EØS-bekendtgørelsens §§ 1-9, medmindre ægtefællen er statsborger i den pågældende EØS-land.

#### *Den udenlandske ægtefælles indrejse i Danmark*

Det er ikke et krav, at den udenlandske ægtefælle indrejser i Danmark samtidig med den danske ægtefælle. Længere tids forskydning mellem ægtefællernes indrejse må således accepteres, således som det ville være tilfældet, hvis den danske ægtefælle var indrejst i et tredje EU/EØS-land.

#### *Kredsen af familiemedlemmer*

Udover ægtefæller/registrerede partnere finder disse retningslinier tilsvarende anvendelse for samlevere over 18 år, hvis pågældende har samlevet på fælles bopæl i fast samlivsforhold af længere varighed med en dansk statsborger over 18 år, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 13, stk. 1, jf. udlændingelovens § 2, stk. 3. I så fald skal den danske statsborger påtage sig at forsørge samleveren, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 13, stk. 2.

Det bemærkes, at der for ægtefæller/registrerede partnere ikke stilles krav om samliv på fælles bopæl eller alderskrav.

Er der i ægteskabet/parforholdet fælles- og særbørn under 21 år, gives disse ligeledes opholdstilladelse, såfremt den danske ægtefælle, den registrerede partner eller samleveren opfylder ovennævnte retningslinier, jf. princippet i EU-opholds-bekendtgørelsens § 2, stk. 1, jf. udlændingelovens § 2, stk. 3.

#### *Omgåelse af udlændingelovens regler*

Ovennævnte retningslinier finder ikke anvendelse, hvis der er tale om bevidst omgåelse af udlændingelovens regler om ægtefællesammenføring, idet personer, der er omfattet af traktathjemlede rettigheder, ikke kan påberåbe sig disse med henblik på uretmæssigt at unddrage sig en anvendelse af national lovgivning.

Det kan ikke betegnes som uretmæssig unddragelse af national lovgivning, at formålet med, at ægtefællerne har bosat i et andet EU-land, er at kunne vende tilbage til oprindelseslandet i medfør af EU-rettens regler, jf. EF-domstolens dom i sag C-109/01 (Akrich). Uretmæssig unddragelse vil således som udgangspunkt kun foreligge ved ægteskaber, der er indgået pro forma eller tvangsmæssigt.

#### *Boligkravet ophævet*

Der stilles ikke længere krav om, at den danske ægtefælle i visse tilfælde råder over en bolig, idet EU/EØS-bekendtgørelsens § 5, stk. 3, er ophævet for så vidt angår EU-statsborgere.





### *Sagsbehandling*

Da retsgrundlaget for opholdstilladelsen er udlændingelovens § 9 c, henhører sagen i første instans under Udlændingestyrelsens kompetence. Sagen behandles i et af Erhvervs- og Familiesammenføringsafdelingens familiesammenføringskontorer. Hvis en sådan ansøgning indgives til et statsamt, skal statsamtet videresende ansøgningen til styrelsen med henblik på afgørelse efter udlændingeloven. Styrelsens afgørelse kan påklages til Integrationsministeriet.

Det er ikke et krav for meddelelse af opholdstilladelsen, at de i udlændingelovens § 9, stk. 2-7, stk. 8, 2. pkt., og stk. 10-17, nævnte betingelser er opfyldte, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 2. pkt., 1. led.

Det anføres i opholdstilladelsesbrevet, at retten til tidsbegrænset ophold er betinget af, at parterne fortsat er gift eller samlever, og at den danske ægtefælle fortsat udfører en aktivitet som arbejdstager, selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteyder, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, eller som pensioneret arbejdstager eller pensioneret selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteyder, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 6, eller opfylder betingelserne for at have ret til at forblive her i landet efter principperne i EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, jf. udlændingelovens § 2, stk. 3.

Er den danske ægtefælle arbejdstager, selvstændig erhvervsdrivende, pensioneret arbejdstager eller pensioneret selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteyder gives opholdstilladelsen til den udenlandske ægtefælle som kort C efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, tidsbegrænset med mulighed for varigt ophold for op til 5 år. Er den danske statsborger arbejdstager og skal denne arbejde her i landet i under 1 år, gives den tidsbegrænsede opholdstilladelse for beskæftigelsens forventede varighed, jf. udlændingebekendtgørelsens § 23, stk. 7.

Er den danske ægtefælle tjenesteyder gives opholdstilladelsen til den udenlandske ægtefælle som kort C efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, tidsbegrænset med mulighed for varigt ophold for ydelsens forventede varighed, dog ikke over 5 år, jf. udlændingebekendtgørelsens § 23, stk. 8.

Er den udenlandske ægtefælle EU-statsborger, gives pågældende tidsbegrænset opholdstilladelse, når pågældende har haft lovligt ophold her i landet uafbrudt i 5 år, jf. principperne i EU-opholdsbekendtgørelsens § 16, stk. 1, jf. udlændingelovens § 2, stk. 3, såfremt opholdstilladelsen ikke kan inddrages. De i udlændingelovens § 11 anførte betingelser stilles ikke.

Er den udenlandske ægtefælle EØS-statsborger anvendes EU-opholdsbekendtgørelsens § 16, stk. 1, analogt, jf. ovenfor, idet § 16 ikke indeholder bestemmelser om EØS-statsborgere.



Er den udenlandske ægtefælle tredjelandstatsborger, gives pågældende tidsubegrænset opholdstilladelse, når pågældende har haft lovligt ophold her i landet uafbrudt i 5 år og i hele denne periode har boet sammen med den danske ægtefælle, jf. principperne i EU-opholdsbekendtgørelsens § 16, stk. 3, jf. udlændingelovens § 2, stk. 3, såfremt opholdstilladelsen ikke kan inddrages. De i udlændingelovens § 11 anførte betingelser stilles ikke.

Er den udenlandske ægtefælle meddelt opholdstilladelse første gang før den 30. april 2006, skal pågældende behandles efter EU/EØS-bekendtgørelsen i det omfang, at disse regler stiller pågældende bedre. Det betyder, at den udenlandske ægtefælle skal gives tidsubegrænset opholdstilladelse, når den danske ægtefælle har boet her i landet i mere end 5 år efter indrejsen fra det EU/EØS-land, hvor pågældende ernærede sig ved aktiviteter som arbejdstager, selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteyder eller som pensioneret arbejdstager eller pensioneret selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteyder, jf. principperne i EU/EØS-bekendtgørelsens § 15, stk. 2 og 3, jf. udlændingelovens § 2, stk. 3. Det er en betingelse, at opholdstilladelsen ikke kan inddrages. Der stilles ikke samlivskrav. De i udlændingelovens § 11 anførte betingelser stilles ikke.

Den udenlandske ægtefælle har ret til at tage arbejde, jf. udlændingelovens § 14, stk. 1, nr. 1, 2 eller 7.

Den udenlandske ægtefælle er ikke omfattet af integrationsloven, jf. integrationslovens § 2, stk. 3, således som denne bestemmelse er fortolket i Integrationsministeriets brev af 22. april 2004, der vedlagt som bilag 3.

En tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, hvis den udenlandske ægtefælle ikke længere opfylder grundlaget for opholdstilladelsen, hvis grundlaget var urigtigt, eller den pågældende har opnået opholdstilladelsen ved svig, herunder i kraft af et pro forma-ægteskab, jf. principperne i EU-opholdsbekendtgørelsens § 26, stk. 1, og § 28, stk. 2, jf. udlændingelovens § 2, stk. 3.

En tidsubegrænset opholdstilladelse kan inddrages, hvis den udenlandske ægtefælle har opholdt sig uden for landet i mere end 2 på hinanden følgende år (normalt ville opholdstilladelsen bortfalde, men EU-opholdsbekendtgørelsens § 28 forudsætter en afgørelse), hvis grundlaget var urigtigt, eller den pågældende har opnået opholdstilladelsen ved svig, herunder i kraft af et pro forma-ægteskab, jf. principperne i EU-opholdsbekendtgørelsens § 27 og § 28, stk. 2, jf. udlændingelovens § 2, stk. 3.

Er den udenlandske ægtefælle meddelt opholdstilladelse første gang før den 30. april 2006, skal pågældende behandles efter EU/EØS-bekendtgørelsen i det omfang, at disse regler stiller pågældende bedre. Det betyder, at en tidsubegrænset opholdstilladelse ikke kan inddrages, hvis grundlaget var urigtigt. En sådan opholdstilladelse vil dog fortsat kunne inddrages, hvis den er opnået



ved svig, jf. principperne i EU/EØS-bekendtgørelsens § 18, jf. udlændingelovens § 2, stk. 3.

## **2.2. Betingelser for ægtefællesammenføring i de tilfælde, hvor den danske ægtefælle opholder sig i Danmark, og her anvender EF-traktatens bestemmelser om fri bevægelighed af tjenesteydelser (Carpenter-dommen)**

Opholdstilladelse på baggrund af EF-Domstolens retspraksis (Carpenter-dommen) til udenlandske ægtefæller til danske statsborgere, der opholder sig i Danmark, og her anvender EF-traktatens bestemmelser om fri bevægelighed af tjenesteydelser gives under følgende betingelser:

- 1) Den danske ægtefælle opholder sig i Danmark, og her leverer en i forhold til et andet EU/EØS-land grænseoverskridende tjenesteydelser, jf. EF-traktatens art. 49,
- 2) den udenlandske ægtefælle skal lovligt være indrejst i Danmark,
- 3) ægteskabet skal fortsat bestå ved meddelelsen af opholdstilladelsen, og
- 4) ægtefællerne skal have etableret et reelt familieliv i Danmark.

### *Kredsen af EU/EØS-lande*

Følgende lande er EU-lande: Belgien, Cypern, Estland, Finland, Frankrig, Grækenland, Holland, Irland, Italien, Letland, Litauen, Luxembourg, Malta, Polen, Portugal, Slovakiet, Slovenien, Spanien, Storbritannien, Sverige, Tjekkiet, Tyskland, Ungarn, Østrig og Danmark.

Følgende lande er EØS-lande: Norge, Island og Liechtenstein.

Statsborgere fra Schweiz sidestilles i relation til EF-traktatens bestemmelser om fri bevægelighed med statsborgere fra EØS-landene, jf. bekendtgørelse nr. 345 af 28. maj 2002.

### *Grænseoverskridende tjenesteydelse*

En grænseoverskridende tjenesteydelse kan eksempelvis kan være salg af annonceplads i tidsskrifter, rådgivning mod betaling per telefon eller e-mail, udbud af brevkurser, salg af lotterisedler eller koncertbilletter til personer, der opholder sig i et andet EU/EØS-land.

### *Reelt familieliv*

Det er en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse til den udenlandske ægtefællen, at ægtefællerne har etableret et reelt familieliv i Danmark. Dette er eksempelvis tilfældet, hvis den udenlandske ægtefælle på den fælles bopæl passer den danske ægtefælles mindreårige børn.

### *Kredsen af familiemedlemmer*

Udover ægtefæller/registrerede partnere finder disse retningslinier tilsvarende anvendelse for samlevende over 18 år, hvis pågældende har samlevet på fælles



bopæl i fast samlivsforhold af længere varighed med en dansk statsborger over 18 år, jf. principperne i EU-opholdsbekendtgørelsens § 13, stk. 1, jf. udlændingelovens § 2, stk. 3. I så fald skal den danske statsborger påtage sig at forsørge samleveren, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 13, stk. 2.

Det bemærkes, at der for ægtefæller/registrerede partnere ikke stilles krav om samliv på fælles bopæl eller alderskrav.

Er der i ægteskabet/parforholdet fælles- og særbørn under 21 år, gives disse ligeledes opholdstilladelse, såfremt den danske ægtefælle, den registrerede partner eller samleveren opfylder ovennævnte retningslinier, jf. principperne i EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, jf. udlændingelovens § 2, stk. 3.

#### *Omgåelse af udlændingelovens regler*

Ovennævnte retningslinier finder ikke anvendelse, hvis der er tale om bevidst omgåelse af udlændingelovens regler om ægtefællesammenføring, idet personer, der er omfattet af traktathjemlede rettigheder, ikke kan påberåbe sig disse med henblik på uretmæssigt at unddrage sig en anvendelse af national lovgivning.

Det kan ikke betegnes som uretmæssig unddragelse af national lovgivning, at formålet med, at ægtefællerne har bosat i et andet EU-land, er at kunne vende tilbage til oprindelseslandet i medfør af EU-rettens regler, jf. EF-domstolens dom i sag C-109/01 (Akrich). Uretmæssig unddragelse vil således som udgangspunkt kun foreligge ved ægteskaber, der er indgået pro forma eller tvangsmæssigt.

#### *Sagsbehandling*

Da retsgrundlaget for opholdstilladelsen er udlændingelovens § 9 c, henhører sagen i første instans under Udlændingestyrelsens kompetence. Sagen behandles i et af Erhvervs- og Familiesammenføringsafdelingens familiesammenføringskontorer. Hvis en sådan ansøgning indgives til et statsamt, skal statsamtet videresende ansøgningen til styrelsen med henblik på afgørelse efter udlændingeloven. Styrelsens afgørelse kan påklages til Integrationsministeriet.

Det er ikke et krav for meddelelse af opholdstilladelsen, at de i udlændingelovens § 9, stk. 2-7, stk. 8, 2. pkt., og stk. 10-17, nævnte betingelser er opfyldte, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 2. pkt., 1. led.

Det anføres i opholdstilladelsesbrevet, at retten til tidsbegrænset ophold er betinget af, at parterne fortsat er gift eller samlever, og at den danske ægtefælle fortsat udfører en aktivitet omfattet af EF-traktatens bestemmelser om fri bevægelighed af tjenesteydelser, jf. principperne i EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, eller opfylder betingelserne for at have ret til at forblive her i lan-